

I

(Законодавчі акти)

ДИРЕКТИВИ

ДИРЕКТИВА 2011/61/ЄС ЄВРОПЕЙСЬКОГО ПАРЛАМЕНТУ ТА РАДИ

від 08 червня 2011 р.

**про управляючих фондів альтернативних інвестицій і внесення змін до Директив
2003/41/ЄС та 2009/65/ЄС
і Регламентів (ЄС) № 1060/2009 та (ЄС) № 1095/2010**

(Текст застосовується у ЄЕЗ)

ЄВРОПЕЙСЬКИЙ ПАРЛАМЕНТ І РАДА
ЄВРОПЕЙСЬКОГО СОЮЗУ,

Беручи до уваги Договір про функціонування Європейського Союзу, і зокрема його Статтю 53(1),

Беручи до уваги пропозицію від Європейської комісії,

Беручи до уваги висновок Європейського центрального банку ⁽¹⁾,

Беручи до уваги висновок Європейського соціально-економічного комітету ⁽²⁾,

Діючи відповідно до звичайної законодавчої процедури ⁽³⁾,[...]

РОЗДІЛ I
ЗАГАЛЬНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 1
Предмет викладу

Ця Директива встановлює правила для авторизації, поточної роботи і прозорості управляючих фондів альтернативних інвестицій (AIFM), які управляють та/або здійснюють маркетинг фондів альтернативних інвестицій (AIF) у Союзі.

Стаття 2
Сфера дії

1. Відповідно до пункту 3 цієї Статті та Статті 3, ця Директива застосовується до:

- (a) AIFM, зареєстровані в ЄС, які управляють одним або більше AIF, незалежно від того, зареєстровані такі AIF в ЄС, чи поза межами ЄС;
- (b) AIFM, зареєстровані поза межами ЄС, які управляють одним або більше AIF, зареєстрованими в ЄС; та
- (c) AIFM, зареєстровані поза межами ЄС, які управляють одним або більше AIF у Союзі, незалежно від того, чи зареєстровані AIF в ЄС.

2. В контексті пункту 1 наступне не має значення:

- (a) чи належить AIF до відкритого, чи до закритого типу;
- (b) чи був AIF утворений відповідно до договірного права, відповідно до законодавства щодо довірчої власності, відповідно до статуту або має будь-яку іншу правову форму
- (c) правова структура AIFM.

3. Ця Директива не застосовується до таких суб'єктів:

- (a) холдингові компанії;
- (b) установи для надання професійного пенсійного забезпечення, на які поширюється Директива 2003/41/ЄС, зокрема де це може бути застосовано, уповноважені суб'єкти, відповідальні за управління такими установами та діють від їхнього імені, зазначені в Статті 2(1) цієї Директиви, або управляючі інвестиціями, які призначаються відповідно до Статті 19(1) цієї Директиви, якщо вони не управляють AIF;
- (c) наднаціональні установи, такі як Європейський центральний банк, Європейський інвестиційний банк, Європейський інвестиційний фонд, Європейські організації фінансування розвитку та двосторонні банки фінансування розвитку, Всесвітній банк, Міжнародний валютний фонд, та інші наднаціональні установи й аналогічні міжнародні організації, у випадку, якщо такі установи або організації здійснюють управління AIF та в тій мірі, наскільки такі AIF діють в інтересах суспільства;
- (d) національні центральні банки;
- (e) національні, регіональні та місцеві органи влади та органи або інші інститути, які управляють коштами на підтримку соціального страхування та систем пенсійного забезпечення;

- (f) схеми участі працівників або схеми заощаджень працівників;
- (g) підприємства спеціального призначення сек'юритизації.

4. Держави-члени повинні вжити необхідних заходів для забезпечення постійного дотримання вимог цієї Директиви з боку AIFM, зазначених у пункті 1.

Стаття 3 **Винятки**

1. Ця Директива не застосовується до управляючих фондів альтернативних інвестицій (AIFM), якщо вони управляють одним або більше AIF, єдиними інвесторами яких є AIFM, материнські чи дочірні компанії AIFM або інші дочірні компанії цих материнських компаній, за умови, що жоден з цих інвесторів сам не є AIF.

2. Без обмежень до застосування статті 46, лише пункти 3 та 4 цієї статті застосовуються до зазначених нижче AIFM:

- (a) AIFM, які прямо або опосередковано, через компанію, з якою AIFM пов'язаний спільним управлінням або контролем, чи суттєвою прямою або непрямою участю, управляють портфелями AIF, активи яких, зокрема придбані за рахунок позикових коштів (левериджу), в цілому не перевищують 100 мільйонів євро; або
- (b) AIFM, які прямо або опосередковано, через компанію, з якою AIFM пов'язаний спільним управлінням або контролем, чи суттєвою прямою або непрямою участю, управляють портфелями AIF, активи в управлінні яких загалом не перевищують 500 мільйонів євро, якщо портфелі AIF складаються з AIF без позикових коштів (левериджу) та не передбачають права на викуп протягом 5 років після дати початкових інвестицій у кожний з AIF.

3. Держави-члени забезпечують, щоб AIFM, зазначені у пункті 2, принаймні:

- (a) підлягали реєстрації у компетентних органах Держави-члена свого походження;

- (b) під час реєстрації надавали відомості про себе та AIF, якими вони управляють, до компетентних органів Держави-члена свого походження;

- (c) під час реєстрації надавали інформацію про інвестиційні стратегії AIF, якими вони управляють, до компетентних органів Держави-члена свого походження;

- (d) регулярно надавали компетентним органам Держави-члена свого походження інформацію про основні інструменти, щодо яких вони здійснюють операції, та основні позиції і найбільш важливі концентрації AIF, якими вони управляють, щоб компетентні органи могли ефективно здійснювати моніторинг системного ризику; та

- (e) повідомляли до компетентних органів Держави-члена свого походження про те, що вони більше не відповідають умовам, зазначеним у пункті 2.

Цей пункт та пункт 2 застосовуються без шкоди для будь-яких більш суворих норм, прийнятих Державами-членами щодо AIFM, згаданих у пункті 2.

Держави-члени повинні вжити необхідних заходів для того, щоб у випадку, якщо умови, викладені у пункті 2, більше не виконуються, відповідний AIFM звернувся для авторизації протягом 30 календарних днів, з дотриманням процедур, викладених у цій Директиві.

4. AIFM, зазначені в пункті 2, не одержують переваг від будь-яких прав, наданих відповідно до цієї Директиви, за винятком випадків, коли вони вирішують приєднатися до цієї Директиви. Якщо AIFM вирішують приєднатися до цієї Директиви, вона застосовуватиметься до них у повному обсязі.

5. Комісія ухвалює виконавчі нормативні акти з метою визначення процедур для AIFM, які вирішили приєднатися до цієї Директиви, відповідно до пункту 4. Ці виконавчі нормативні акти повинні бути прийняті відповідно до процедури перевірки, зазначеної в Статті 59(2).

6. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та при дотриманні умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) спосіб обрахування порогових значень, що вказані в пункті 2, та спосіб поведження з AIFM, що управляють AIF, активи яких, зокрема будь-які активи, здобуті за допомогою левериджу, можуть час від часу перевищувати та/або опускатися нижче відповідного порогового значення протягом одного календарного року;
- (b) зобов'язання щодо реєстрації та надання інформації з метою забезпечення ефективного моніторингу системного ризику, як передбачено у пункті 3; та
- (c) зобов'язання повідомляти компетентні органи, як зазначено у пункті 3.

Стаття 4 **Визначення**

1. Для цілей цієї Директиви застосовуються такі визначення:

- (a) «**AIF**» означає підприємство колективного інвестування, зокрема його інвестиційні підрозділи, які:
 - (i) залучають капітал від декількох інвесторів, з метою його інвестування відповідно до визначеної інвестиційної політики в інтересах цих інвесторів; та
 - (ii) не потребують дозволу відповідно до Статті 5 Директиви 2009/65/ЄС;
- (b) «**AIFM**» (управляючі фондами альтернативних інвестицій) – юридичні особи, звичайна господарча діяльність яких передбачає управління одним або більше AIF;
- (c) «**філія**» стосовно AIFM означає місце здійснення підприємницької діяльності, яке є частиною AIFM, та не є окремою юридичною особою, та надає послуги, для яких AIFM було надано дозвіл; всі місця

здійснення підприємницької діяльності, зареєстровані у одній Державі-члені AIFM з юридичною адресою в іншій Державі-члені або в третій країні, повинні розглядатися як одна філія.

- (d) «**фіксована частка винагороди**» означає частку від прибутків AIF, яку отримує AIFM у формі компенсації за управління AIF та не включає будь-яку частку від прибутків AIF, яку AIFM набуває за інвестиції у AIF;
- (e) «**тісні зв'язки**» означають ситуацію, за якої дві або більше фізичних або юридичних осіб пов'язані:
 - (i) участю, а саме правом власності, безпосередньо або шляхом контролю, щодо 20 % або більше прав голосу або капіталу підприємства;
 - (ii) контролем, а саме відносинами між материнським та дочірнім підприємствами, як згадується у Статті 1 Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄС від 13 червня 1983 р. про консолідовані рахунки ⁽¹⁾, або подібними відносинами між фізичною чи юридичною особою та підприємством; для цілей цього пункту дочірнє підприємство дочірнього підприємства також повинно вважатися дочірнім підприємством материнського підприємства цих дочірніх підприємств.

(¹) OJ L 193, 18.07.1983, с. 1.

Ситуація, в якій дві або більше фізичні або юридичні особи постійно пов'язані з тією самою особою відносинами контролю, також повинні розглядатися як такі, що становлять «тісний зв'язок» між такими особами;

- (f) «**компетентні органи**» означають національні органи Держав-членів, уповноважені законом або нормативними актами здійснювати нагляд за діяльністю AIFM;
- (g) «**компетентні органи**» стосовно депозитарія означають:
 - (i) якщо депозитарій є кредитною установою, уповноваженою згідно з

- Директивою 2006/48/ЄС, компетентні органи, як визначено у пункті (4) Статті 4 цієї Директиви;
- (ii) якщо депозитарій є інвестиційною фірмою, уповноваженою відповідно до Директиви 2004/39/ЄС, компетентні органи, як це визначено у пункті (22) Статті 4(1) цієї Директиви;
- (iii) якщо депозитарій підпадає під категорію установи, зазначеної в підпункті (с) першого підпункту Статті 21 (3) цієї Директиви, національні органи Держави-члена його походження, які уповноважені законом або нормативними актами здійснювати нагляд за такими категоріями установ;
- (iv) якщо депозитарій є суб'єктом, зазначеним у третьому підпункті Статті 21(3) цієї Директиви, національні органи Держави-члена, у якій цей суб'єкт має зареєстрований офіс, які уповноважені законом або нормативними актами здійснювати нагляд за такою особою, або офіційним органом, компетентним для реєстрації або нагляду за таким суб'єктом відповідно до правил професійної поведінки, які застосовуються щодо нього;
- (v) якщо депозитарій призначений депозитарієм для АІФ, зареєстрованого поза межами ЄС, відповідно до підпункту (b) Статті 21(5) цієї Директиви та не підпадає під сферу дії підпунктів (i)-(iv) цього пункту, відповідні національні органи третьої країни, у якій депозитарій має зареєстрований офіс;
- (h) **«компетентні органи АІФ, зареєстрованого в ЄС»** означають національні органи Держави-члена, уповноважені законом або нормативними актами здійснювати нагляд за діяльністю АІФ;
- (i) **«контроль»** означає контроль, як це визначено у Статті 1 Сьомої Директиви Ради 83/349/ЄЕС від 13 червня 1983 року, що ґрунтується на Статті 54(3)(g) Договору про консолідовані звіти;
- (j) **«заснований»** означає:
- (i) для АІФМ, «що має зареєстрований офіс у»;
- (ii) для АІФ, «авторизованих або зареєстрованих у», або, якщо АІФ не є авторизованим або зареєстрованим, «що має зареєстрований офіс у»;
- (iii) для депозитаріїв, «що мають зареєстрований офіс або філію у»;
- (iv) для законних представників, які є юридичними особами, «які мають зареєстрований офіс або філію у»;
- (v) для законних представників, які є фізичними особами, що «є резидентами»;
- (k) **«АІФ, зареєстрований в ЄС»** означає:
- (i) АІФ, авторизований або зареєстрований у Державі-члені відповідно до чинного національного законодавства»; або
- (ii) АІФ, який не авторизований або зареєстрований у Державі-члені, але має зареєстрований офіс та/або головний офіс у Державі-члені;
- (l) **«АІФМ, зареєстрований в ЄС»** означає АІФМ, що має зареєстрований офіс у Державі-члені;
- (m) **«АІФ-фідер»** означає АІФ, який:
- (i) інвестує щонайменше 85 % своїх активів в паї або акції іншого АІФ (**«майстер-АІФ»**);
- (ii) інвестує щонайменше 85 % своїх активів у більш ніж один майстер-АІФ, причому ці майстер-АІФ мають однакові інвестиційні стратегії; або
- (iii) іншим чином вкладає/несе ризик від інвестування (has an exposure) щонайменше 85 % своїх активів у такий майстер-АІФ;
- (n) **«фінансовий інструмент»** означає інструмент, як визначено у Секції С Додатку I до Директиви 2004/39/ЄС про ринки фінансових інструментів;

- (o) **«холдингова компанія»** означає компанію, що бере участь в акціонерному капіталі однієї або більше інших компаній, комерційною метою якої є реалізація бізнес-стратегії або стратегій через свої дочірні підприємства, асоційовані компанії або участь, з метою підвищення їхньої довготермінової вартості, та яка є або компанією:
- (i) яка працює самостійно та акції якої допущені до трейдингу на регульованому ринку Союзу; або
 - (ii) не заснованою з основною метою отримання прибутку для своїх інвесторів шляхом продажу частини активів її дочірніх і залежних компаній, що засвідчено у річному звіті або інших офіційних документах;
- (p) **«Держава-член походження AIF»** означає:
- (i) Держава-член, у якій AIF авторизований та зареєстрований згідно з чинним національним законодавством, або, у випадку декількох авторизацій або реєстрацій, Держава-член, у якій AIF був авторизований або зареєстрований уперше; або
 - (ii) якщо AIF не авторизований і не зареєстрований у Державі-члені, Держава-член, у якій AIF має зареєстрований офіс та/або головний офіс;
- (q) **«Держава-член походження AIFM»** означає Державу-члена, у якій AIFM має зареєстрований офіс; для AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, усі згадки про «Державу-член походження AIFM» у цій Директиві слід розуміти як **«відповідну Державу-член»**, як передбачено у Розділі VII;
- (r) **«приймаюча Держава-член AIFM»** означає будь-що з наведеного нижче:
- (i) Держава-член, інша, ніж Держава-член походження, у якій AIFM, зареєстрований в ЄС, управляє AIF;
 - (ii) Держава-член, інша, ніж Держава-член походження, у якій AIFM, зареєстрований в ЄС, пропонує або розміщує паї чи акції AIF, зареєстрованого в ЄС;
- (iii) Держава-член, інша, ніж Держава-член походження, у якій AIFM, зареєстрований в ЄС, реалізує паї або акції AIF, зареєстрованого поза межами ЄС;
- (iv) Держава-член, інша, ніж відповідна Держава-член, у якій AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, управляє AIF, зареєстрованим в ЄС;
- (v) Держава-член, інша, ніж відповідна Держава-член, у якій AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, реалізує паї або акції AIF, зареєстрованого в ЄС; або
- (vi) Держава-член, інша, ніж відповідна Держава-член, у якій AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, реалізує паї або акції AIF, зареєстрованого поза межами ЄС;
- (s) **«початковий капітал»** означає кошти, як вказано у підпунктах (a) та (b) першого абзацу Статті 57 Директиви 2006/48/ЄС;
- (t) **«емітент»** означає емітента у значенні підпункту (d) Статті 2(1) Директиви 2004/109/ЄС, якщо такий емітент має зареєстрований офіс у Союзі, та якщо його акції допущені до операцій на регульованому ринку у значенні пункту (14) Статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС;
- (u) **«законний представник»** означає фізичну особу, яка є резидентом Союзу, або юридичну особу із зареєстрованим офісом у Союзі, та яка, будучи офіційно призначеною AIFM, зареєстрованим поза межами ЄС, діє від імені такого AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, стосовно органів влади, клієнтів, органів і контрагентів AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, у Союзі щодо зобов'язань AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, відповідно до цієї Директиви;
- (v) **«леверидж»** означає будь-який метод, за допомогою якого AIFM збільшує позиції AIF, яким він управляє за допомогою запозичення коштів або цінних паперів,

- левериджу, вбудованого у деривативні позиції, або будь-яких інших засобів;
- (w) «**управління AIF**» означає виконання щонайменше функцій інвестиційного управління, зазначені у пункті 1(a) або (b) Додатка I, для одного або більше AIF;
- (x) «**маркетинг**» означає пряму або непряму пропозицію або розміщення з ініціативи AIFM або від імені AIFM паїв або акцій AIF, яким він управляє, на адресу або з інвесторами, які є резидентами Союзу або мають зареєстрований офіс у Союзі;
- (y) «**майстер-AIF**» означає AIF, у який інший AIF інвестує або від інвестицій у якому несе ризик (has an exposure), відповідно до підпункту (m);
- (z) «**відповідна Держава-член**» означає Державу-члена, згідно з визначенням Статті 37(4);
- (aa) «**AIF, зареєстрований поза межами ЄС**» означає AIF, який не є AIF, зареєстрованим в ЄС;
- (ab) «**AIFM, зареєстрований поза межами ЄС**» означає AIFM, який не є AIFM, зареєстрованим в ЄС;
- (ac) «**компанія, акції якої не котируються на біржі**» означає компанію, яка має зареєстрований офіс у Союзі та акції якої не допущені до трейдингу на регульованому ринку, у значенні пункту (14) Статті 4(1) Директиви 2004/39/ЄС;
- (ad) «**власні кошти**» означають власні кошти, вказані в Статтях 56-67 Директиви 2006/48/ЄС;
- (ae) «**материнська компанія**» означає материнську компанію у значенні статей 1 і 2 Директиви 83/349/ЄС;
- (af) «**прайм-брокер**» означає кредитну установу, регульовану інвестиційну фірму або іншого суб'єкта, що знаходиться під пруденційним регулюванням і постійним наглядом, що пропонує послуги професійним інвесторам, передусім з фінансування або здійснення операцій з фінансовими інструментами як контрагент, і яка може також надавати інші послуги, такі як кліринг та розрахунки за угодами, послуги відповідального зберігання, кредитування під цінні папери, індивідуальна технологічна та операційна підтримка;
- (ag) «**професійний інвестор**» означає інвестора, який вважається професійним клієнтом або може, на запит, вважатися професійним клієнтом у розумінні Додатку II до Директиви 2004/39/ЄС;
- (ah) «**кваліфікована частка**» означає пряму або непряму частку участі у AIFM, що становить 10 % або більше від капіталу або прав голосу відповідно до Статей 9 і 10 Директиви 2004/109/ЄС, беручи до уваги умови, що стосуються агрегації часток, викладені у її Статті 12(4) і (5), або яка дає можливість чинити істотний вплив на управління AIFM, у якому є така частка;
- (ai) «**представники працівників**» означають представників працівників, як визначено у підпункті (e) Статті 2 Директиви 2002/14/ЄС;
- (aj) «**роздрібний інвестор**» означає інвестора, який не є професійним інвестором;
- (ak) «**дочірнє підприємство**» означає дочірнє підприємство, як визначено у Статтях 1 та 2 Директиви 83/349/ЄС;
- (al) «**наглядові органи**» стосовно AIF, зареєстрованого поза межами ЄС означають національні органи третьої країни, уповноважені законом або нормативними актами здійснювати нагляд за діяльністю AIF;
- (am) «**наглядові органи**» стосовно AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, означають національні органи третьої країни, уповноважені законом або нормативними актами для здійснення нагляду за AIFM;
- (an) «**спеціалізовані підприємства з сек'юритизації**» означають підприємства, єдиною метою яких є проведення сек'юритизації або сек'юритизацій, у розумінні Статті 1(2) Регламенту (ЄС) № 24/2009 Європейського центрального банку від 19 грудня 2008 р. стосовно статистики активів та зобов'язань спеціальних фінансових компаній, залучених до операцій сек'юритизації ⁽¹⁾ та інших видів

діяльності, які є доцільними для цих потреб;

- (ao) «UCITS» означає підприємство колективного інвестування в оборотні цінні папери, авторизоване відповідно до Статті 5 Директиви 2009/65/ЄС.

2. Для цілей підпункту (ad) пункту 1 цієї Статті, Статті 13-16 Директиви 2006/49/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 14 червня 2006 р. про достатність капіталу інвестиційних фірм і кредитних установ ⁽²⁾ застосовуються *mutatis mutandis*.

3. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

(a) методи левериджу, як визначено у підпункті (v) пункту 1, зокрема будь-які фінансові та/або правові структури, з участю третіх сторін, які контролюються відповідними AIF; та

(b) яким чином має вираховуватися леверидж.

4. Європейський наглядовий орган (Європейське управління з цінних паперів і ринків) (ESMA) повинен розробити проекти нормативних технічних стандартів для визначення типів AIFM, якщо це доречно для застосування цієї Директиви, та забезпечити однакові умови застосування цієї Директиви.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, зазначені у першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 5 Визначення AIFM

1. Держави-члени забезпечують, щоб кожен AIF, яким управляють у межах сфери дії цієї Директиви, мав єдиного AIFM, який несе відповідальність за забезпечення відповідності цій Директиві. AIFM повинен бути або:

- (a) зовнішнім управляючим, який є юридичною особою, призначеною AIF або від імені AIF,

та який внаслідок такого призначення є відповідальним за управління AIF (зовнішній AIFM); або

(1) ОВ L 15,
20.01.2009, с. 1.

(2) ОВ L 177,
30.06.2006, с. 201.

- (b) якщо юридична форма AIF дозволяє внутрішнє управління та якщо керівний орган AIF вирішує не призначати зовнішнього AIFM, то сам AIF, який у такому випадку затверджується як AIFM.

2. У випадках, коли зовнішній AIFM не може забезпечити відповідність вимогам цієї Директиви, за яку відповідає AIF або інший суб'єкт від його імені, він повинен негайно проінформувати компетентні органи його Держави-члена походження та, за необхідності, компетентні органи AIF, зареєстрованого в ЄС, про який йдеться. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM вимагають від AIFM вжити необхідних заходів для врегулювання ситуації.

3. Якщо, незважаючи на виконання заходів, зазначених у пункті 2, невідповідність триває, та у тій мірі, наскільки це стосується AIFM, зареєстрованого в ЄС, або AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, компетентні органи Держави-члена походження AIFM вимагають відсторонення у якості AIFM цього AIF. У цьому випадку AIF більше не може виводитися на ринок у Союзі. Якщо це стосується AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, то AIF більше не може виводитися на ринок у Союзі. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM повинні негайно проінформувати компетентні органи приймаючих Держав-членів AIFM.

РОЗДІЛ II АВТОРИЗАЦІЯ AIFM

Стаття 6

Умови проведення діяльності в якості AIFM

1. Держави-члени повинні гарантувати, що жодні AIFM не здійснюватимуть управління AIF

без авторизації відповідно до цієї Директиви.

AIFM, авторизовані відповідно до цієї Директиви, повинні завжди відповідати умовам авторизації, встановленим у цій Директиві.

2. Держави-члени вимагають, щоб зовнішні AIFM не залучалися до інших видів діяльності, окрім тих, що зазначені у Додатку I до цієї Директиви та додаткового управління UCITS, за умови авторизації згідно з Директивою 2009/65/ЄС.

3. Держави-члени вимагають, щоб AIF з внутрішнім управлінням не залучалися до інших видів діяльності, окрім внутрішнього управління цими AIF відповідно до Додатка I.

4. Відступаючи від пункту 2, Держави-члени можуть уповноважити зовнішній AIFM для надання таких послуг:

(a) управління інвестиційними портфелями, включаючи ті, якими володіють пенсійні фонди та установи для надання професійного пенсійного забезпечення, відповідно до Статті 19(1) Директиви 2003/41/ЄС, у відповідності з розпорядженнями інвесторів, на дискреційній основі, залежно від конкретного клієнта;

(b) непрофільні послуги, що включають:

(i) інвестиційний консалтинг;

(ii) відповідальне зберігання та адміністрування стосовно акцій або паїв підприємств колективного інвестування;

(iii) прийом і передача доручень стосовно фінансових інструментів.

5. AIFM не будуть уповноважені згідно з цією Директивою для надання:

(a) лише послуг, вказаних у пункті 4;

(b) непрофільних послуг, вказаних у підпункті (b) пункту 4, без одночасної авторизації для надання послуг, вказаних у підпункті (a) пункту 4;

(c) лише видів діяльності, вказаних у пункті 2 Додатка I; або

(d) послуг, вказаних у пункті 1(a) Додатка I, без надання також послуг, зазначених у пункті 1(b) Додатка I, або навпаки.

6. Стаття 2(2) та Статті 12, 13 та 19 Директиви 2004/39/ЄС застосовуються до надання AIFM послуг, зазначених у пункті 4 цієї Статті.

7. Держави-члени вимагають, щоб AIFM надавали компетентним органам Держави-члена свого походження інформацію, необхідну їм для здійснення моніторингу відповідності умовам, зазначеним у цій Директиві, у будь-який час.

8. Від інвестиційних фірм, авторизованих згідно з Директивою 2004/39/ЄС, та кредитних установ, авторизованих згідно з Директивою 2006/48/ЄС, не вимагається отримання авторизації згідно з цією Директивою з метою надання інвестиційних послуг, таких як управління окремими портфелями для AIF. Однак інвестиційні фірми повинні прямо або опосередковано пропонувати паї або акції AIF, або розміщувати такі паї або акції, інвесторам у Союзі, лише тією мірою, якою паї або акції можуть розміщуватися на ринку згідно з цією Директивою.

Стаття 7

Подання заявки для авторизації

1. Держави-члени вимагають, щоб AIFM подавали заявки на авторизацію до компетентних органів у Державах-членах їхнього походження.

2. Держави-члени вимагають, щоб AIFM, який подає заявку на авторизацію, надавав таку інформацію стосовно AIFM до компетентних органів Держав-членів походження:

(a) інформацію про осіб, які фактично здійснюють підприємницьку діяльність AIFM;

(b) інформацію про особи акціонерів або членів AIFM, прямих чи опосередкованих, фізичних

або юридичних осіб, які мають кваліфікаційні частки, та про обсяг цих часток;

- (c) програму діяльності, що викладає організаційну структуру AIFM, зокрема інформацію про те, яким чином AIFM планує виконувати свої зобов'язання згідно з Розділами II, III, IV, та, якщо це застосовується, Розділами V, VI, VII та VIII;
- (d) інформацію про політику та практики винагороди відповідно до Статті 13;
- (e) інформацію про заходи, вжиті для делегування та субделегування третім сторонам функцій, зазначених у Статті 20.

3. Держави-члени вимагають, щоб AIFM, що подає заявку на авторизацію, також надавав компетентним органам Держави-члена свого походження таку інформацію про AIF, яким він планує управляти:

- (a) інформацію про інвестиційні стратегії, зокрема про типи базових фондів, якщо AIF є фондом фондів, та про політику AIFM стосовно левериджу, і профілі ризику та інші характеристики AIF, яким він управляє чи планує управляти, включно з інформацією про Держав-членів або треті країни, у яких заснований або очікується заснування такого AIF;
- (b) інформацію про місце заснування майстер-AIF, якщо AIF є AIF-фідером;
- (c) правила або установчі документи юридичної особи для кожного AIF, яким AIFM планує управляти;
- (d) інформацію про заходи, вжиті для призначення депозитарія відповідно до Статті 21 для кожного AIF, яким AIFM планує управляти;
- (e) будь-яку додаткову інформацію, вказану в Статті 23(1), про кожен AIF, яким AIFM управляє або планує управляти.

4. Якщо управляюча компанія авторизується відповідно до Директиви 2009/65/ЄС (управляюча компанія UCITS) та подає заявку для авторизації у якості AIFM згідно з цією

Директивою, то компетентні органи не вимагають від управляючої компанії UCITS надання інформації або документів, які управляюча компанія UCITS уже надала при поданні заявки на авторизацію відповідно до Директиви 2009/65/ЄС, за умови що така інформація або документи залишаються актуальними.

5. Компетентні органи щокварталу інформують ESMA про авторизації, видані або скасовані відповідно до цього Розділу.

ESMA веде центральний відкритий реєстр, у якому визначається кожен із AIFM, авторизованих згідно з цією Директивою, перелік AIF, що управляються AIFM та/або обертаються на ринку, а також компетентний орган для кожного з таких AIFM. Реєстр повинен бути доступним в електронному форматі.

6. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї Статті, ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, щоб визначити інформацію, яка має надаватися компетентним органам у заявці на авторизацію AIFM, зокрема програму діяльності.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

7. З метою забезпечення однакових умов для застосування цієї Статті ESMA може розробити проекти імплементуючих технічних стандартів, щоб визначити стандартні форми, шаблони та процедури для надання інформації, передбаченої у першому абзаці пункту 6.

Комісії надається право ухвалювати імплементуючі технічні стандарти, зазначені у першому абзаці, згідно зі Статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 8

Умови надання авторизації

1. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM не надають авторизацію, якщо не дотримані наведені нижче умови:

- (a) вони переконані, що AIFM буде в змозі виконати умови цієї Директиви;
- (b) AIFM має достатній початковий капітал та власні кошти, відповідно до Статті 9;
- (c) особи, які ефективно здійснюють підприємницьку діяльність AIFM, мають досить добру репутацію, а також достатній досвід стосовно інвестиційних стратегій AIF, яким управляє AIFM; імена цих осіб і кожної людини, що успішно веде їхні справи, негайно доводяться до відома компетентних органів Держави-члена походження AIFM і ведення підприємницької діяльності AIFM вирішується принаймні двома особами, що відповідають таким умовам;
- (d) акціонери або учасники AIFM, які мають кваліфікаційні частки, є придатними з точки зору необхідності забезпечення надійного та розважливого управління AIFM; та
- (e) головний офіс та зареєстрований офіс AIFM розташовані в одній і тій самій Державі-члені.

Авторизація є чинною для усіх Держав-членів.

2. Необхідно проконсультуватися з відповідними компетентними органами інших залучених Держав-членів перед наданням авторизації таким AIFM:

- (a) дочірнє підприємство іншого AIFM, управляючої компанії UCITS, інвестиційної фірми, кредитної установи або страхового підприємства, авторизованих в іншій Державі-члені;
- (b) дочірнє підприємство материнського підприємства іншого AIFM, управляючої компанії UCITS, інвестиційної фірми, кредитної установи чи страхового підприємства, авторизованих в іншій Державі-члені; та
- (c) компанія, що контролюється тими самими фізичними чи юридичними особами, що контролюють інший AIFM, управляючу компанію UCITS, інвестиційну фірму, кредитну установу чи страхове підприємство, авторизовані в іншій Державі-члені.

3. Компетентні органи Держави-члена походження відмовляють в авторизації, якщо ефективному здійсненню їхніх наглядових функцій перешкоджає будь-що із наведеного нижче:

- (a) тісні зв'язки між AIFM та іншими фізичними чи юридичними особами;
- (b) закони, нормативні акти або адміністративні положення третьої країни, що регулюють діяльність фізичних або юридичних осіб, з якими AIFM має тісні зв'язки;
- (c) труднощі, пов'язані з виконанням цих законів, правил і адміністративних положень.

4. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM можуть обмежити сферу дії авторизації, зокрема, щодо інвестиційних стратегій AIF, яким AIFM дозволено управляти.

5. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM в письмовій формі протягом 3 місяців з моменту подачі повної заявки інформують заявника про те, чи було надано авторизацію. Компетентні органи можуть продовжити цей період на термін до трьох додаткових місяців, якщо вони вважають це за необхідне у зв'язку з конкретними обставинами справи і після відповідного повідомлення AIFM про це.

Для цілей цього пункту заявка вважається повною, якщо AIFM принаймні надав інформацію, зазначену в підпунктах (a)-(d) Статті 7(2) та підпунктах (a) і (b) Статті 7(3).

AIFM може почати управління AIF з інвестиційними стратегіями, описаними в заявці відповідно до підпункту (a) Статті 7 (3) у Державі-члені свого походження, як тільки буде надано авторизацію, але не раніше ніж через 1 місяць після надання будь-якої забраклої інформації, зазначеної в підпункті (e) Статті 7(2) і підпунктах (c), (d) та (e) Статті 7(3).

6. З метою забезпечення належної гармонізації цієї Статті, ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють:

- (a) вимоги, що застосовуються до AIFM згідно з пунктом 3;
- (b) вимоги, що застосовуються до акціонерів та членів з кваліфікаційними частками, зазначених у підпункті (d) пункту 1;
- (c) перешкоди, які можуть завадити ефективному здійсненню наглядових функцій компетентних органів.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, зазначені першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 9

Початковий капітал і власні кошти

1. Держави-члени вимагають, щоб AIFM, який є AIF із внутрішнім управлінням, мав початковий капітал щонайменше 300 000 євро.
2. Якщо AIFM призначається як зовнішній управляючий AIF, то AIFM повинен мати початковий капітал у розмірі щонайменше 125 000 євро.
3. Якщо вартість портфеля AIF, який управляється AIFM, перевищує 250 мільйонів євро, то AIFM повинен надати додатковий об'єм власних коштів. Такий додатковий об'єм власних коштів повинен становити 0,02 % від суми, на яку вартість портфеля AIFM перевищує 250 мільйонів євро, однак необхідна загальна сума початкового капіталу та додаткового об'єму при цьому не повинна перевищувати 10 мільйонів євро.
4. Для цілей пункту 3 AIF, яким управляє AIFM, зокрема AIF, для яких AIFM передав повноваження відповідно до Статті 20, однак за виключенням портфелів AIF, якими AIFM управляє в рамках делегування повноважень, вважаються портфелями AIFM.
5. Незалежно від пункту 3, власні кошти AIFM ніколи не повинні бути менші ніж сума, що необхідна відповідно до Статті 21 Директиви 2006/49/ЄС.

6. Держави-члени можуть дозволити AIFM не надавати до 50 % додаткової суми власних коштів, що згадується у пункті 3, якщо вони отримують вигоду від гарантії на ту ж суму, видану кредитною організацією або страховим підприємством, що має зареєстрований офіс у Державі-члені або в третій країні, де вона підлягає пруденційним правилам, що розглядаються органами влади як еквівалентні тим, які викладені в законодавстві Союзу.

7. Для покриття потенційних ризиків професійної відповідальності в результаті діяльності, яку AIFM може здійснювати відповідно до цієї Директиви, як AIF з внутрішнім управлінням, так і зовнішні AIFM повинні або:

- (a) мати додаткові власні кошти, які підходять для покриття потенційних ризиків відповідальності, пов'язаних з професійною недбалістю; або
 - (b) мати страхування відповідальності, яка витікає з професійної недбалості, відповідно до ризиків, що покриваються.
8. Власні кошти, зокрема будь-які додаткові власні кошти, як зазначено у підпункті (a) пункту 7, повинні бути інвестовані в ліквідні активи або активи, що легко конвертуються в грошові кошти за короткий термін і не повинні включати спекулятивних позицій.
9. Комісія шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:
- (a) ризики, що мають покриватися додатковими власними коштами або страхуванням відповідальності за професійну недбалість;
 - (b) умови визначення прийнятності додаткових власних коштів або покриття страхування відповідальності за професійну недбалість; та
 - (c) спосіб визначення поточного коригування додаткових власних коштів або покриття страхування відповідальності за професійну недбалість.

10. За винятком пунктів 7 та 8 і підзаконних актів, ухвалених згідно з пунктом 9, ця Стаття не застосовується до AIFM, які також є управляючими компаніями UCITS.

Стаття 10

Зміни сфери дії авторизації

1. Держави-члени вимагають, щоб AIFM перед введенням у дію повідомляли компетентним органам Держави-члена свого походження про будь-які істотні зміни умов початкової авторизації, зокрема про істотні зміни в інформації, наданій відповідно до Статті 7.

2. Якщо компетентні органи Держави-члена походження вирішать ввести обмеження або відхилити ці зміни, вони повинні, протягом 1 місяця з моменту отримання цього повідомлення, інформувати AIFM. Компетентні органи можуть продовжити цей термін на період до 1 місяця, якщо вони вважають це за необхідне через конкретні обставини справи і після відповідного повідомлення AIFM про це. Зміни вводяться в дію, якщо відповідні компетентні органи не заперечують проти змін протягом відповідного періоду оцінки.

Стаття 11

Скасування авторизації

Компетентні органи Держави-члена походження AIFM можуть скасувати авторизацію, видану AIFM, якщо такий AIFM:

- (a) не використовує авторизацію протягом 12 місяців, прямо відмовляється від авторизації або припинив діяльність, яка охоплюється цією Директивою, за попередні 6 місяців, якщо Держава-член, про яку йдеться, не передбачила можливості перерви чинності авторизації у таких випадках;
- (b) отримав авторизацію шляхом надання неправдивих свідчень або у будь-який інший незаконний спосіб;
- (c) більше не відповідає умовам, на яких була видана авторизація;

(d) більше не відповідає Директиві 2006/49/ЄС, якщо його авторизація також охоплює дискреційні послуги управління портфелем від імені клієнта, зазначеного у підпункті (a) Статті 6(4) цієї Директиви;

(a) серйозно або систематично порушує положення, прийняті відповідно до цієї Директиви; або

(b) підпадає під будь-який з випадків, коли національне законодавство, щодо питань, які виходять за рамки цієї Директиви, передбачає скасування.

РОЗДІЛ III

УМОВИ РОБОТИ AIFM

ГЛАВА I

Загальні вимоги

Стаття 12

Загальні принципи

1. Держави-члени забезпечують, щоб AIFM за будь-яких обставин:

- (a) діяли чесно, виявляючи належну компетентність, увагу, обачність та справедливість;
- (b) максимально враховували інтереси AIF, якими управляють AIFM, та їхніх інвесторів, а також цілісності ринку;
- (c) мали в наявності й ефективно використовували ресурси та процедури, необхідні для належного здійснення підприємницької діяльності;
- (d) вживали усіх прийнятних заходів, щоб уникнути конфліктів інтересів, а коли їх не можна уникнути, усіх прийнятних заходів із виявлення, управління, спостереження і, у відповідних випадках, розкриття таких конфліктів інтересів з метою запобігання несприятливому впливу на інтереси AIF та їхніх інвесторів, а також гарантували справедливе ставлення до AIF, якими управляють;
- (e) відповідали усім нормативним вимогам, що застосовуються до їхньої підприємницької діяльності, щоб сприяти дотриманню інтересів AIF, якими управляють, та їхніх інвесторів, а також цілісності ринку;

- (f) справедливо ставились до всіх інвесторів AIF.

Преференційне ставлення до інвесторів AIF не прийнятне, за винятком випадків, коли преференційне ставлення передбачається правилами функціонування чи установчими документами відповідного AIF.

2. Кожному AIFM, авторизація яких також охоплює дискреційні послуги управління портфелем, згадані у пункті (a) Статті 6(4):

- (a) заборонено інвестувати весь портфель або частину портфеля клієнта в паї чи акції AIF, якими управляють AIFM, за відсутності попереднього загального схвалення від клієнта;
- (b) стосовно послуг, зазначених у Статті 6(4), необхідно дотримуватися положень Директиви 97/9/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 3 березня 1997 р. про схеми компенсації інвесторам¹.

3. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 і з урахуванням умов Статей 57 і 58, визначає критерії оцінки з боку компетентних органів того, чи виконують AIFM свої зобов'язання відповідно до пункту 1.

Стаття 13 **Винагорода**

1. Держави-члени вимагають від AIFM наявності політики та процедур винагорода для категорій співробітників, включаючи управлінців вищого рівня, працівників, які беруть на себе ризики, співробітників, що виконують функції контролю, а також для будь-яких співробітників, винагорода яких знаходиться у тій самій категорії, що й винагорода управлінців вищого рівня та працівників, які беруть на себе ризики, професійна діяльність яких має суттєвий вплив на профілі ризику AIFM чи AIF, якими управляють AIFM, і яка відповідає вимогам та сприяє раціональному й ефективному управлінню ризиками і не заохочує ризикованих дій, які не відповідають профілям ризику, правилам чи установчим документам AIF, якими управляють AIFM.

AIFM визначають політику та процедури винагорода відповідно до Додатку II.

2. Наглядний орган ESMA забезпечує наявність керівних принципів щодо раціональної політики винагорода, які відповідають вимогам Додатку II. Ці принципи мають враховувати принципи раціональної політики винагорода, викладені в Рекомендації 2009/384/ЄС, розмір AIFM і розмір AIF, якими управляють AIFM, їхню внутрішню організацію та характер, обсяг і складність їхньої діяльності. ESMA тісно співпрацює з Європейським наглядовим органом ЕВА (Європейська служба банківського нагляду).

Стаття 14 **Конфлікти інтересів**

1. Держави-члени вимагають, щоб AIFM вживали всіх доцільних заходів для виявлення конфліктів інтересів, які виникають у процесі управління AIF між:

- (a) AIFM, зокрема його менеджерами, співробітниками чи будь-якими особами, прямо чи опосередковано пов'язаними з AIFM відносинами контролю, та AIF, яким управляє AIFM, чи інвесторами такого AIF;
- (b) AIF чи інвесторами такого AIF та іншим AIF чи інвесторами такого іншого AIF;
- (c) AIF чи інвесторами такого AIF та іншим клієнтом AIFM;
- (d) AIF чи інвесторами такого AIF та UCITS, яким управляє AIFM, чи інвесторами такого UCITS;
- (e) двома клієнтами AIFM.

AIFM підтримують та вживають ефективних організаційних й адміністративних заходів із виявлення, запобігання, управління та моніторингу конфліктів інтересів, щоб запобігти несприятливому впливу таких конфліктів на інтереси AIF та їхніх інвесторів.

AIFM розмежовують у межах власного операційного середовища завдання й обов'язки, які можуть розглядатися як несумісні одне з одним чи такі, які могли б спричинити систематичні конфлікти інтересів. AIFM оцінюють, чи можуть їхні робочі умови спричинити інші істотні конфлікти інтересів, і донести відповідну інформацію до інвесторів AIF.

2. У випадках, коли організаційні заходи, вжиті AIFM для виявлення, запобігання, управління та спостереження за конфліктами інтересів, не дозволяють запобігти нанесенню збитків

¹ ОВ L 84, 26.03.1997, с. 22.

інтересам інвесторів, AIFM чітко розкриває інвесторам загальний характер або джерела конфліктів інтересів, перш ніж діяти від їхнього імені, а також розробляє відповідну політику та процедури.

3. Якщо від імені AIF AIFM користується послугами прайм-брокера, умови їх надання повинні бути викладені у письмовому договорі. Зокрема, будь-яка можливість передачі та повторного використання активів AIF повинна передбачатися у такому договорі та має відповідати правилам чи установчим документам AIF. Окрім того, договір повинен передбачати інформування депозитарію про існування такого договору.

AIFM повинні виявляти належну компетентність, увагу та обачність у виборі та призначенні прайм-брокерів, з якими укладається договір.

4. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) типи конфліктів інтересів, зазначених у пункті 1;
- (b) прийнятні заходи, яких повинні вжити AIFM щодо структурних, організаційних та адміністративних процедур з метою виявлення, запобігання, управління, спостереження та розкриття конфліктів інтересів.

Стаття 15 **Управління ризиками**

1. AIFM функціонально та ієрархічно відокремлюють функції управління ризиками від операційних підрозділів, зокрема і від функцій управління портфелем.

Функціональне та ієрархічне відокремлення функцій управління ризиками відповідно до першого підпункту підлягає аналізу компетентними органами Держави-члена походження AIFM, відповідно до принципу пропорційності, за умови, що AIFM у змозі продемонструвати, що конкретні гарантії запобігання конфлікту інтересів передбачають незалежні заходи з управління ризиками і що процес управління ризиками задовольняє вимоги цієї Статті та є незмінно ефективним.

2. AIFM впроваджують відповідні системи управління ризиками з метою належного

виявлення, вимірювання, управління та моніторингу всіх ризиків, які стосуються кожної інвестиційної стратегії AIF, впливу та яких може зазнати будь-який AIF.

AIFM періодично, не рідше одного разу на рік, переглядають систему управління ризиками і, за потреби, адаптують її.

3. AIFM щонайменше:

- (a) впроваджують належний документований та регулярно оновлюваний процес комплексної перевірки при інвестуванні від імені AIF відповідно до інвестиційної стратегії, цілей та профілю ризику AIF;
- (b) гарантують належну ідентифікацію, вимірювання, управління та контроль ризиків, пов'язаних із кожною інвестиційною позицією AIF та загальний вплив таких ризиків на портфель AIF, зокрема, за рахунок використання відповідних процедур стрес-тестування;
- (c) забезпечують відповідність профілю ризику AIF розміру та структурі портфеля, а також інвестиційним стратегіям і цілям AIF, як це передбачено правилами функціонування або установчими документами, проспектом та документами про пропозицію цінних паперів AIF.

4. AIFM встановлюють максимальний рівень левериджу, який можуть застосовувати від імені кожного AIF, яким управляють, а також обсяг права повторного використання застави або поруки, які можуть бути надані за умовами угоди про леверидж, беручи до уваги, зокрема:

- (a) тип AIF;
- (b) інвестиційну стратегію AIF;
- (c) джерела левериджу AIF;
- (d) будь-які інші взаємозв'язки або відповідні відносини з іншими установами, що надають фінансові послуги, які могли б становити системний ризик;
- (e) необхідність обмежити вплив якого-небудь одного контрагента;
- (f) ступінь забезпечення левериджу;
- (g) співвідношення активів і зобов'язань;
- (h) масштаби, характер і ступінь активності AIFM на відповідних ринках.

5. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) системи управління ризиками, які використовуються AIFM щодо ризиків, які вони несуть від імені AIF, якими управляють;
- (b) достатню частоту перегляду системи управління ризиками;
- (c) те, яким чином функція управління ризиками функціонально та ієрархічно відокремлюється від оперативних підрозділів, зокрема від функцій управління портфелем;
- (d) конкретні заходи запобігання конфліктам інтересів, зазначеним у другому підпункті пункту 1;
- (e) вимоги, вказані у пункті 3.

Стаття 16

Управління ліквідністю

1. AIFM для кожного AIF, яким вони управляють та який не є AIF закритого типу без леввериджу, використовують відповідну систему управління ліквідністю та застосовують процедури, які дозволяють здійснювати моніторинг ризику ліквідності AIF, а також гарантувати, що профіль ліквідності інвестицій AIF відповідає його основним зобов'язанням.

AIFM регулярно проводять стрес-тести за нормальних і виняткових умов ліквідності, які дозволяють оцінити і здійснювати належний моніторинг ризику ліквідності AIF.

2. AIFM забезпечують, щоб інвестиційна стратегія, профіль ліквідності та політика викупу кожного AIF, яким управляють AIFM, були узгоджені між собою.

3. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) системи та процедури управління ліквідністю; та
- (b) координування інвестиційної стратегії, профілю ліквідності та політики викупу, викладених у пункті 2.

Стаття 17

Інвестиції в позиції сек'юритизації

Для забезпечення міжгалузевої узгодженості та для усунення невідповідностей між інтересами фірм, що перетворюють позики на цінні папери, призначені для торгівлі, та ініціаторами (установниками) позик відповідно до змісту пункту (41) Статті 4 Директиви 2006/48/ЄС та AIFM, що інвестують у такі цінні папери або інші фінансові інструменти від імені AIF, Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) вимоги, які повинні бути виконані укладачем, спонсором чи початковим кредитором, для того, щоб AIFM мав можливість інвестувати в цінні папери або інші фінансові інструменти цього типу, розміщені після 1 січня 2011 р. від імені AIF, зокрема вимоги, які гарантують, що укладач (установник), спонсор або початковий кредитор зберігає чисту частку участі не менше 5 %;
- (b) якісні вимоги, яких повинні дотримуватися AIFM, що інвестують у такі цінні папери або інші фінансові інструменти від імені одного або кількох AIF.

ГЛАВА 2

Організаційні вимоги

Стаття 18

Загальні принципи

1. Держави-члени вимагають, щоб AIFM за будь-яких обставин використовували достатні людські та технічні ресурси для належного управління AIF.

Зокрема, компетентні органи Держав-членів, у яких зареєстровані AIFM, беручи до уваги характер AIF, яким управляють AIFM, вимагають від AIFM наявності раціональних адміністративних та бухгалтерських процедур, механізмів контролю та захисту електронної обробки даних, а також адекватних механізмів внутрішнього контролю, включаючи, зокрема, правила здійснення особистих операцій власними співробітниками або здійснення капіталовкладень чи управління інвестиціями з метою інвестування за власний кошт, таким чином гарантуючи, принаймні, що кожна операція за участю AIF може бути відтворена відповідно до її

походження, сторін, типу, а також часу та місця, в якому її було проведено, і що активи AIF, якими управляють AIFM, інвестуються відповідно до правил чи установчих документів AIF та чинних правових положень.

2. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають процедури та механізми, згадані у пункті 1.

Стаття 19 **Оцінка**

1. AIFM забезпечують, щоб для кожного AIF, яким вони управляють, встановлювались належні та узгоджені процедури незалежної оцінки активів AIF відповідно до положень цієї Статті, чинного законодавства країни та правил або установчих документів AIF.

2. Правила оцінки активів і розрахунку вартості чистих активів у розрахунку на один пай чи акцію AIF повинні бути викладені у законодавстві країни, у якій створено AIF, та/або у правилах функціонування чи установчих документах AIF.

3. AIFM також забезпечують розрахунок вартості чистих активів у розрахунку на один пай чи акцію AIF та повідомлення цієї вартості інвесторам відповідно до положень цієї Статті, згідно з чинним національним законодавством і правилами функціонування чи установчими документами AIF.

Процедури оцінки передбачають здійснення оцінки активів і розрахунку вартості чистих активів у розрахунку на один пай чи акцію щонайменше один раз на рік.

Якщо AIF є фондом відкритого типу, частота здійснення оцінки та розрахунків повинна одночасно відповідати активам, що належать AIF, його частоті випуску та викупу паїв і/або акцій.

Якщо AIF є фондом закритого типу, оцінка та розрахунок також здійснюються у разі збільшення або зменшення капіталу відповідним AIF.

Інвестори повинні бути проінформовані про оцінку та розрахунок відповідно до положень

правил або установчих документів відповідного AIF.

4. AIFM забезпечують проведення оцінки:

- (a) зовнішнім оцінювачем, який є юридичною або фізичною особою, незалежною від AIF, AIFM і будь-яких інших осіб, які мають тісні зв'язки з AIF або AIFM; або
- (b) власне AIFM, за умови, що оцінка функціонально не залежить від управління портфелем і що політика винагороди, а також інші заходи знижують конфлікти інтересів і запобігають неправомірному впливу на співробітників.

Призначений для AIF депозитарій не повинен призначатися зовнішнім оцінювачем цього AIF, окрім випадків, коли він функціонально та ієрархічно відокремлює функції депозитарія від функцій зовнішнього оцінювача, і коли передбачено належну ідентифікацію, управління, моніторинг та інформування інвесторів AIF про потенційні конфлікти інтересів.

5. Якщо оцінку проводить зовнішній оцінювач, AIFM повинен продемонструвати, що:

- (a) зовнішній оцінювач підлягає обов'язковій професійній реєстрації, що визнається законодавством, нормативно-правовими положеннями або правилами професійної поведінки;
- (b) зовнішній оцінювач може надати достатні професійні гарантії того, що він/вона у змозі ефективно здійснити оцінку відповідно до пунктів 1, 2 та 3; і
- (c) призначення зовнішнього оцінювача відповідає вимогам Статті 20(1) та (2) та підзаконним актам, ухваленим відповідно до Статті 20(7).

6. Призначений зовнішній оцінювач не може делегувати здійснення оцінки третій стороні.

7. AIFM повідомляють про призначення зовнішнього оцінювача компетентні органи Держави-члена походження AIFM, які можуть зажадати призначення іншого зовнішнього оцінювача, якщо не виконуються умови, викладені у пункті 5.

8. Оцінка повинна проводитися неупереджено і з виявом належної компетентності, уваги й обачності.

9. Якщо оцінка проводиться не незалежним зовнішнім оцінювачем, компетентні органи Держави-члена походження AIFM можуть зажадати від AIFM забезпечення підтвердження його процедур оцінки та/або оцінок зовнішнім оцінювачем або, якщо це доречно, аудитором.

10. AIFM несуть відповідальність за належну оцінку активів AIF, розрахунок вартості чистих активів і публікацію цієї вартості чистих активів. Той факт, що AIFM призначив зовнішнього оцінювача, не повинен впливати на відповідальність AIFM перед AIF та його інвесторами.

Безвідносно до першого абзаца і незалежно від будь-яких домовленостей, що передбачають інше, зовнішній оцінювач несе відповідальність перед AIFM за будь-які збитки, понесені AIFM внаслідок недбалості зовнішнього оцінювача або умисного невиконання ним своїх завдань.

11. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) критерії, що стосуються процедур належної оцінки активів і розрахунку вартості чистих активів у розрахунку на один пай або акцію;
- (b) професійні гарантії, які зовнішній оцінювач повинен бути в змозі надати для ефективного здійснення оцінки;
- (c) частоту проведення оцінки для AIF відкритого типу, яка б одночасно відповідала активам, що належать AIF, його політиці розміщення та викупу паїв і/або акцій.

ГЛАВА 3

Делегування функцій AIFM

Стаття 20

Делегування

1. AIFM, які мають намір делегувати третім особам виконання своїх функцій, зобов'язуються повідомити про це компетентні органи Держави-члена походження AIFM, до того, як наберуть

чинності механізми делегування. Повинні виконуватися такі умови:

- (a) AIFM повинен бути в змозі об'єктивно обґрунтувати всю структуру делегування;
- (b) для виконання відповідних завдань делегат розпоряджається достатньою кількістю ресурсів, а особи, які фактично виконують функції делегата, повинні мати гарну репутацію та достатній досвід;
- (c) у разі, якщо делегування стосується управління портфелем або управління ризиками, воно повинно надаватися виключно підприємствам, які авторизовані або зареєстровані для цілей управління активами та підлягають нагляду компетентними органами Держави-члена походження AIFM, або, якщо ця умова не може бути виконана, виключно за умови попереднього схвалення такими органами;
- (d) у разі, якщо делегування стосується управління портфелем або управління ризиками та надається підприємству третьої країни, окрім вимог, що містяться у пункті (c), необхідно забезпечити співпрацю між компетентними органами Держави-члена походження AIFM, і наглядовим органом такого підприємства;
- (e) делегування не повинно перешкоджати ефективності нагляду за AIFM і, зокрема, не повинно перешкоджати AIFM діяти, або ж перешкоджати управлінню AIF в інтересах інвесторів AIF;
- (f) AIFM повинен бути в змозі продемонструвати, що делегат є кваліфікованим і здатен виконувати функції, про які йдеться, що він був обраний з усією ретельністю, і що AIFM здатен у будь-який момент ефективно контролювати делеговану діяльність, надавати подальші інструкції делегату та негайно відкликати делегування, якщо це відповідатиме інтересам інвесторів.

AIFM постійно аналізує послуги, що надаються кожним делегатом.

2. Функції управління портфелем або управління ризиками в жодному разі не можна делегувати:

- (a) депозитарію або його делегату; або
- (b) будь-якій особі, чиї інтереси можуть вступати в конфлікт з інтересами AIFM або інвесторів AIF, окрім випадків, коли така особа функціонально та ієрархічно

відокремила управління портфелем або управління ризиками від інших своїх завдань, що можуть спричинити конфлікт, і коли передбачено належну ідентифікацію, управління, моніторинг та інформування інвесторів AIF про потенційні конфлікти інтересів.

3. Відповідальність AIFM щодо AIF та його інвесторів не залежить від того, що AIFM делегував функції третій стороні, або від іншого субделегування; окрім того, AIFM не повинен делегувати свої функції таким чином, щоб, по суті, він більше не міг вважатися управляючим AIF, чи таким чином, щоб він фактично перетворився на «поштову скриньку».

4. Третя сторона може передоручити будь-які делеговані їй функції за умови дотримання таких вимог:

- (a) AIFM дав попередню згоду на субделегування;
- (b) AIFM повідомив компетентні органи Держави-члена свого походження до того, як домовленості про субделегування набрали чинності;
- (c) умови, викладені у пункті 1, з посиланням на «делегата» читаються, як посилання на «субделегата».

5. Функції управління портфелем або управління ризиками в жодному разі не можна передоручати:

- (a) депозитарію або його делегату; або
- (b) будь-якій особі, чиї інтереси можуть вступати в конфлікт з інтересами AIFM або інвесторів AIF, окрім випадків, коли така особа функціонально та ієрархічно відокремила управління портфелем або управління ризиками від інших своїх завдань, що можуть спричинити конфлікт, і коли передбачено належну ідентифікацію, управління, моніторинг та інформування інвесторів AIF про потенційні конфлікти інтересів.

Відповідний делегат повинен постійно переглядати послуги, що надаються кожним субделегатом.

6. У випадках, коли субделегат делегує будь-які з делегованих йому функцій далі, умови, викладені у пункті 4, застосовуються *mutatis mutandis*.

7. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) умови дотримання вимог, викладених у пунктах 1, 2, 4 і 5;
- (b) умови, за яких вважається, що AIFM делегував свої функції таким чином, що фактично перетворився на «поштову скриньку» та вже не може розглядатися як управляючий AIF, як зазначено у пункті 3.

ГЛАВА 4 Депозитарій

Стаття 21 Депозитарій

1. AIFM забезпечує призначення для кожного AIF, яким він управляє, єдиного депозитарію відповідно до положень цієї Статті.

2. Призначення депозитарію підтверджується письмовим договором. Такий договір, зокрема, повинен регулювати потік інформації, який дозволить депозитарію виконувати свої функції для AIF, для якого він був призначений в якості депозитарію, як викладено в цій Директиві та інших відповідних законах, нормативно-правових актах та адміністративних положеннях.

3. Депозитарій повинен бути:

- (a) кредитною установою із зареєстрованим офісом на території Союзу, авторизованою відповідно до Директиви 2006/48/ЄС;
- (b) інвестиційною фірмою із зареєстрованим офісом на території Союзу, за умови дотримання вимог щодо достатності капіталу відповідно до Статті 20(1) Директиви 2006/49/ЄС, включно з вимогами щодо капіталу для операційних ризиків, та авторизованою відповідно до Директиви 2004/39/ЄС, а також надавати додаткові послуги з безпечного зберігання та адміністрування фінансових інструментів для обліку клієнтів відповідно до пункту (1)

Розділу В Додатку I до Директиви 2004/39/ЄС; такі інвестиційні фірми повинні мати власні кошти розміром, не меншим, ніж сума початкового капіталу, зазначеного в Статті 9 Директиви 2006/49/ЄС; або

- (с) установою іншої категорії, що підлягає пруденційному регулюванню та постійному нагляду та яка станом на 21 липня 2011 р. належить до категорії установ, які за визначенням Держав-членів мають право бути депозитарієм відповідно до Статті 23(3) Директиви 2009/65/ЄС.

Лише для АІФ, які зареєстровані за межами ЄС, і без порушення умов вищенаведеного підпункту (b) пункту 5, депозитарій також може бути кредитною установою або іншою юридичною особою того самого типу, що й особи, згадані в пунктах (a) та (b) першого підпункту цього пункту, за умови виконання умов підпункту (b) пункту 6.

Крім того, Держави-члени допускають, що для АІФ без права на погашення облігацій впродовж 5 років з дня початкових інвестицій, які відповідно до своєї основної інвестиційної політики, як правило, не вкладають кошти в активи, що повинні зберігатися відповідно до пункту (a) пункту 8, або взагалі вкладають гроші в емітентів або у компанії, не зареєстровані на біржі, щоб отримати контроль над такими компаніями, відповідно до Статті 26, депозитарієм може бути особа, яка виконує функції депозитарію в рамках своєї професійної або підприємницької діяльності, щодо якої така особа підлягає обов'язковій професійній реєстрації відповідно до законів, нормативно-правових положень або правил професійної поведінки, та яка здатна надати достатні фінансові та професійні гарантії того, що вона в змозі ефективно виконувати функції депозитарію та дотримуватися зобов'язань, пов'язаних із цими функціями.

4. З метою запобігання конфліктам інтересів між депозитарієм, АІФМ та/або АІФ і/або його інвесторами:

- (a) АІФМ не повинен виступати в якості депозитарію;
- (b) прайм-брокер, що виступає у якості контрагента АІФ, не повинен виступати в якості депозитарію цього АІФ, окрім випадків, коли він/вона функціонально та

ієрархічно відокремлює функції депозитарію від функцій прайм-брокера, і коли передбачено належну ідентифікацію, управління, контроль та інформування інвесторів АІФ про потенційні конфлікти інтересів. Делегування депозитарієм своїх зобов'язань такому прайм-брокеру відповідно до пункту 11 допускається за умови дотримання відповідних умов.

5. Депозитарій повинен бути заснований у одному з нижчеперелічених місць:

- (a) для фондів АІФ, заснованих у ЄС, – у Державі-члені походження АІФМ;
- (b) для фондів АІФ, заснованих поза межами ЄС, – у третій країні, де засновано фонд АІФ, або у Державі-члені походження АІФМ, або у відповідній Державі-члені походження АІФМ.

6. Без обмежень щодо вимог, викладених у пункті 3, при призначенні депозитарію, заснованого в третій країні, необхідно завжди дотримуватися таких умов:

- (a) компетентні органи Держав-членів, у яких будуть збуватися паї чи акції АІФ, зареєстрованого поза межами ЄС, а також компетентні органи Держави-члена походження АІФМ (якщо вони відрізняються) уклали з компетентними органами депозитарію домовленості про співробітництво та обмін інформацією;
- (b) до депозитарію застосовується ефективне пруденційне регулювання, зокрема мінімальні вимоги до капіталу, а також нагляд, які діють так само, як і законодавство Союзу, та застосовуються ефективно;
- (c) третя країна, у якій заснований депозитарій, не зазначена Міжнародною групою з боротьби з фінансовими зловживаннями (FATF) як країна та територія, що не налаштована на співробітництво;
- (d) держави-члени, у яких будуть збуватися паї чи акції АІФ, зареєстрованого поза межами ЄС, а також Держави-член походження АІФМ (якщо вони відрізняються) підписали з третьою країною, у якій заснований депозитарій, угоду, що повністю відповідає нормам, встановленим у Статті 26 Типової конвенції ОЕСР про усунення подвійного оподаткування доходів та капіталу, і гарантує ефективний обмін інформацією з

- податкових питань, включаючи багатосторонні податкові угоди;
- (е) депозитарій за договором несе відповідальність перед AIF або перед інвесторами AIF згідно з пунктами 12 та 13, а також відкрито погоджується дотримуватися вимог пункту 11.

У разі, якщо компетентний орган іншої Держави-члена не згоден з оцінкою, зробленою відповідно до пунктів (а), (с) або (е) першого підпункту компетентними органами Держави-члена походження AIFM, відповідні компетентні органи можуть звернутися з цим питанням до ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього відповідно до Статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

На підставі критеріїв, зазначених у пункті (b) пункту 17, Комісія ухвалює виконавчі нормативні акти, у яких ідеться про те, що пруденційне регулювання та нагляд за третьою країною діють так само, як і законодавство Союзу, та застосовуються ефективно. Ці виконавчі нормативні акти повинні бути укладені відповідно до процедури перевірки, зазначеної у Статті 59(2).

7. У цілому депозитарій забезпечує належний контроль грошових потоків AIF, і, зокрема, гарантує одержання всіх платежів, зроблених інвесторами чи від імені інвесторів при підписці на паї або акції AIF, а також внесення всіх грошових коштів AIF на грошові рахунки, відкриті на ім'я AIF або на ім'я AIFM, що діє від імені AIF, або на ім'я депозитарію, що діє від імені AIF, в установах, зазначених у пунктах (а), (b) та (с) Статті 18(1) Директиви 2006/73/ЄС, або в інших аналогічних установах на відповідному ринку, де необхідні грошові рахунки, за умови, що така установа підлягає ефективному пруденційному регулюванню та нагляду, які діють так само, як і законодавство Союзу, та застосовуються ефективно та відповідно до принципів, викладених у Статті 16 Директиви 2006/73/ЄС.

У разі, якщо грошові рахунки відкриті на ім'я депозитарію, що діє від імені AIF, жодні кошти установи, згаданої в першому підпункті, та жодні власні кошти депозитарію не можуть бути внесені на такі рахунки.

8. Активи AIF або AIFM, який діє від імені AIF, надаються депозитарію на безпечне зберігання таким чином:

- (а) для фінансових інструментів, які підлягають відповідальному зберіганняю:
- (i). депозитарій зберігає всі фінансові інструменти, які можуть бути зареєстровані на рахунку фінансових інструментів, відкритому в системі обліку депозитарію, а також усі фінансові інструменти, які можуть бути фізично доставлені депозитарію;
 - (ii). з цією метою депозитарій забезпечує реєстрацію всіх фінансових інструментів, які можуть бути зареєстровані на рахунку фінансових інструментів, відкритому в системі обліку депозитарію, на окремих рахунках, відкритих на ім'я AIF або AIFM, що діє від імені AIF, відповідно до принципів, викладених у Статті 16 Директиви 2006/73/ЄС, таким чином, щоб їх можна було чітко ідентифікувати як такі, що належать AIF відповідно до чинного законодавства;

(b) для інших активів:

- (i). депозитарій перевіряє право власності AIF або AIFM, який діє від імені AIF, на такі активи, а також веде облік активів, щодо яких встановлено, що AIF або AIFM, який діє від імені AIF, має право власності на них;
- (ii). оцінка наявності прав власності на активи у AIF або AIFM, що діє від імені AIF, повинна базуватися на інформації або документах, наданих AIF або AIFM, та на зовнішніх доказах, якщо такі є;
- (iii). депозитарій регулярно оновлює свої записи.

9. Окрім завдань, зазначених у пунктах 7 та 8, депозитарій повинен:

- (а) гарантувати, що продаж, розміщення, повторне придбання, погашення та анулювання паїв або акцій AIF здійснюються відповідно до чинного національного законодавства та правил або установчих документів AIF;
- (b) гарантувати, що вартість паїв або акцій AIF розраховується відповідно до чинного національного законодавства, правил або

- установчих документів AIF і процедур, викладених у Статті 19;
- (c) виконувати вказівки AIFM, окрім випадків, коли вони суперечать чинному національному законодавству і правилам або установчим документам AIF;
 - (d) гарантувати, що при здійсненні операцій з активами AIF оплата виставляється AIF у звичайні строки;
 - (e) гарантувати, що дохід AIF застосовується відповідно до чинного національного законодавства та правил або установчих документів AIF.

10. У контексті своїх відповідних функцій AIFM і депозитарій повинні діяти чесно, справедливо, професійно, незалежно і в інтересах AIF та інвесторів AIF.

Депозитарій не повинен здійснювати щодо AIF або AIFM, який діє від імені AIF, жодних дій, які можуть спричинити конфлікт інтересів між AIF, інвесторами AIF, AIFM і самим депозитарієм, окрім випадків, коли депозитарій функціонально та ієрархічно відокремив функції депозитарію від інших своїх функцій, які можуть спричинити конфлікт інтересів, і коли передбачено належну ідентифікацію, управління, контроль та інформування інвесторів AIF про потенційні конфлікти інтересів.

Активи, згадані в пункті 8, не використовуються депозитарієм повторно без попередньої згоди AIF або AIFM, який діє від імені AIF.

11. Депозитарій не повинен делегувати третім особам свої функції, зазначені у цій Статті, окрім функцій, що згадані у пункті 8.

Депозитарій має право делегувати третім особам функції, згадані в пункті 8, за умови дотримання таких умов:

- (a) делегування завдань не переслідує мети ухилитися від виконання вимог цієї Директиви;
- (b) депозитарій може підтвердити наявність об'єктивних причин для делегування;
- (c) депозитарій із належною компетентністю, увагою та обачністю відібрав і призначив третю сторону, якій він має намір делегувати частину своїх завдань, а також із належною компетентністю, увагою та обачністю періодично аналізує та постійно спостерігає

за третьою стороною, якій делегував частину своїх завдань, а також за організаційними заходами третьої сторони щодо питань, делегованих їй; та

- (d) депозитарій гарантує, що під час виконання завдань, делегованих їй, третя сторона за будь-яких обставин відповідає таким умовам:
 - (i). третя сторона має структури та досвід, що відповідають характеру та складності активів AIF або AIFM, який діє від імені AIF, що були делеговані їй;
 - (ii). щодо завдань відповідального зберігання, зазначених у пункті (a) пункту 8, до третьої сторони застосовується ефективне пруденційне регулювання, зокрема мінімальні вимоги до капіталу, і нагляд у відповідній юрисдикції, а також вимоги зовнішнього періодичного аудиту, що гарантує наявність у її розпорядженні фінансових інструментів;
 - (iii). третя сторона відокремлює активи клієнтів депозитарію від своїх власних активів і активів депозитарію таким чином, щоб завжди можна було чітко визначити, які саме активи належать клієнтам конкретного депозитарію;
 - (iv). третя сторона не використовує активи без попередньої згоди AIF або AIFM, який діє від імені AIF, і без попереднього повідомлення депозитарію; та
 - (v). третя сторона дотримується вимог загальних зобов'язань і заборон, викладених у пунктах 8 і 10.

Безвідносно до пункту (d)(ii) другого підпункту, у тих випадках, коли законодавство третьої країни вимагає зберігання певних фінансових інструментів місцевою установою, а жодні місцеві установи не відповідають вимогам делегування, викладеним у цьому пункті, депозитарій має право делегувати свої функції такій місцевій установі лише у мірі, що вимагається законодавством третьої країни, та лише доти, доки не з'являться місцеві установи, що відповідатимуть вимогам делегування, за умови дотримання таких вимог:

- (a) інвестори відповідного AIF повинні бути належним чином поінформовані, що таке делегування відбувається у зв'язку з юридичними обмеженнями законодавства третьої країни, та про обставини, що обґрунтовують делегування, до інвестування; та

- (b) AIF або AIFM, що діє від імені AIF, повинен доручити депозитарію делегувати зберігання таких фінансових інструментів такій місцевій установі.

Третя сторона може, в свою чергу, передоручити будь-які делеговані їй функції за умови дотримання тих самих вимог. У такому випадку пункт 13 застосовується до відповідних сторін *mutatis mutandis*.

Для цілей цього пункту, надання послуг, зазначених у Директиві 98/26/ЄС, системами розрахунків за операціями з цінних паперів, призначеними для цілей цієї Директиви, або надання аналогічних послуг системами розрахунків за операціями з цінних паперів третіх країн не розглядаються як делегування функцій зберігання.

12. Депозитарій несе відповідальність перед AIF або інвесторами AIF за втрати фінансових інструментів, спричинені депозитарієм або третьою особою, якій відповідно до пункту (a) пункту 8 було делеговано зберігання таких фінансових інструментів.

У разі втрати фінансових інструментів, що зберігаються, депозитарій своєчасно повертає AIF або AIFM, який діє від імені AIF, фінансовий інструмент такого самого типу або відповідну суму. Депозитарій не несе відповідальності, якщо він може довести, що втрата була спричинена зовнішніми подіями поза його контролем, наслідки яких були неминучі, незважаючи на всі доцільні зусилля для їх подолання.

Депозитарій також несе відповідальність перед AIF або інвесторами AIF за будь-які інші втрати, понесені ними внаслідок недбалості або навмисної відмови депозитарію від належного виконання своїх зобов'язань відповідно до цієї Директиви.

13. Делегування будь-якого типу серед зазначених у пункті 11 не впливає на відповідальність депозитарію.

Безвідносно до першого підпункту цього пункту, у разі втрати фінансових інструментів, що зберігаються третьою стороною відповідно до пункту 11, депозитарій може не нести відповідальності, якщо він може довести, що:

- (a) Ним виконані всі вимоги делегування обов'язків, викладені в другому підпункті пункту 11;
- (b) письмовий договір між депозитарієм і третьою стороною чітко передбачає передачу відповідальності депозитарію такій третій стороні та надає можливість AIF або AIFM, що діє від імені AIF, подати позов проти третьої сторони щодо втрати фінансових інструментів або надає можливість депозитарію подати такий позов від їхнього імені; та
- (c) письмовий договір між депозитарієм і AIF або AIFM, що діє від імені AIF, чітко передбачає звільнення депозитарію від відповідальності та встановлює об'єктивну причину такого звільнення.

14. Крім того, у випадках, коли законодавство третьої країни вимагає зберігання певних фінансових інструментів місцевою установою, а жодні місцеві установи не відповідають вимогам делегування, викладеним у пункті (d)(ii) параграфу 11, депозитарій може бути звільнений від відповідальності за умови виконання таких вимог:

- (a) правила або установчі документи AIF, про який йдеться, чітко допускають таке звільнення відповідно до умов, викладених у цьому пункті;
- (b) інвестори відповідного AIF були належним чином поінформовані про таке звільнення та обставини, що обґрунтовують його, до інвестування;
- (c) AIF або AIFM, що діє від імені AIF, доручив депозитарію делегувати зберігання таких фінансових інструментів такій місцевій установі;
- (d) існує письмовий договір між депозитарієм і AIF або AIFM, що діє від імені AIF, який чітко передбачає таке звільнення від відповідальності; та
- (e) існує письмовий договір між депозитарієм і третьою стороною, що чітко передбачає передачу відповідальності депозитарію такій місцевій установі та надає можливість AIF або AIFM, що діє від імені AIF, подати позов проти місцевої установи щодо втрати фінансових інструментів або надає можливість депозитарію подати такий позов від їхнього імені.

15. AIF може притягнути депозитарія до відповідальності прямо або опосередковано через AIFM, залежно від правового характеру відносин між депозитарієм, AIFM та інвесторами.

16. Депозитарій надає своїм компетентним органам, на їхню вимогу, будь-яку інформацію, яку він отримав під час виконання своїх обов'язків і яка може знадобитися компетентним органам AIF або AIFM. Якщо компетентні органи AIF або AIFM відрізняються від компетентних органів депозитарію, компетентні органи депозитарію повинні без затримок надати отриману інформацію компетентним органам AIF та AIFM.

17. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) докладні відомості, які повинні бути включені до письмового договору, зазначеного у пункті 2;
- (b) загальні критерії оцінки того, чи правила пруденційного регулювання та нагляду третіх країн, зазначені в пункті (b) пункту 6, діють так само, як і законодавство Союзу, та застосовуються належним чином;
- (c) умови виконання функцій депозитарію відповідно до пунктів 7, 8 і 9, зокрема:
 - (i). тип фінансових інструментів, які повинні бути включені до сфери обов'язків депозитарію відповідно до підпункту (a) пункту 8;
 - (ii). умови, за яких депозитарій може здійснювати свої обов'язки щодо фінансових інструментів, зареєстрованих у центральному депозитарії; та
 - (iii). умови, за яких депозитарію дозволяється утримувати фінансові інструменти, розміщені у номінативній формі та зареєстровані емітентом або реєстратором відповідно до пункту (b) пункту 8;
- (a) обов'язки депозитаріїв щодо комплексної перевірки відповідно до пункту (c) пункту 11;
- (b) зобов'язання щодо відокремлення відповідно до пункту (d)(iii) пункту 11;
- (c) умови та обставини, за яких фінансові інструменти, що знаходяться на зберіганні, вважаються втраченими;
- (d) що слід розуміти під зовнішніми подіями поза контролем, наслідки яких були неминучі, незважаючи на всі доцільні зусилля для їх подолання, відповідно до пункту 12;
- (e) умови та обставини, за яких існує об'єктивна причина звільнення від зобов'язань відповідно до пункту 13.

РОЗДІЛ IV ВИМОГИ ЩОДО ПРОЗОРОСТІ

Стаття 22 Річний звіт

1. Не пізніше, ніж через 6 місяців після закінчення фінансового року, AIFM надає річний звіт за кожен фінансовий рік для кожного AIF, зареєстрованого у ЄС, яким він управляє, а також для кожного AIF, який він реалізує на ринках Союзу. Річний звіт надається інвесторам на вимогу. Річний звіт надається у розпорядження компетентних органів Держави-члена походження AIFM і, у відповідних випадках, компетентним органам Держави-члена походження AIF.

Якщо AIF необхідно оприлюднювати річну фінансову звітність відповідно до Директиви 2004/109/ЄС, інвесторам на вимогу надається лише додаткова інформація, згадана в пункті 2, окремо або в якості додатку до річного фінансового звіту. В останньому випадку річний фінансовий звіт повинен бути оприлюднений не пізніше, ніж через 4 місяці після закінчення фінансового року.

2. У річному звіті повинні міститися принаймні такі відомості:

- (a) балансовий звіт або відомість активів і зобов'язань;
- (b) облік доходів і витрат за відповідний фінансовий рік;
- (c) звіт про діяльність за фінансовий рік;
- (d) будь-які істотні зміни в інформації, перелічені у Статті 23, впродовж фінансового року, за який подається звіт;
- (e) загальна сума винагороди за фінансовий рік, розділена на фіксовану та змінну винагороду, що виплачується AIFM своїм співробітникам, а також кількість бенефіціарів та, у відповідних випадках,

винагорода за управління інвестиціями, що виплачується AIF;

- (f) загальна сума винагороди, з розбивкою на винагороду управлінців вищого рівня та винагороду персоналу AIFM, дії якого суттєво впливають на профіль ризику AIF.

3. Звітна інформація, що наводиться у річному звіті, готується відповідно до стандартів бухгалтерського обліку Держави-члена походження AIF або відповідно до стандартів бухгалтерського обліку третьої країни, у якій засновано AIF, і правил бухгалтерського обліку, встановлених у правилах функціонування та установчих документах AIF.

Звітна інформація, що наводиться у річному звіті, перевіряється однією чи кількома особами, уповноваженими законодавством на проведення аудиту рахунків відповідно до Директиви 2006/43/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 17 травня 2006 р. про обов'язковий аудит річної бухгалтерської звітності та консолідованих рахунків². Звіт аудитора, зокрема застереження, наводяться у повному обсязі в річному звіті.

У якості відступу від другого підпункту, Держави-члени можуть дозволити AIFM, які реалізують AIF, зареєстровані за межами ЄС, надавати річні звіти таких AIF аудиту відповідно до міжнародних стандартів аудиту, які діють у країні, де знаходиться зареєстрований офіс AIF.

4. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають зміст і формат річного звіту. Ці заходи повинні бути адаптовані до типу AIF, до якого вони застосовуються.

Стаття 23

Розкриття інформації інвесторам

1. Перш ніж інвестори інвестуватимуть в AIF, AIFM надає їм для кожного AIF, зареєстрованого у ЄС, яким управляють AIFM, а також кожного AIF, який вони реалізують на ринках Союзу, відповідно до правил та установчих документів AIF, таку інформацію, а також істотні зміни до неї:

- (a) опис інвестиційної стратегії та цілей AIF, інформацію про те, де засновано майстер-AIF і базові фонди, якщо AIF є фондом фондів, опис видів активів, у які може інвестувати AIF, методи, які він може використовувати, та всі пов'язані з ним ризики, відповідні інвестиційні обмеження, обставини, за яких AIF може використовувати леверидж, типи та джерела дозволеного левериджу та пов'язані з ними ризики, обмеження на використання левериджу та механізми застав і багаторазового використання активів, а також максимальний рівень левериджу, який AIFM має право застосовувати від імені AIF;
- (b) опис правил, відповідно до яких AIF може змінити свою інвестиційну стратегію, інвестиційну політику чи і те, і інше;
- (c) опис основних правових наслідків договірних відносин, укладених з метою інвестування, зокрема інформацію про юрисдикцію, застосовне законодавство та наявність чи відсутність будь-яких правових документів, що забезпечують визнання та виконання судових рішень на території, де засновано AIF;
- (d) осіб AIFM, депозитарію AIF, аудитора та інших постачальників послуг, а також опис їхніх обов'язків і прав інвесторів;
- (e) опис того, як AIFM дотримується вимог Статті 9(7);
- (f) опис делегованих функцій управління, зазначених AIFM у Додатку I, і делегованих депозитарію функцій збереження, особу делегата та конфлікти інтересів, що можуть виникнути внаслідок такого делегування;
- (g) опис процедури оцінки AIF та методології ціноутворення для оцінки активів, зокрема методи, що використовуються при оцінці активів, які важко оцінити, відповідно до Статті 19;
- (h) опис управління ризиками ліквідності AIF, зокрема права викупу як за звичайних обставин, так і у виняткових випадках, а також механізмів викупу, що існують для інвесторів;
- (i) опис усіх платежів, зборів і витрат, які були прямо або опосередковано понесені інвесторами, та їхні максимальні суми;
- (j) опис того, як AIFM забезпечує справедливе ставлення до інвесторів, і щоразу, коли інвестор отримує пільги або право на отримання пільги, опис такого пільгового режиму, типу інвесторів, які отримують такі пільги, та, у відповідних випадках, їхні

² ОВ L 157, 09.06.2006, с. 87.

правові або економічні зв'язки з AIF або AIFM;

- (к) останній річний звіт, зазначений у Статті 22;
- (л) порядок та умови розміщення та продажу паїв або акцій;
- (м) останню чисту вартість активів AIF або останню ринкову ціну паїв або акцій AIF відповідно до Статті 19;
- (н) за можливості, дані про функціонування AIF за попередній період;
- (о) особу прайм-брокера та опис будь-яких істотних домовленостей AIF з прайм-брокерами, а також інформацію про те, як здійснюється управління конфліктами інтересів відносно них, існування можливості передачі та повторного використання активів AIF у договорі з депозитарієм, а також інформацію про можливу передачу відповідальності прайм-брокеру;
- (р) опис того, як і коли розкривається інформація відповідно до пунктів 4 та 5.

2. Перш ніж інвестори інвестуватимуть у AIF, AIFM повідомляє їм про будь-які договірні домовленості депозитарію звільнити себе від відповідальності відповідно до Статті 21(13).

AIFM також негайно повідомляє інвесторам про будь-які зміни щодо відповідальності депозитарію.

3. У випадках, коли AIF зобов'язаний опублікувати проспект відповідно до Директиви 2003/71/ЄС або відповідно до національного законодавства, окрім інформації, що міститься у проспекті, окремо або у якості додаткової інформації до проспекту розкривається лише інформація, зазначена у пунктах 1 і 2.

4. Для кожного AIF, зареєстрованого у ЄС, управління яким здійснюють AIFM, а також для кожного AIF, який вони реалізують на ринках Союзу, AIFM періодично розкривають інвесторам:

- (а) частку активів AIF, які є предметом особливих домовленостей, що впливають з їхньої неліквідної природи;
- (б) будь-які нові механізми управління ліквідністю AIF;
- (в) поточний профіль ризику AIF і системи управління ризиками, що застосовуються AIFM для управління цими ризиками.

5. AIFM, що управляють AIF, зареєстрованими у ЄС, які використовують леверидж, чи реалізують на території ЄС AIF, які використовують леверидж, для кожного такого AIF регулярно розкривають:

- (а) зміни максимального рівня левериджу, який AIFM може використовувати від імені AIF, а також право повторного використання застави або гарантії, надані відповідно до угоди про леверидж;
- (б) загальну суму левериджу, що використовується AIF.

6. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають зобов'язання AIFM щодо розкриття інформації, зазначені у пунктах 4 та 5, зокрема частоту розкриття, що згадується у пункті 5. Ці заходи повинні бути адаптовані до типу AIFM, до якого вони застосовуються.

Стаття 24

Зобов'язання звітності у компетентні органи

1. AIFM регулярно звітує перед компетентними органами Держави-члена свого походження про основні ринки й інструменти, які він реалізує від імені AIF, управління якими здійснює.

AIFM надає інформацію про основні інструменти, які реалізує, про ринки, членом яких є або на яких активно здійснює маркетинг, та про основні ризики потенційних збитків і найбільш важливі локалізації кожного з AIF, управління якими здійснює.

2. AIFM надає компетентним органам Держави-члена свого походження для кожного AIF, зареєстрованого у ЄС, управління яким він здійснює, а також для кожного AIF, який він реалізує на ринках Союзу, такі документи:

- (а) частку активів AIF, які є предметом особливих домовленостей, що впливають з їхньої неліквідної природи;
- (б) будь-які нові механізми управління ліквідністю AIF;
- (в) поточний профіль ризику AIF та системи управління ризиками, що використовуються AIFM для управління ринковим ризиком, ризиком ліквідності, ризиком контрагента та іншими ризиками, зокрема, операційним ризиком;

- (d) інформацію про основні категорії активів, у які інвестував AIF; та
- (e) результати стрес-тестів, проведених відповідно до пункту (b) Статті 15(3) та другого підпункту Статті 16(1).

3. На вимогу AIFM надає компетентним органам Держави-члена свого походження такі документи:

- (a) річний звіт кожного AIF, зареєстрованого в ЄС, яким управляє AIFM, та кожного AIF, який AIFM реалізує на території Союзу, за кожен фінансовий рік відповідно до Статті 22(1);
- (b) докладний перелік усіх AIF, якими управляє AIFM, на кінець кожного кварталу.

4. AIFM, який управляє AIF, що суттєво використовують леверидж, надає компетентним органам Держави-члена свого походження інформацію про загальний рівень левериджу, що використовується кожним AIF, яким він управляє, розбивку на леверидж від запозичення коштів або цінних паперів і леверидж від фінансових інструментів, а також обсяг повторного використання активів AIF у рамках механізмів левериджу.

У межах цієї інформації необхідно ідентифікувати п'ять найбільших джерел позикових коштів або цінних паперів по кожному з AIF, якими управляє AIFM, а також суми левериджу, отримані від кожного з цих джерел для кожного AIF.

Для AIFM, зареєстрованих за межами ЄС, зазначені в цьому пункті зобов'язання зі звітності обмежуються AIF, зареєстрованими у ЄС, якими вони управляють, та AIF, зареєстрованими за межами ЄС, які реалізуються ними на території ЄС.

5. У тих випадках, коли для ефективного контролю системних ризиків компетентні органи Держави-члена походження AIFM можуть періодично або ситуативно вимагати надання додаткової інформації, що не описана у цій статті. Компетентні органи інформують наглядовий орган ESMA про вимоги щодо надання додаткової інформації.

У виняткових випадках, а також коли необхідно забезпечити стабільність і цілісність фінансової системи або сприяти довгостроковому сталому зростанню, наглядовий орган ESMA може вимагати від компетентних органів Держави-

члена походження AIFM ввести додаткові вимоги щодо звітності.

6. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають:

- (a) умови, за яких леверидж розглядається як такий, що використовується суттєво, для цілей пункту 4; та
- (b) зобов'язання щодо звітування та щодо надання інформації, передбаченої цією Статтею.

Ці заходи повинні враховувати необхідність уникати надмірного адміністративного навантаження на компетентні органи.

РОЗДІЛ V AIFM, ЩО УПРАВЛЯЮТЬ ОСОБЛИВИМИ ТИПАМИ AIF

ГЛАВА 1 AIFM, що управляють AIF з використанням левериджу

Стаття 25 Використання інформації компетентними органами, наглядова співпраця та обмеження левериджу

1. Держави-члени гарантують, що компетентні органи Держави-члена походження AIFM використовують інформацію, яка буде зібрана відповідно до Статті 24, з метою визначення обсягу, в якому використання левериджу сприяє накопиченню системного ризику у фінансовій системі, ризику безладних ринків або ризиків для довгострокового зростання економіки.

2. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM гарантують, що вся інформація, зібрана відповідно до Статті 24 щодо всіх AIFM, яких вони контролюють, та інформація, зібрана відповідно до Статті 7, надається компетентним органам інших відповідних Держав-членів, наглядовому органу ESMA та Європейській раді з системних ризиків за допомогою процедур, викладених у Статті 50 про наглядову співпрацю. Використовуючи ці процедури, вони також негайно на двосторонній основі надають інформацію компетентним органам інших безпосередньо зацікавлених Держав-членів, якщо AIFM, що перебуває під їхньою відповідальністю, або AIF, яким управляє такий AIFM, може бути становити ризик контрагента щодо кредитної організації чи інших

системно відповідних установ в інших Державах-членах.

3. AIFM підтверджує, що обмеження левериджу, встановлені ним для кожного AIF, яким він управляє, є обґрунтованими, а також що він за будь-яких обставин дотримується цих обмежень. Компетентні органи оцінюють ризики, які може спричинити використання AIFM левериджу щодо AIF, якими він управляє, і, якщо це вважатиметься за потрібне з метою забезпечення стабільності та цілісності фінансової системи, компетентні органи Держави-члена походження AIFM, повідомивши наглядовий орган ESMA та Європейську раду з системних ризиків, а також компетентні органи відповідного AIF, накладають обмеження на рівень левериджу, який AIFM має право використовувати, або інші обмеження на AIFM щодо AIF під його управлінням, щоб обмежити обсяг, у якому використання левериджу сприяє наростанню системних ризиків у фінансовій системі або ризиків безладних ринків. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM своєчасно інформують наглядовий орган ESMA, Європейську раду з системних ризиків і компетентні органи AIF про заходи, вжиті у зв'язку з цим, відповідно до процедур, викладених у Статті 50.

4. Повідомлення, згадане у пункті 3, надається не пізніше ніж за 10 робочих днів до того, як запропонований захід набере чинності чи буде відновлений. Повідомлення повинно містити детальну інформацію про запропонований захід, його причини та дату набрання чинності. У виняткових випадках компетентні органи Держави-члена походження AIFM можуть прийняти рішення про те, що захід такого типу набирає чинності протягом строку, зазначеного у першому реченні.

5. Наглядовий орган ESMA сприяє та координує, і, зокрема, намагається забезпечити застосування компетентними органами послідовного підходу щодо заходів, запропонованих компетентними органами відповідно до пункту 3.

6. Після отримання повідомлення, згаданого в пункті 3, наглядовий орган ESMA виносить рекомендації компетентним органам Держави-члена походження AIFM щодо заходу, який пропонується вжити чи який було вжито. Рекомендації можуть, зокрема, стосуватися того, чи задовольняються умови щодо вживання заходів, чи є такі заходи необхідними, а також щодо тривалості заходів.

7. На основі інформації, отриманої відповідно до пункту 2, та з урахуванням рекомендацій Європейської ради з системних ризиків, наглядовий орган ESMA може визначити, що леверидж, який використовується AIFM або групою AIFM, становить серйозну небезпеку стабільності та цілісності фінансової системи, і може надати компетентним органам рекомендації із зазначенням заходів щодо виправлення становища, зокрема обмеження рівня левериджу, який може використовуватися таким AIFM або групою AIFM. Наглядовий орган ESMA негайно інформує про таке визначення компетентні органи зацікавлених країн, Європейську раду з системних ризиків і Комісію.

8. Якщо компетентний орган пропонує вжити заходів, що суперечать рекомендаціям наглядового органу ESMA, зазначених у пунктах 6 чи 7, він повідомляє про це наглядовий орган ESMA із зазначенням причин. Наглядовий орган ESMA має право оприлюднити той факт, що компетентний орган не дотримується або не має наміру дотримуватися його рекомендацій. Наглядовий орган ESMA також має право вирішити, залежно від конкретного випадку, оприлюднити причини недотримання рекомендацій, вказані компетентним органом. Зацікавлені компетентні органи отримують попереднє повідомлення про таке оприлюднення.

9. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів із встановлення обставин, за яких компетентні органи застосовують положення, викладені у пункті 3, з урахуванням різних стратегій AIF, різних умов ринку, у яких функціонують AIF, та можливі проциклічні наслідки застосування цих положень.

ГЛАВА 2

Зобов'язання AIFM, що управляють AIF, які отримують контроль над компаніями та емітентами, не зареєстрованими на біржі

Стаття 26

Сфера дії

1. Цей розділ застосовується до таких суб'єктів:

- (a) AIFM, що управляють одним або декількома AIF, які окремо або колективно, на підставі договору, спрямованого на набуття контролю, набувають контролю над

компаніями, не зареєстрованими на біржі, відповідно до пункту 5;

- (b) АІФМ, які співпрацюють з одним або декількома іншими АІФМ на підставі договору, відповідно до якого АІФ, якими управляють такі АІФМ, спільно набувають контроль над компаніями, не зареєстрованими на біржі, відповідно до пункту 5.

2. Цей розділ не застосовується у тих випадках, коли не зареєстровані на біржі компанії, про які йдеться, є:

- (a) малими та середніми підприємствами за змістом Статті 2(1) Додатку до Рекомендації Комісії 2003/361/ЄС від 6 травня 2003 р. щодо визначення мікропідприємств, малих і середніх підприємств³; або
- (b) спеціальними юридичними особами з метою купівлі, утримання та адміністрування нерухомості.

3. Без обмежень положень пунктів 1 і 2 цієї Статті, положення Статті 27(1) також застосовуються до АІФМ, що управляють АІФ, які беруть участь без права контролю у компанії, акції якої не котируються на біржі.

4. Стаття 28(1), (2) та (3) і Стаття 30 застосовуються також до АІФМ, що управляють АІФ, які отримують контроль над емітентами. Для цілей цих Статей пункти 1 та 2 цієї Статті застосовуються *mutatis mutandis*.

5. Для цілей цього розділу контроль над компаніями, не зареєстрованими на біржі, означає володіння понад 50 % акцій компанії з правом голосу.

При розрахунку відсотка прав голосу, що належить відповідному АІФ, який здійснює контроль, про який йдеться у першому підпункті, на додаток до прав голосу, що належать безпосередньо відповідному АІФ, також необхідно враховувати право голосу:

- (a) підприємства, яке контролюється фондом АІФ; та
- (b) фізичною чи юридичною особою, яка діє від свого імені, але за дорученням АІФ чи за дорученням підприємства, яке контролюється АІФ.

Відсоток прав голосу розраховується на основі всіх акцій з правом голосу, навіть якщо його застосування призупинено.

Безвідносно до пункту (i) Статті 4(1), для цілей Статті 28(1), (2) та (3) і Статті 30 контроль емітентів визначається відповідно до Статті 5(3) Директиви 2004/25/ЄС.

6. Цей розділ застосовується за умови дотримання умов та обмежень, викладених у Статті 6 Директиви 2002/14/ЄС.

7. Цей розділ застосовується без обмеження будь-яких більш строгих правил, укладених Державами-членами, щодо придбання часток в емітентах та в компаніях, акції яких не котируються на біржі, на їхній території.

Стаття 27

Повідомлення про отримання основних часток і контролю компаній, акції яких не котируються на біржі

1. Держави-члени вимагають, щоб у випадках, коли АІФ отримує, розпоряджається або володіє акціями компанії, акції якої не котируються на біржі, АІФМ, що управляє таким АІФ, повідомив компетентні органи Держави-члена свого походження про частку прав голосу, якою володіє АІФ у компанії, акції якої не котируються на біржі, у будь-який момент, коли така частка досягає, перевищує або падає нижче рівня у 10 %, 20 %, 30 %, 50 % та 75 %.

2. Держави-члени вимагають, щоб у випадках, коли АІФ отримує окремий або спільний контроль над компанією, не зареєстрованою на біржі, відповідно до Статті 26(1), у поєднанні з пунктом 5 цієї Статті, АІФМ, що управляє таким АІФ, повідомив про отримання контролю з боку АІФ таких осіб:

- (a) компанію, акції якої не котируються на біржі;
- (b) акціонерів, інформація про особи й адреси яких доступна АІФМ або може бути надана компанією, не зареєстрованою на біржі, або міститься у реєстрі, до якого АІФМ має або може отримати доступ; та
- (c) компетентні органи Держави-члена походження АІФМ.

³ ОВ L 124, 20.05.2003, с. 36.

3. У повідомленні, що вимагається відповідно до пункту 2, повинна міститися така додаткова інформація:

- (a) кінцева ситуація відносно прав голосу;
- (b) умови, при дотриманні яких було отримано контроль, зокрема відомості про особи різних акціонерів, фізичних або юридичних осіб, які мають право здійснювати право голосу від їхнього імені та, у відповідних випадках, мережу підприємств, через які здійснюється право голосу;
- (c) дата, станом на яку було отримано контроль.

4. У своєму повідомленні компанії, акції якої не котируються на біржі, AIFM вимагає від ради директорів такої компанії своєчасно повідомити представників співробітників або, за їхньої відсутності, власне співробітників про отримання контролю AIF, яким управляє AIFM, та інформацію, зазначену в пункті 3. AIFM докладає всіх зусиль для забезпечення того, щоб рада директорів належним чином повідомила представників співробітників або, за їхньої відсутності, власне співробітників відповідно до положень цієї Статті.

5. Повідомлення, зазначені у пунктах 1, 2 та 3, повинні надаватися якомога швидше, але не пізніше, ніж через 10 робочих днів після дати, на яку AIF досяг, перевищив або опустився нижче відповідного рівня чи отримав контроль над компанією, не зареєстрованою на біржі.

Стаття 28

Розкриття інформації у випадку отримання контролю

1. Держави-члени вимагають, щоб у випадках, коли AIF отримує окремий або спільний контроль над компанією, не зареєстрованою на біржі, або над емітентом відповідно до Статті 26(1), у поєднанні з пунктом 5 цієї Статті, AIFM, що управляє таким AIF, надав інформацію, згадану у пункті 2, таким особам:

- (a) компанії, про яку йдеться;
- (b) акціонерам компанії, інформація про особи й адреси яких доступна AIFM або може бути надана компанією, або міститься у реєстрі, до якого AIFM має або може отримати доступ; та
- (c) компетентним органам Держави-члена походження AIFM.

Держави-члени можуть вимагати, щоб інформація, зазначена у пункті 2, також була надана компетентним органам компанії, акції якої не котируються на біржі, яку Держави-члени можуть призначити з цією метою.

2. AIFM надає інформацію про:

- (a) осіб AIFM, які індивідуально або за згодою з іншими AIFM управляють AIF, що отримали контроль;
- (b) політику запобігання та врегулювання конфліктів інтересів, зокрема, між AIFM, AIF та компанією, включаючи інформацію про конкретні гарантії, встановлені для того, щоб будь-яка угода між AIFM і/або AIF і компанією укладалася незалежно та з урахуванням кожною стороною власних інтересів; та
- (c) політику здійснення зовнішньої та внутрішньої комунікації щодо компанії, зокрема, щодо співробітників.

3. У своєму повідомленні компанії відповідно до пункту (a) пункту 1 AIFM вимагає від ради директорів такої компанії своєчасно повідомити представникам співробітників або, за їхньої відсутності, власне співробітникам інформацію, зазначену в пункті 1. AIFM докладає всіх зусиль для забезпечення того, щоб рада директорів належним чином повідомила представників співробітників або, за їхньої відсутності, власне співробітників відповідно до положень цієї Статті.

4. Держави-члени вимагають, щоб у випадках, коли AIF отримує окремий або спільний контроль над компанією, не зареєстрованою на біржі, відповідно до Статті 26(1), у поєднанні з пунктом 5 цієї Статті, AIFM, що управляє таким AIF, гарантував розкриття AIF або AIFM, що діє від імені AIF, своїх намірів щодо майбутньої діяльності компанії, акції якої не котируються на біржі, та інформацію про ймовірні наслідки для рівня зайнятості, зокрема про істотні зміни в умовах зайнятості, таким особам:

- (a) компанії, акції якої не котируються на біржі; та
- (b) акціонерам компанії, акції якої не котируються на біржі, інформація про особи й адреси яких доступна AIFM або може бути надана компанією, не зареєстрованою на біржі, або міститься у реєстрі, до якого AIFM має або може отримати доступ.

Крім того, AIFM, що управляє відповідним AIF, вимагає від ради директорів і докладає всіх зусиль для того, щоб рада директорів компанії, акції якої не котируються на біржі, повідомила представникам співробітників, або, за їхньої відсутності, власне співробітникам компанії, акції якої не котируються на біржі, інформацію, зазначену в першому пункті.

5. Держави-члени вимагають, щоб у випадках, коли AIF отримує контроль над компанією, не зареєстрованою на біржі, відповідно до Статті 26(1), у поєднанні з пунктом 5 цієї Статті, AIFM, що управляє таким AIF, надав компетентним органам Держави-члена свого походження та інвесторам AIF інформацію про фінансування отримання.

Стаття 29

Конкретні положення щодо річного звіту AIF, що здійснюють контроль над компаніями, не зареєстрованими на біржі

1. Держави-члени вимагають, щоб у випадках, коли AIF отримує окремий або спільний контроль над компанією, не зареєстрованою на біржі, відповідно до Статті 26(1), у поєднанні з пунктом 5 цієї Статті, AIFM, що управляє таким AIF:

- (a) вимагає від ради директорів і докладає всіх зусиль, щоб гарантувати, що рада директорів надасть річний звіт компанії, акції якої не котируються на біржі, складений відповідно до пункту 2, представникам співробітників або, за їхньої відсутності, власне співробітникам впродовж строку, протягом якого такий звіт повинен бути складений відповідно до чинного національного законодавства; або
- (b) для кожного такого AIF включає до річного звіту, передбаченого Статтею 22, згадану в пункті 2 інформацію, яка стосується відповідної компанії, акції якої не котируються на біржі.

2. Додаткова інформація, яка повинна бути включена до річного звіту компанії або AIF відповідно до пункту 1, повинна включати щонайменше правдивий огляд розвитку діяльності компанії, що відображає ситуацію на кінець періоду, охопленого річним звітом. У звіті також повинна міститися інформація про:

- (a) важливі події, які сталися з моменту закінчення фінансового року;

- (b) ймовірний майбутній розвиток компанії; та
- (c) придбання власних акцій, передбачене Статтею 22(2) Директиви Ради 77/91/ЄЕС⁴.

3. AIFM, що управляє відповідним AIF:

- (a) вимагає від ради директорів і докладає всіх зусиль, щоб гарантувати, що рада директорів компанії, акції якої не котируються на біржі, надасть інформацію, зазначену у пункті (b) першого пункту, що стосується відповідної компанії, представникам співробітників відповідної компанії або, за їхньої відсутності, власне співробітникам впродовж строку, зазначеного у Статті 22(1); або
- (b) надає інформацію, зазначену в пункті (a) пункту 1, інвесторам AIF у наявному обсязі впродовж строку, зазначеного у Статті 22(1), але, у будь-якому випадку, не пізніше дати, на яку укладено річний звіт компанії, акції якої не котируються на біржі, відповідно до чинного національного законодавства.

Стаття 30

Вилучення активів

1. Держави-члени вимагають, щоб у випадках, коли AIF отримує окремий або спільний контроль над компанією, не зареєстрованою на біржі, чи над емітентом відповідно до Статті 26(1), у поєднанні з пунктом 5 цієї Статті, AIFM, що управляє таким AIF, впродовж 24 місяців з дати отримання контролю над компанією фондом AIF:

- (a) не мав права сприяти, підтримувати або призначати розподіл, скорочення капіталу, викуп акцій та/або придбання власних акцій компанією, як це описано в пункті 2;
- (b) тією мірою, якою AIFM уповноважений голосувати від імені AIF на засіданнях керівних органів компанії, не голосувати на користь розподілу, скорочення капіталу, викупу акцій та/або придбання власних акцій компанією, як це описано в пункті 2; та
- (c) у будь-якому випадку докладати всіх зусиль для запобігання розподілу, скороченню капіталу, викупу акцій та/або придбанню власних акцій компанією, як це описано в пункті 2.

2. Зобов'язання, що накладаються на AIFM відповідно до пункту 1 цієї Статті, стосуються:

⁴ ОВ L 26, 31.01.1977, с. 1.

- (a) розподілу акціонерам, що проводиться за умов, коли на дату закінчення останнього фінансового року чисті активи, вказані у річній звітності компанії, є нижчими або стануть нижчими після такого розподілу, ніж сума передплатного капіталу плюс ті резерви, які не можна розподіляти за законодавством або статутом, за умови, що у випадках, коли незатребувана частина передплатного капіталу не належить до активів, відображених у балансі, така сума повинна бути вирахувана з суми передплатного капіталу;
- (b) розподілу акціонерам, сума якого перевищує суму прибутку на кінець останнього фінансового року плюс будь-який прибуток, перенесений на наступний період, і суми, взяті з резервів, доступних для цієї мети, за вирахуванням збитків від перенесення на наступний період та суми, закладеної до резерву, відповідно до законодавства або статуту;
- (c) придбання акцій компанією тією самою мірою, якою дозволяється придбання власних акцій, зокрема придбання акцій, які були придбані компанією раніше та якими вона володіє, а також акцій, придбаних особою, яка діє від свого імені, але за дорученням компанії, що призведе до зниження вартості чистих активів нижче суми, зазначеної в пункті (a).

3. Для цілей пункту 2:

- (a) термін «розподіл», що згадується у пунктах (a) та (b) пункту 2, повинен, зокрема, включати виплату дивідендів та процентів з акцій;
- (b) положення про скорочення капіталу не поширюються на скорочення передплатного капіталу, метою якого є компенсація понесених втрат або включення сум грошових коштів до резерву, що не розподіляється, за умови, що після цієї операції сума такого резерву не перевищує 10 % від скороченого передплатного капіталу; та
- (c) обмеження, передбачені пунктом (c) пункту 2, керуються положеннями пунктів (b)-(h) Статті 20(1) Директиви 77/91/ЄЕС.

РОЗДІЛ VI

ПРАВА AIFM, ЩО ЗАРЕЄСТРОВАНІ У ЄС, ЗДІЙСНЮВАТИ МАРКЕТИНГ ТА УПРАВЛЯТИ AIF, ЩО ЗАРЕЄСТРОВАНІ У ЄС, НА ТЕРИТОРІЇ СОЮЗУ

Стаття 31

Маркетинг паїв та акцій AIF, що зареєстровані у ЄС, у Державі-члені походження AIFM

1. Держави-члени забезпечують маркетинг авторизованим AIFM, що зареєстрований у ЄС, паїв або акцій будь-якого AIF, зареєстрованого у ЄС, яким він управляє, професійним інвестором у Державі-члені походження AIFM, за умови дотримання умов, викладених у цій Статті.

У випадках, коли AIF, зареєстрований у ЄС, є фондом-фідером AIF, право на маркетинг, згадане у першому підпункті, діє за умови, що майстер-AIF також є AIF, зареєстрованим у ЄС, яким управляє авторизований AIFM, зареєстрований у ЄС.

2. AIFM надає компетентним органам Держави-члена свого походження повідомлення стосовно кожного AIF, зареєстрованого у ЄС, який він має намір реалізувати.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку III.

3. Впродовж 20 робочих днів з моменту отримання повного файлу повідомлення відповідно до пункту 2 компетентні органи Держави-члена походження AIFM повідомляють AIFM про те, чи може він розпочати маркетинг AIF, зазначеного у повідомленні, згаданому в пункті 2. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM повинні перешкоджати маркетингу AIF лише за умови, що керівництво AIFM фонду AIF не дотримується положень цієї Директиви або AIFM іншим чином не відповідає вимогам цієї Директиви. У разі позитивного рішення AIFM може розпочати маркетинг AIF у Державі-члені свого походження, починаючи з дати відповідного повідомлення компетентних органів.

Якщо компетентні органи Держави-члена походження AIFM відрізняються від компетентних органів AIF, компетентні органи Держави-члена походження AIFM, також повідомляють компетентні органи AIF про те, що AIFM може почати маркетинг паїв або акцій AIF.

4. У разі істотної зміни будь-яких відомостей, викладених згідно з пунктом 2, AIFM надає компетентним органам Держави-члена свого походження письмове повідомлення про такі зміни принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої AIFM зміни, або відразу після того, як відбулася незапланована зміна.

Якщо внаслідок запланованої зміни керівництво AIFM фонду AIF більше не буде дотримуватися цієї Директиви або AIFM іншим чином не відповідатиме вимогам цієї Директиви, відповідні компетентні органи своєчасно повідомляють AIFM про те, що така зміна не може бути запроваджена.

Якщо заплановану зміну запроваджено, незважаючи на перший та другий підпункти, або якщо відбулася незапланована зміна, внаслідок якої керівництво AIFM фонду AIF більше не дотримується цієї Директиви або AIFM іншим чином більше не відповідає вимогам цієї Директиви, то компетентні органи відповідної Держави-члена походження AIFM вживають усіх необхідних заходів відповідно до Статті 46, включаючи, за потреби, пряму заборону маркетингу AIF.

5. З метою забезпечення однорідного застосування цієї статті наглядовий орган ESMA може розробити проект впровадження технічних стандартів, щоб визначити:

- (a) форму та зміст зразка листа-повідомлення, як вказано у пункті 2; та
- (b) форму письмового повідомлення, зазначеного у пункті 4.

Комісії надаються повноваження укласти згадані у першому пункті проекти впровадження технічних стандартів відповідно до Статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

6. Не порушуючи вимог Статті 43(1), Держави-члени вимагають, щоб AIF, яким управляє та маркетинг якого здійснює AIFM, реалізовувався лише професійним інвестором.

Стаття 32

Маркетинг паїв та акцій AIF, що зареєстровані у ЄС, у Державах-членах, що не є Державами-членами, у яких зареєстрований AIFM

1. Держави-члени забезпечують маркетинг авторизованим AIFM, зареєстрованим у ЄС, паїв

або акцій AIF, зареєстрованого у ЄС, яким він управляє, професійним інвестором в іншій Державі-члені, що не є Державою-членом походження AIFM, за умови дотримання умов, викладених у цій Статті.

У випадках, коли AIF, зареєстрований у ЄС, є фондом-фідером AIF, право на маркетинг, згадане у першому підпункті, діє за умови, що майстер-AIF також є AIF, зареєстрованим у ЄС, яким управляє авторизований AIFM, зареєстрований у ЄС.

2. AIFM надає компетентним органам Держави-члена свого походження повідомлення стосовно кожного AIF, зареєстрованого у ЄС, який він має намір реалізовувати.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку IV.

3. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM не пізніше ніж через 20 робочих днів з моменту отримання повного комплекту повідомлення, що згадується у пункті 2, передають цей повний комплект повідомлення у компетентні органи Держави-члена, у якій планується маркетинг AIF. Така передача проводиться лише у випадку, якщо керівництво AIFM фонду AIF відповідає та продовжить відповідати вимогам цієї Директиви, та якщо AIFM інакшим чином відповідає та продовжить відповідати вимогам цієї Директиви. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM додають заяву про те, що AIFM, про який йдеться, уповноважений управляти AIF з визначеною інвестиційною стратегією.

4. Після передачі комплекту повідомлення компетентні органи Держави-члена походження AIFM своєчасно повідомляють AIFM про цю передачу. AIFM може почати здійснювати маркетинг AIF у відповідних приймаючих Державах-членах AIFM, починаючи з дати такого повідомлення.

Якщо компетентні органи Держави-члена походження AIFM відрізняються від компетентних органів AIF, компетентні органи Держави-члена походження AIFM також повідомляють компетентні органи AIF про те, що AIFM може почати маркетинг паїв або акцій AIF у приймаючій Державі-члені AIFM.

5. Заходи, зазначені у пункті (h) Додатка IV, регулюються законами та перебувають під наглядом приймаючої Держави-члена AIFM.

6. Держави-члени забезпечують, щоб лист повідомлення AIFM, зазначений у пункті 2, та заява, зазначена у пункті 3, були оформлені мовою, що використовується у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб електронна передача та оформлення документів, зазначених у пункті 3, були прийняті їхніми компетентними органами.

7. У разі істотної зміни будь-яких відомостей, викладених згідно з пунктом 2, AIFM повинен надати письмове повідомлення про такі зміни до компетентних органів Держави-члена свого походження не пізніше ніж за 1 місяць до впровадження запланованої зміни, або відразу після того, як відбулася незапланована зміна.

Якщо внаслідок запланованої зміни керівництво AIFM фонду AIF більше не буде дотримуватися цієї Директиви або AIFM іншим чином не відповідатиме вимогам цієї Директиви, відповідні компетентні органи своєчасно повідомляють AIFM про те, що така зміна не може бути запроваджена.

Якщо заплановану зміну запроваджено, незважаючи на перший та другий підпункти, або якщо відбулася незапланована зміна, внаслідок якої керівництво AIFM фонду AIF більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або AIFM іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи Держави-члена походження AIFM вживають усіх необхідних заходів відповідно до Статті 46, включаючи, за потреби, пряму заборону маркетингу AIF.

Якщо зміни прийнятні, тому що не впливають на відповідність керівництва AIFM фонду AIF цій Директиві, або на ступінь дотримання AIFM цієї Директиви іншим чином, компетентні органи відповідної Держави-члена походження AIFM своєчасно повідомляють компетентні органи приймаючих Держав-членів AIFM про такі зміни.

8. З метою забезпечення однорідного застосування цієї Статті наглядовий орган ESMA може розробити проект впровадження технічних стандартів, щоб визначити:

- (a) форму та зміст зразка листа-повідомлення, зазначеного у пункті 2;
- (b) форму та зміст зразка заяви, зазначеної у пункті 3;
- (c) форму передачі, як вказано у пункті 3;
- (d) форму письмового повідомлення, зазначеного у пункті 7. Комісії надаються повноваження укласти згадані у першому пункті проекти впровадження технічних стандартів відповідно до Статей 15-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

9. Не порушуючи вимоги Статті 43(1), Держави-члени вимагають, щоб AIF, яким управляє та який реалізує AIFM, реалізовувався лише професійним інвестором.

Стаття 33

Умови управління AIF, зареєстрованими в ЄС, але заснованими в інших Державах-членах

1. Держави-члени забезпечують, щоб авторизовані AIFM, зареєстровані у ЄС, могли управляти AIF, зареєстрованими у ЄС, але заснованими в іншій Державі-члені, безпосередньо або шляхом заснування філії, за умови, що AIFM має дозвіл на управління таким типом AIF.

2. Будь-який AIFM, який має намір управляти AIF, зареєстрованим у ЄС, але заснованим в іншій Державі-члені, першого разу повідомляє компетентним органам Держави-члена свого походження інформацію про:

- (a) державу-член, у якій він має намір управляти AIF, безпосередньо або шляхом заснування філії;
- (b) програму діяльності із зазначенням, зокрема, послуг, які він має намір виконувати, та визначенням AIF, яким він має намір управляти.

3. Якщо AIFM має намір заснувати філію, окрім інформації, згаданої у пункті 2, він також надає інформацію про:

- (a) організаційну структуру філії;
- (b) адресу AIF у Державі-члені походження, звідки можливо отримувати документи;
- (c) імена та контактну інформацію осіб, відповідальних за управління філією.

4. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM впродовж 1 місяця з моменту

отримання повної документації відповідно до пункту 2 або впродовж 2 місяців з моменту отримання повної документації відповідно до пункту 3 передають цю документацію у компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM. Така передача проводиться лише у випадку, якщо керівництво AIFM фонду AIF відповідає та продовжить відповідати вимогам цієї Директиви, і якщо AIFM іншим чином відповідає та продовжить відповідати вимогам цієї Директиви.

Компетентні органи Держави-члена походження AIFM додають заяву про те, що AIFM, про який йдеться, авторизований ними.

Компетентні органи Держави-члена походження AIFM негайно повідомляють AIFM про передачу.

Після отримання повідомлення про передачу AIFM може почати надавати свої послуги у приймаючих Державах-членах.

5. Держава-член походження AIFM не висуває до AIFM, про який йдеться, жодних додаткових вимог стосовно питань, які регулює ця Директива.

6. У випадку зміни будь-якої інформації, повідомленої відповідно до пункту 2 та, якщо доречно, пункту 3, AIFM надає письмове повідомлення про такі зміни компетентним органам Держави-члена свого походження не пізніше ніж за 1 місяць до впровадження запланованих змін, або відразу після того, як відбулася незапланована зміна.

Якщо внаслідок запланованої зміни керівництво AIFM фондом AIF більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або AIFM не відповідатиме вимогам цієї Директиви, то компетентні органи Держави-члена походження AIFM своєчасно повідомляють AIFM про те, що така зміна не може бути запроваджена.

Якщо заплановану зміну запроваджено, незважаючи на перший та другий підпункти, або якщо відбулася незапланована зміна, внаслідок якої керівництво AIFM фонду AIF більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви або AIFM іншим чином більше не відповідатиме вимогам цієї Директиви, компетентні органи Держави-члена походження AIFM вживають усіх необхідних заходів відповідно до Статті 46.

Якщо зміни прийнятні, тому що не впливають на відповідність керівництва AIFM фонду AIF цій Директиві, або на ступінь дотримання AIFM цієї Директиви іншим чином, компетентні органи

відповідної Держави-члена походження AIFM своєчасно повідомляють компетентні органи приймаючих Держав-членів AIFM про такі зміни.

7. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї Статті наглядовий орган ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що визначатимуть інформацію, яка має повідомлятися відповідно до пунктів 2 та 3. Комісії делеговано повноваження укласти згадані у першому пункті нормативно-технічні стандарти відповідно до Статей 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

8. З метою забезпечення однакових умов для застосування цієї Статті наглядовий орган ESMA може розробити проекти впровадження технічних стандартів, щоб визначити стандартні форми, шаблони та процедури для надання інформації, передбаченої пунктами 2 та 3.

Комісії надаються повноваження укласти згадані у першому пункті проекти впровадження технічних стандартів відповідно до Статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

РОЗДІЛ VII

ОСОБЛИВІ ПРАВИЛА ЩОДО ТРЕТІХ КРАЇН

Стаття 34

Умови для AIFM, зареєстрованих в ЄС, які управляють AIF, зареєстрованим поза межами ЄС, не розміщеними на ринку у Державах-членах

1. Держави-члени забезпечують, щоб авторизовані AIFM, зареєстровані в ЄС, могли управляти AIF, зареєстрованими поза межами ЄС, що не розміщені на ринку Союзу, за умови, що:

(a) AIFM відповідає всім вимогам, встановленим цією Директивою, за винятком Статей 21 та 22 щодо цих AIF; і

(b) між компетентними органами Держави-члена походження AIFM та наглядовими органами третьої країни, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, існують

відповідні механізми співпраці, з метою забезпечення щонайменше ефективного обміну інформацією, який дозволяє компетентним органам Держави-члена походження AIFM виконувати свої обов'язки відповідно до цієї Директиви.

2. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами Статей 57 та 58, визначає механізми співпраці, зазначені у пункті 1, з метою створення щоб розробити загальну основу для сприяння створення таких механізмів співпраці з третіми країнами.

3. З метою забезпечення однакового застосування цієї статті ESMA має розробити керівні принципи для визначення умов застосування заходів, прийнятих Комісією щодо механізмів співпраці, зазначених у пункті 1.

Стаття 35

Умови маркетингу у Союзі з паспортом AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, яким управляє AIFM, зареєстрований в ЄС,

1. Держави-члени забезпечують, щоб авторизовані AIFM, зареєстровані в ЄС, могли пропонувати професійним інвесторам у Союзі паї або акції AIF, зареєстрованих поза межами ЄС, якими вони управляють, та AIF-фідерів з ЄС, що не відповідають вимогам, викладеним у другому абзаці Статті 31(1), якщо виконуються умови, викладені у цій Статті.

2. AIFM має відповідати усім вимогам, встановленим у цій Директиві, за винятком Розділу VI. Окрім того, повинні виконуватися такі умови:

(а) між компетентними органами Держави-члена походження AIFM та наглядовими органами третьої країни, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, існують відповідні механізми співпраці, з метою забезпечення щонайменше ефективного обміну інформацією, беручи до уваги Статтю 50(4), який дозволяє компетентним органам Держави-члена походження AIFM виконувати свої обов'язки відповідно до цієї Директиви;

(б) третя країна, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, не зазначена FATF (Міжнародною організацією по боротьбі з фінансовими злочинами) як некооперативна країна та територія;

(с) третя країна, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, підписала з Державою-членом походження авторизованого AIFM та з кожною Державою-членом, у якій планується виведення на ринок паїв або акцій AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, угоду, яка повністю відповідає стандартам, викладеним у Статті 26 Типової податкової конвенції ОЕСР про доходи та капітал, і забезпечує ефективний обмін інформацією з податкових питань, зокрема щодо будь-яких багатосторонніх податкових угод.

У разі, якщо компетентний орган іншої Держави-члена не згоден з оцінкою, зробленою відповідно до підпунктів (а) і (б) першого абзацу компетентними органами Держави-члена походження AIFM, відповідні компетентні органи можуть звернутися з цим питанням до ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

3. Якщо AIFM має намір здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, у Державі-члені свого походження, то AIFM повинен подати до компетентних органів Держави-члена свого походження повідомлення щодо кожного AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, який він має намір вивести на ринок.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку III.

4. Не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного повідомлення відповідно до пункту 3, компетентні органи Держави-члена походження AIFM інформують AIFM, чи може він розпочати виведення на ринок AIF, зазначеного у повідомленні, зазначеному в пункті 3, на її території. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM перешкоджають виведенню AIF на ринок тільки у випадку, якщо управління AIFM AIF не відповідає або не буде відповідати вимогам цієї Директиви, або AIFM іншим чином не відповідає або не буде відповідати вимогам цієї

Директиви. У разі позитивного рішення AIFM може розпочати виведення на ринок AIF в Державі-члені свого походження, починаючи з дати повідомлення компетентних органів з цього питання.

Компетентні органи Держави-члена походження AIFM також інформують ESMA про те, що AIFM може почати здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF у Державі-члені походження AIFM.

5. Якщо AIFM має намір здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, в іншій Державі-члені, ніж Держава-член походження, то AIFM повинен подати до компетентних органів Держави-члена свого походження повідомлення щодо кожного AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, який він має намір вивести на ринок.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку IV.

6. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного комплексу повідомленні, що згадується у пункті 5, передають цей повний комплект повідомлення у компетентні органи Держави-члена, у якій планується виведення AIF на ринок. Така передача проводиться лише у випадку, якщо управління AIFM AIF відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви, і якщо AIFM інакшим чином відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви.

Компетентні органи Держави-члена походження AIFM повинні докласти заяву про те, що AIFM, про якого йдеться, уповноважений управляти AIF з визначеною інвестиційною стратегією.

7. Після передачі комплексу повідомлення компетентні органи Держави-члена походження AIFM повинні невідкладно повідомити AIFM про цю передачу. AIFM може почати здійснювати маркетинг AIF у відповідній приймаючій Державі-члені AIFM, починаючи з дати повідомлення від компетентних органів.

Компетентні органи Держави-члена походження AIFM також інформують ESMA про те, що AIFM може почати здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF у приймаючій Державі-члені AIFM.

8. Заходи, зазначені у підпункті (h) Додатка

IV, регулюються законами та перебувають під наглядом приймаючої Держави-члена AIFM.

9. Держави-члени забезпечують, щоб лист повідомлення AIFM, зазначений у пункті 5, та заява, зазначена у пункті 6, були оформлені мовою, що використовується у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб електронна передача та оформлення документів, зазначених у пункті 6, були прийняті їхніми компетентними органами.

10. У разі істотної зміни в якійсь із відомостей, викладених згідно з пунктом 3 або 5, AIFM повинен дати письмове повідомлення про такі зміни до компетентних органів Держави-члена свого походження, принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни, або відразу ж після того, як незапланована зміна відбулася.

Якщо внаслідок запланованої зміни управління AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM не буде відповідати вимогам цієї Директиви, то компетентні органи Держави-члена походження AIFM своєчасно інформують AIFM про те, що така зміна не може бути запроваджена ним.

Якщо заплановану зміну запроваджено, незважаючи на перший та другий абзаци, або якщо відбулася незапланована зміна, внаслідок якої управління AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM інакшим чином більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви, компетентні органи Держави-члена походження AIFM вживають усіх необхідних заходів відповідно до Статті 46, включаючи, за потреби, пряму заборону маркетингу AIF.

Якщо зміни прийнятні, тому що вони не впливають на відповідність управління AIFM AIF цій Директиві, або ступінь дотримання AIFM цієї Директиви інакшим чином, компетентні органи Держави-члена походження AIFM негайно інформують ESMA тією мірою, наскільки зміни стосуються припинення маркетингу конкретного AIF або додаткових AIF, присутніх на ринку і, якщо це доцільно, компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM про ці зміни.

11. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних

актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають механізми співпраці, вказані у підпункті (а) пункту 2, щоб розробити загальну основу для сприяння створення таких механізмів співпраці з третіми країнами.

12. З метою забезпечення однакового застосування цієї статті ESMA має розробити керівні принципи для визначення умов застосування заходів, прийнятих Комісією щодо механізмів співпраці, вказаних у підпункті (а) пункту 2.

13. ESMA розробляє проекти нормативних технічних стандартів для визначення мінімального змісту механізмів співпраці, вказаних у підпункті (а) пункту 2, з метою забезпечення того, що компетентні органи як Держави-члена походження, так і приймаючої Держави-члена отримують достатньо інформації, щоб бути в змозі здійснювати свої наглядові та слідчі повноваження відповідно до цієї Директиви.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

14. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї Статті, ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють процедури координації та обміну інформацією між компетентним органом Держави-члена походження і компетентними органами приймаючої Держави-члена AIFM.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

15. У випадку, якщо компетентний орган відхиляє запит для обміну інформацією відповідно до нормативно-технічних стандартів, вказаних у пункті 14, компетентні органи можуть звернутися з цим питанням до ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього відповідно до статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

16. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA може розробити

проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють:

- (a) форму і зміст моделі листа-повідомлення, зазначеного у пункті 3;
- (b) форму і зміст моделі листа-повідомлення, зазначеного у пункті 5;
- (c) форму і зміст моделі заяви, зазначеної у пункті 6;
- (d) форму передачі, зазначеної у пункті 6;
- (e) форму письмового повідомлення, зазначеного у пункті 10.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

17. Не порушуючи вимоги Статті 43(1), Держави-члени вимагають, щоб AIF, яким управляє та який виводить на ринок AIFM, продавався лише професійним інвесторам.

Стаття 36

Умови маркетингу у Державах-членах без паспорту AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, яким управляє AIFM, зареєстрований в ЄС

1. Не порушуючи вимоги Статті 35, Держави-члени можуть дозволити авторизованим AIFM, зареєстрованим в ЄС, пропонувати професійним інвесторам лише на своїй території паї або акції AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, якими вони управляють, а також фідерних AIF, зареєстрованих в ЄС, які не відповідають вимогам, зазначеним у пункті 2 статті 31(1), за умови, що:

- (a) AIFM відповідає усім вимогам, встановленим у цій Директиві, за винятком Статті 21. Проте такий AIFM має забезпечити, щоб було призначено одну або більше осіб для виконання обов'язків, вказаних у Статтях 21(7), (8) та (9). AIFM не повинен виконувати ці обов'язки. AIFM має надавати своїм наглядовим органам інформацію про тотожність осіб, відповідальних за виконання обов'язків, зазначених у Статтях 21(7), (8) та (9);

- (b) між компетентними органами Держави-члена походження AIFM та наглядовими органами третьої країни, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, існують відповідні механізми співпраці з метою системного нагляду за ризиками, задля забезпечення ефективного обміну інформацією, який дозволяє компетентним органам Держави-члена походження AIFM виконувати свої обов'язки відповідно до цієї Директиви;
- (c) третя країна, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, не зазначена FATF як некооперативна країна та територія.

2. Для цілей цієї Статті Держави-члени можуть встановити більш суворі правила для AIFM стосовно торгівлі паями або акціями AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, з інвесторами на їхній території.

3. Комісія шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами Статей 57 та 58, вживає заходи, що визначають механізми співпраці, вказані у пункті 1, щоб розробити загальну основу для сприяння створення таких механізмів співпраці з третіми країнами.

4. З метою забезпечення однакового застосування цієї статті ESMA має розробити керівні принципи для визначення умов застосування заходів, прийнятих Комісією щодо механізмів співпраці, вказаних у пункті 1.

Стаття 37

Авторизація AIFM, зареєстрованих поза межами ЄС, що мають намір управляти AIF, зареєстрованими в ЄС, та/або здійснювати маркетинг AIF, якими вони управляють, на території Союзу, відповідно до Статті 39 або 40

1. Держави-члени повинні вимагати, щоб AIFM, зареєстровані поза межами ЄС, що мають намір управляти AIF, зареєстрованими в ЄС, та/або здійснювати маркетинг AIF, якими вони управляють, на території Союзу, відповідно до

Статті 39 або 40, отримали попередню авторизацію від компетентних органів їхньої відповідної Держави-члена відповідно до цієї Статті.

2. AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, який має намір отримати попередню авторизацію, як вказано у пункті 1, має відповідати усім вимогам, встановленим у цій Директиві, за винятком Розділу VI. Якщо та тією мірою, якою відповідність цьому положенню цієї Директиви не відповідає законодавству, що регулює AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, та/або AIF, зареєстрований поза межами ЄС, який виводиться на ринок у Союзі, то AIFM не зобов'язаний відповідати даному положенню цієї Директиви, якщо він здатний продемонструвати, що:

- (a) неможливо поєднати таку відповідність з дотриманням обов'язкового положення в законодавстві, якому підлягає AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, та/або AIF, зареєстрований поза межами ЄС, який виводиться на ринок у Союзі;
- (b) законодавство, якому підлягає AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, та/або AIF, зареєстрований поза межами ЄС, передбачає еквівалентну норму, що має ту саму нормативну ціль та пропонує аналогічний рівень захисту інвесторів відповідного AIF; та
- (c) AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, та/або AIF, зареєстрований поза межами ЄС, відповідає еквівалентному правилу, як вказано у підпункті (b).

3. AIFM, який має намір отримати попередню авторизацію, вказану у пункті 1, повинен мати законного представника, зареєстрованого у його відповідній Державі-члені. Законний представник є точкою контакту AIFM в Союзі, і будь-яка офіційна кореспонденція між компетентними органами та AIFM і між інвесторами ЄС відповідного AIF та AIFM, як викладено у цій Директиві, повинна здійснюватися через цього законного представника. Законний представник здійснює функцію відповідності стосовно діяльності управління і маркетингу, яку проводить AIFM відповідно до цієї Директиви, разом з AIFM.

4. Відповідна Держава-член AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, визначається таким чином:

- (a) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір управляти лише одним AIF, зареєстрованим в ЄС, або кількома AIF, зареєстрованими в ЄС, заснованими в одній і тій самій Державі-члені, та не має наміру здійснювати маркетинг жодного AIF відповідно до Статті 39 або 40 у Союзі, то Держава-член походження такого AIFM або такого AIF вважається відповідною Державою-членом, і компетентні органи цієї Держави-члена будуть компетентними для процедури авторизації та нагляду за AIFM;
 - (b) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір управляти кількома AIF, зареєстрованими в ЄС, заснованими у різних Державах-членах, і не має наміру здійснювати маркетинг жодного AIF відповідно до Статті 39 або 40 у Союзі, то відповідною Державою-членом є або:
 - (i) Держава-член, де засновані більшість AIF; або
 - (ii) Держава-член, у якій здійснюється управління найбільшим об'ємом активів;
 - (c) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір управляти лише одним AIF, зареєстрованим в ЄС, лише в одній Державі-члені, то відповідна Держава-член визначається таким чином:
 - (i) якщо AIF є авторизованим або зареєстрованим у Державі-члені, то Держава-член походження AIF або Держава-член, у якій AIFM має намір здійснювати маркетинг AIF;
 - (ii) якщо AIF не є авторизованим або зареєстрованим у Державі-члені, то Держава-член, у якій AIFM має намір здійснювати маркетинг AIF;
 - (d) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір здійснювати маркетинг лише одного AIF, зареєстрованого в ЄС, і лише в одній Державі-члені, то відповідною Державою-членом є ця Держава-член;
 - (e) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір здійснювати маркетинг лише одного AIF, зареєстрованого в ЄС, але в різних Державах-членах, то Держава-член визначається таким чином:
 - (i) якщо AIF є авторизованим або зареєстрованим у Державі-члені, Державі-члені походження AIF або одній із Держав-членів, у яких AIFM має намір розвинути ефективний маркетинг; або
 - (ii) якщо AIF не є зареєстрованим у Державі-члені, одна з Держав-членів, у яких AIFM має намір розвинути ефективний маркетинг;
 - (f) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір здійснювати маркетинг лише одного AIF, зареєстрованого в ЄС, проте у різних Державах-членах, то відповідна Держава-член є однією з таких Держав-членів;
 - (g) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір здійснювати маркетинг кількох AIF, зареєстрованих у Союзі, то відповідна Держава-член визначається таким чином:
 - (i) якщо такі AIF усі зареєстровані та авторизовані в одній Державі-члені, то Держава-член походження таких AIF або Держава-член, у якій AIFM має намір розвивати ефективний маркетинг для більшості таких AIF;
 - (ii) якщо такі AIF не всі зареєстровані та авторизовані в одній Державі-члені, то Держава-член, у якій AIFM має намір розвивати ефективний маркетинг для більшості таких AIF;
 - (h) якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір здійснювати маркетинг кількох AIF у Союзі, то відповідною Державою-членом є Держава-член, у якій він має намір розвивати ефективний маркетинг для більшості таких AIF.
- Відповідно до критеріїв, викладених у підпунктах (b), (c)(i), (e), (f), та (g)(i) першого абзацу, існує можливість мати більше однієї відповідної Держави-члена. У таких випадках Держави-члени вимагають, щоб AIFM, зареєстровані поза межами ЄС, які планують

управляти AIF, зареєстрованим в ЄС, без здійснення маркетингу та/або здійснювати маркетинг AIF, якими вони управляють, у Союзі, відповідно до Статті 39 або 40, подавали запити до усіх компетентних органів усіх Держав-членів, які є можливими відповідними Державами-членами згідно з критеріями, встановленими у цих пунктах, щоб визначити поміж них їхні відповідні Держави-члени. Ці компетентні органи спільно вирішують, якою є відповідна Державою-членом для AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, протягом 1 місяця з моменту отримання такого запиту. Компетентні органи Держави-члена, яка призначається в якості відповідної Держави-члена, без зайвої затримки інформують AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, про таке призначення. Якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, не був належним чином проінформований про прийняте рішення компетентних органів протягом 7 днів з моменту прийняття рішення, або якщо відповідні компетентні органи не прийняли рішення протягом 1 місяця, то AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, може самостійно обрати відповідну Державу-члена на основі критеріїв, викладених у цьому пункті.

AIFM повинен бути в змозі довести свій намір розвинути ефективний маркетинг в конкретній Державі-члені шляхом розкриття своєї маркетингової стратегії компетентним органам Держави-члена, зазначеної ним.

5. Держави-члени вимагають від AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, який має намір управляти AIF, зареєстрованим в ЄС, без здійснення маркетингу та/або здійснювати маркетинг AIF, яким він управляє, у Союзі, подання заявки на авторизацію у своїй відповідній Державі-члені.

Після отримання заявки на авторизацію компетентні органи оцінюють, чи визначення AIFM його відповідної Держави-члена відповідає критеріям, викладеним у пункті 4. Якщо компетентні органи вважають, що це не так, то вони відхиляють заявку AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, на авторизацію з поясненням причин відмови. Якщо компетентні органи вважають, що критерії, викладені в пункті 4, були дотримані, то вони повинні повідомити ESMA, із запитом про консультацію щодо надання рекомендацій по їх оцінці. У своєму повідомленні

ESMA компетентні органи повинні надати ESMA обґрунтування AIFM щодо його оцінки відповідної Держави-члена та інформацію про маркетингову стратегію AIFM.

Протягом 1 місяця після одержання повідомлення, вказаного в другому абзаці, ESMA виносить рекомендації для відповідних компетентних органів про їхню оцінку відповідної Держави-члена відповідно до критеріїв, викладених у пункті 4. ESMA виносить негативний висновок, тільки якщо вважає, що критерії, викладені у пункті 4, не були дотримані.

Термін, зазначений у Статті 8(5), призупиняється протягом обдумування ESMA відповідно до цього пункту.

Якщо компетентні органи пропонують надати авторизацію всупереч рекомендаціям ESMA, зазначених у третьому абзаці, вони інформують про це ESMA із зазначенням причин. ESMA оприлюднює той факт, що компетентні органи не дотримуються або збираються дотриматися їхніх рекомендацій. ESMA також може вирішити, залежно від конкретного випадку, оприлюднити причини, вказані компетентними органами щодо недотримання рекомендацій. Компетентні органи повинні отримувати попереднє повідомлення про таке оприлюднення.

Якщо Компетентні органи пропонують надати авторизацію всупереч рекомендаціям ESMA, зазначеним у третьому абзаці, та AIFM має намір здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF, яким він управляє, у іншій Державі-члені, ніж відповідна Державою-членом, компетентні органи відповідної Держави-члена також інформують компетентні органи такої Держави-члена, із зазначенням причин. У тій мірі, в якій це може бути застосовано, компетентні органи відповідної Держави-члена також інформують компетентні органи Держави-члена походження AIF, яким управляє AIFM, із зазначенням причин.

6. Якщо компетентний орган Держави-члена не згоден з визначенням AIFM відповідної Держави-члена, то зацікавлені компетентні органи можуть передати це питання на розгляд ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

7. Не порушуючи вимоги пункту 8, авторизація не може бути видана, якщо не виконані додаткові умови, наведені нижче:

- (a) AIFM зазначив відповідну Державу-члена згідно з критеріями, викладеними у пункті 4, та підтримав це розкриттям маркетингової стратегії, а також процедура, викладена у пункті 5, була дотримана відповідними компетентними органами;
- (b) AIFM призначив законного представника, зареєстрованого у відповідній Державі-члені;
- (c) законний представник, разом з AIFM, повинен бути контактною особою AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, для інвесторів відповідних AIF, для ESMA і для компетентних органів щодо діяльності, дозволеної для AIFM у Союзі і повинен принаймні бути в достатній мірі оснащеним для виконання функції відповідності відповідно до цієї Директиви;
- (d) між компетентними органами відповідної Держави-члена, Держави-члена походження відповідного AIF, зареєстрованого в ЄС, та наглядовими органами третьої країни, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, існують відповідні механізми співпраці, з метою забезпечення щонайменше ефективного обміну інформацією, який дозволяє компетентним органам виконувати свої обов'язки відповідно до цієї Директиви;
- (e) третя країна, у якій заснований AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, не зазначена FATF як некооперативна країна та територія;
- (f) третя країна, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, підписала з відповідною Державою-членом угоду, яка повністю відповідає стандартам, викладеним у Статті 26 Типової податкової конвенції ОЕСР про доходи та капітал, і забезпечує ефективний обмін інформацією з податкових питань, зокрема щодо будь-яких багатосторонніх податкових угод;
- (g) ефективному виконанню компетентними органами їхніх наглядових функцій згідно з

цією Директивою не перешкоджають ні закони, ні нормативні акти або адміністративні положення третьої країни, якими керується AIFM, ні обмеження наглядових та слідчих повноважень наглядових органів цієї третьої країни.

Якщо компетентний орган іншої Держави-члена не згоден з оцінкою, зробленою із застосуванням підпунктів (a)-(e) та (g) цього пункту компетентними органами відповідної Держави-члена AIFM, то зацікавлені компетентні органи можуть передати це питання на розгляд ESMA, яке може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Якщо компетентний орган AIF, зареєстрованого в ЄС, не дотримується необхідних механізмів співпраці, як викладено у підпункті (d) першого абзацу, протягом розумного періоду часу, то компетентні органи відповідної Держави-члена можуть передати це питання на розгляд ESMA, яке може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

8. Авторизація видається згідно з Розділом II, який застосовується *mutatis mutandis*, залежно від таких критеріїв:

- (a) інформація, вказана у Статті 7(2), має бути доповнена:
 - (i) обґрунтуванням AIFM його оцінки щодо відповідної Держави-члена, згідно з критеріями, викладеними у пункті 4, з інформацією про маркетингову стратегію;
 - (ii) переліком положень цієї Директиви, дотримання яких AIFM є неможливим, оскільки відповідність з AIFM з цими положеннями є, відповідно до пункту 2, несумісною з виконанням обов'язкового положення закону, що регулює діяльність AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, або AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, з яким здійснюється маркетинг у Союзі;

- (iii) письмове свідчення на основі нормативних технічних стандартів, розроблених ESMA щодо того, що відповідний закон третьої країни передбачає норму, еквівалентну положенням, дотримання яких неможливе, що має ту саму нормативну мету та пропонує аналогічний рівень захисту інвесторів відповідного AIF, та що AIFM дотримується цієї еквівалентної норми; таке письмове свідчення має супроводжуватися юридичним висновком про існування відповідного несумісного обов'язкового положення в законі третьої країни, зокрема опис нормативної мети і характеру захисту інвесторів, яку воно забезпечує; та
- (iv) назва законного представника AIFM та місце, де він заснований;
- (b) інформація, вказана у Статті 7(3), може обмежуватися AIF, зареєстрованими в ЄС, яким AIFM має намір управляти, і тими AIF, якими AIFM управляє та збирається вивести на ринок Союзу з паспортом;
- (c) підпункт (a) Статті 8(1) застосовується без шкоди для пункту 2 цієї Статті;
- (d) підпункт (e) Статті 8(1) не застосовується;
- (e) другий абзац Статті 8(5) викладається із включенням посилання на «інформацію, вказану в підпункті (a) Статті 37(8)».

Якщо компетентний орган іншої Держави-члена не згоден з видачею авторизації AIFM компетентними органами відповідної Держави-члена, то зацікавлені компетентні органи можуть передати це питання на розгляд ESMA, яке може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) №1095/2010.

9. Якщо компетентні органи відповідної Держави-члена вважають, що AIFM може

спиратися на пункт 2, щоб бути звільненим від дотримання деяких положень цієї Директиви, вони повинні, без невинуватої затримки, повідомити про це ESMA. Вони повинні підтримати цю оцінку інформацією, наданою AIFM відповідно до підпунктів (a)(ii) та (iii) пункту 8.

Протягом 1 місяця з моменту отримання повідомлення, вказаного в першому абзаці, ESMA виносить рекомендації компетентним органам про застосування винятків щодо виконання положень цієї Директиви, викликаних несумісністю відповідно до пункту 2. Рекомендації можуть, зокрема, стосуватися того, чи умови такого звільнення виглядають виконаними на основі інформації, наданої AIFM відповідно до підпунктів (a)(ii) та (iii) пункту 8 та нормативно-технічних стандартів з еквівалентності. ESMA має прагнути до створення єдиної європейської наглядової культури і послідовної наглядової практики та забезпечення узгоджених підходів серед компетентних органів щодо застосування цього пункту.

Термін, зазначений у Статті 8(5), призупиняється на період розгляду ESMA відповідно до цього пункту.

Якщо компетентні органи відповідної Держави-члена пропонують надати авторизацію всупереч рекомендаціям ESMA, вказаним у другому абзаці, вони інформують про це ESMA із зазначенням причин. ESMA оприлюднює той факт, що компетентні органи не дотримуються або збираються дотриматися їхніх рекомендацій. ESMA також може вирішити, залежно від конкретного випадку, оприлюднити причини, вказані компетентними органами щодо недотримання рекомендацій. Компетентні органи повинні отримувати попереднє повідомлення про таке оприлюднення.

Якщо Компетентні органи пропонують надати авторизацію всупереч рекомендаціям ESMA, вказаним у другому абзаці, та AIFM має намір здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF, яким він управляє, у іншій Державі-члені, ніж відповідна Держава-член, компетентні органи відповідної Держави-члена також інформують компетентні органи такої Держави-члена, із зазначенням причин.

Якщо компетентний орган іншої Держави-члена не згоден з оцінкою, проведеною із застосуванням цього пункту компетентними органами

відповідної Держави-члена, то зацікавлені компетентні органи можуть передати це питання на розгляд ESMA, яке може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

10. Компетентні органи відповідної Держави-члена без зайвої затримки інформують ESMA про результат процесу первинної авторизації, про будь-які зміни щодо авторизації AIFM та будь-яке скасування авторизації.

Компетентні органи інформують ESMA про заявки на авторизацію, які вони відхилили, із наданням даних про AIFM, які подавали запити на авторизацію та причини відмови. ESMA веде централізований реєстр таких даних, доступний для компетентних органів на їхній запит. Компетентні органи повинні розглядати цю інформацію як конфіденційну.

11. Визначення відповідної Держави-члена не повинно залежати від подальшого розвитку бізнесу AIFM у Союзі. Однак якщо AIFM змінює свою маркетингову стратегію протягом 2-х років після початкової авторизації, і така зміна вплинула б на визначення відповідної Держави-члена, якщо змінена маркетингова стратегія була б початковою маркетинговою стратегією, то AIFM повідомляє про це компетентні органи первісної відповідної Держави-члена згідно з критеріями, викладеними у пункті 4 та на основі нової стратегії. AIFM має обґрунтувати свою оцінку шляхом розкриття нової маркетингової стратегії початковій відповідній Державі-члену. Разом з тим, AIFM має надати інформацію про свого законного представника, зокрема його назву та місцезнаходження. Законний представник має бути заснованим у новій відповідній Державі-члені.

Первинна відповідна Держава-член оцінює правильність оцінки AIFM згідно з першим абзацом, та повідомляє про це ESMA. ESMA видає рекомендацію щодо оцінки, проведеної компетентними органами. У своєму повідомленні ESMA компетентні органи надають обґрунтування AIFM його оцінки щодо відповідної Держави-члена та інформацію про нову маркетингову стратегію AIFM.

Протягом 1 місяця з моменту отримання повідомлення, вказаного в другому абзаці, ESMA

вносить рекомендації компетентним органам щодо їхньої оцінки. ESMA вносить негативний висновок, тільки якщо вважає, що критерії, викладені у пункті 4, не були дотримані.

Після отримання рекомендацій ESMA згідно з третім абзацом компетентні органи початкової відповідної Держави-члена повідомляють своє рішення AIFM, зареєстрованому поза межами ЄС, його законному представникові та ESMA.

Якщо компетентні органи початкової відповідної Держави-члена погоджуються з оцінкою, проведеною AIFM, вони також повідомляють про цю зміну компетентні органи нової відповідної Держави-члена. Початкова відповідна Держава-член без невинуватої затримки передає копію авторизації та матеріали наглядової справи новій відповідній Державі-члену. Починаючи з дати передачі авторизації та матеріалів наглядової справи, компетентні органи нової відповідної Держави-члена вважаються компетентними для авторизації та нагляду за AIFM.

Якщо кінцева оцінка компетентних органів суперечить рекомендаціям ESMA, зазначеним у третьому абзаці:

- (a) компетентні органи інформують про це ESMA із зазначенням причин. ESMA оприлюднює той факт, що компетентні органи не дотримуються або збираються не дотримуватися їхніх рекомендацій. ESMA також може вирішити, залежно від конкретного випадку, оприлюднити причини, вказані компетентними органами щодо недотримання рекомендацій. Компетентні органи повинні отримувати попереднє повідомлення про таке оприлюднення.
- (b) якщо AIFM пропонує або розміщує паї або акції AIF, яким він управляє, на ринку в інших Державах-членах, ніж відповідна Держава-член, то компетентні органи початкової відповідної Держави-члена інформують про це компетентні органи цих інших Держав-членів із зазначенням причин. У випадках, коли це застосовується, компетентні органи відповідної Держави-члена також інформують про це компетентні органи Держави-члена походження AIF, яким управляє AIFM, із зазначенням причин.

12. Якщо з фактичного курсу розвитку бізнесу AIFM в Союзі протягом 2 років після отримання авторизації видно, що маркетингова стратегія, представлена AIFM на момент авторизації, не виконується, AIFM зробив неправдиві заяви щодо неї або AIFM не дотримався пункту 11 при зміні своєї маркетингової стратегії, то компетентні органи початкової відповідної Держави-члена вимагають від AIFM, щоб той вказав Державу-члена на основі його фактичної маркетингової стратегії. Процедура, вказана в пункті 11, застосовується *mutatis mutandis*. Якщо AIFM не відповідає вимогам компетентних органів, вони повинні скасувати таку авторизацію.

Якщо AIFM змінює свою маркетингову стратегію після терміну, зазначеного в пункті 11 і має намір змінити свою відповідну Державу-члена на основі своєї нової маркетингової стратегії, він може подати запит на зміну своєї відповідної Держави-члена до компетентних органів початкової Держави-члена. Процедура, описана в пункті 11, застосовується *mutatis mutandis*.

Якщо компетентний орган Держави-члена не згоден з оцінкою, проведеною щодо визначення відповідної Держави-члена згідно з пунктом 11 або з цим пунктом, то зацікавлені компетентні органи можуть передати це питання на розгляд ESMA, яке може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

13. Будь-які спори, що виникають між компетентними органами відповідної Держави-члена AIFM і AIFM, вирішуються відповідно до законодавства та з дотриманням юрисдикції відповідної Держави-члена.

Будь-які спори, що виникають між AIFM або AIF та інвесторами ЄС відповідного AIF, вирішуються відповідно до законодавства та з дотриманням юрисдикції Держави-члена.

14. Комісія ухвалює імплементуючі акти для визначення процедури, якої мають дотримуватися можливі відповідні Держави-члени при визначенні нової відповідної Держави-члена з-поміж таких Держав-членів, відповідно до другого абзацу пункту 4. Такі імплементуючі акти ухвалюються відповідно до процедури експертизи, що згадується у Статті 59(2).

15. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами Статей 57 та 58, вживає заходів щодо механізмів співпраці, вказаних у підпункті (d) пункту 7, з метою розробки спільних рамок для полегшення створення цих механізмів співпраці з третіми країнами.

16. З метою забезпечення однакового застосування цієї статті ESMA має розробити керівні принципи для визначення умов застосування заходів, прийнятих Комісією щодо механізмів співпраці, вказаних у підпункті (d) пункту 7.

17. ESMA розробляє проекти нормативних технічних стандартів для визначення мінімального змісту механізмів співпраці, вказаних у підпункті (d) пункту 7, з метою забезпечення того, що компетентні органи відповідної Держави-члена та компетентні органи приймаючої Держави-члена отримують достатньо інформації, щоб бути в змозі здійснювати свої наглядові та слідчі повноваження відповідно до цієї Директиви.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

18. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї Статті ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють процедури координації та обміну інформацією між компетентним органом відповідної Держави-члена і компетентними органами приймаючих Держав-членів AIFM.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

19. У випадку, якщо компетентний орган відхиляє запит про обмін інформацією відповідно до нормативних технічних стандартів, вказаних у пункті 17, зацікавлені компетентні органи можуть передати це питання

на розгляд ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

20. Згідно зі Статтею 29 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, ESMA сприятиме ефективному розвитку двостороннього та багатостороннього обміну інформацією між компетентними органами відповідної Держави-члена AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, і компетентними органами приймаючої Держави-члена такого AIFM, при повному дотриманні застосовних положень про конфіденційність і захист даних, передбачених у відповідному законодавстві Союзу.

21. Згідно зі Статтею 31 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, ESMA виконує загальну функцію координації між компетентними органами відповідної Держави-члена AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, і компетентними органами приймаючої Держави-члена такого AIFM. Зокрема, ESMA може:

- (a) сприяти обміну інформацією між зацікавленими компетентними органами;
- (b) визначати зміст інформації, яку компетентні органи відповідної Держави-члена повинні надавати компетентним органам зацікавленої приймаючої Держави-члена;
- (c) вживати всіх необхідних заходів у разі розвитку подій, які можуть поставити під загрозу функціонування фінансових ринків з метою сприяння координації дій, що вживаються компетентним органом відповідної Держави-члена та компетентними органами приймаючих Держав-членів стосовно AIFM, зареєстрованих поза межами ЄС.

22. З метою забезпечення однакових умов для застосування цієї Статті ESMA може розробити проекти імплементуючих технічних стандартів, щоб визначити форму та зміст запиту, передбаченого у другому абзаці пункту 12.

Комісії надається право ухвалювати імплементуючі технічні стандарти, вказані у

першому абзаці, згідно зі Статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

23. З метою забезпечення однакового застосування цієї статті ESMA розробляє проекти нормативних технічних стандартів для визначення такого:

- (a) способу, у який AIFM повинен відповідати вимогам, визначеним у цій Директиві, з оглядом на те, що AIFM розташований у третій країні та, зокрема, представлення інформації, що вимагається у Статтях 22-24;
- (b) умови, згідно яких закон, яким керується AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, або AIF, зареєстрований поза межами ЄС, вважається таким, що передбачає еквівалентну норму з тією ж нормативною метою та пропонує такий самий рівень захисту відповідним інвесторам.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 38

Оцінка авторизації та нагляду за діяльністю AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС

1. ESMA на щорічній основі проводить оцінку наглядової діяльності, яку здійснюють органи, компетентні щодо авторизації та нагляду за AIFM, зареєстрованим поза межами ЄС, відповідно до Статей 37, 39, 40 і 41, з метою подальшого удосконалення узгодженості контрольних результатів, відповідно до статті 30 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

2. До 22 липня 2013 р. ESMA має розробити методи для забезпечення об'єктивної оцінки та порівняння між органами, що оцінюються.

3. Зокрема, експертний аналіз включає оцінку:

- (a) рівня конвергенції наглядових практик, досягнутих для авторизації та нагляду за AIFM, зареєстрованим поза межами ЄС;

- (b) міри, у якій наглядова практика досягає цілей, викладених у цій Директиві;
- (c) ефективності та рівня конвергенції, досягнутих з оглядом на виконання положень цієї Директиви та її запроваджувальні заходи і нормативні та імплементуючі технічні стандарти, розроблені ESMA відповідно до цієї Директиви, включаючи адміністративні заходи і штрафні санкції щодо AIFM, зареєстрованих поза межами ЄС, якими не була дотримана ця Директива.

4. На основі висновків проведеного оцінювання ESMA може видавати керівні настанови та рекомендації відповідно до статті 16 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, з метою створення узгоджених, ефективних і дієвих наглядових практик AIFM, зареєстрованих поза межами ЄС.

5. Компетентні органи докладають усіх зусиль для дотримання цих керівних принципів і рекомендацій.

6. Протягом 2-х місяців з моменту видачі керівного принципу або рекомендації кожен компетентний орган повинен підтвердити, чи він дотримується їх або чи має намір дотримуватися такого керівного принципу або рекомендації. Якщо компетентний орган не дотримується або має намір не дотримуватися, він повідомляє про це ESMA, із зазначенням причини.

7. ESMA оприлюднює той факт, що компетентний орган не дотримується або має намір не дотримуватися такого керівного принципу або рекомендації. ESMA також може вирішити, залежно від конкретного випадку, оприлюднити причини, вказані компетентними органами щодо недотримання такого керівного принципу або рекомендації. Компетентні органи повинні отримувати попереднє повідомлення про таке оприлюднення.

8. У звіті, наведеному у Статті 43(5) Регламенту (ЄС) № 1095/2010, ESMA інформує Європейський парламент, Раду та Комісію щодо керівних принципів і рекомендацій, виданих відповідно до цієї Статті, про те, які компетентні органи не дотрималися їх, і вказує, яким чином ESMA має намір забезпечити, щоб ці

компетентні органи дотримуватися його рекомендацій і керівних принципів й майбутньому.

9. Комісія повинна належним чином брати ці звіти до уваги при розгляді цієї Директиви відповідно до Статті 69 і при будь-якій подальшій оцінці, яку вона проводить.

10. ESMA виробляє найкращі практики, які можуть бути визначені з доступного експертного аналізу. Крім того, всі інші результати експертного аналізу можуть бути опубліковані, за умови згоди компетентного органу, що є предметом експертного аналізу.

Стаття 39

Умови маркетингу в Союзі для AIF, зареєстрованого в ЄС, яким управляє AIFM, зареєстрований поза межами ЄС

1. Держави-члени забезпечують, щоб належним чином авторизований AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, міг здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF, зареєстрованого в ЄС, яким він управляє, в Союзі професійним інвесторам за умови дотримання вимог, викладених у цій Статті.

2. Якщо AIFM має намір здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF, зареєстрованого в ЄС, у своїй відповідній Державі-члені, AIFM має подати повідомлення у компетентні органи своєї відповідної Держави-члена стосовно кожного AIF, зареєстрованого в ЄС, маркетинг якого він має намір здійснювати.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку III.

3. Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного повідомлення згідно з пунктом 2, інформують AIFM про те, чи він може розпочати маркетинг AIF, вказаного у повідомленні, зазначеному у пункті 2, на її території. Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM можуть перешкодити виведенню AIF на ринок тільки у випадку, якщо управління AIFM AIF не відповідає або не буде

відповідати вимогам цієї Директиви, або AIFM інакшим чином не відповідає або не буде відповідати вимогам цієї Директиви. У разі позитивного рішення AIFM може розпочати маркетинг AIF в своїй відповідній Державі-члені, починаючи з дати повідомлення компетентних органів з цього питання.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM також інформують ESMA та компетентні органи AIF про те, що AIFM може почати здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF у відповідній Державі-члені AIFM.

4. Якщо AIFM має намір здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF ЄС у інших Державах-членах, ніж його відповідна Держава-член, AIFM має подати повідомлення у компетентні органи своєї відповідної Держави-члена стосовно кожного AIF, зареєстрованого в ЄС, маркетинг якого він має намір здійснювати.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку IV.

5. Компетентні органи відповідної Держави-члена не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного повідомлення згідно з пунктом 4, передають цей повний комплект повідомлення у компетентні органи Держав-членів, у яких планується маркетинг паїв або акцій AIF. Така передача проводиться лише у випадку, якщо управління AIFM AIF відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви, і якщо AIFM інакшим чином відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM повинні докласти заяву про те, що зацікавлений AIFM уповноважений управляти AIF з конкретною інвестиційною стратегією.

6. Після передачі комплексу повідомлення компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM повинні невідкладно повідомити AIFM про цю передачу. AIFM може почати здійснювати маркетинг AIF у відповідних приймаючих Державах-членах AIFM, починаючи з дати такого повідомлення.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM також інформують ESMA про те, що AIFM може почати здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF у приймаючих Державах-членах AIFM.

7. Заходи, зазначені у підпункті (h) Додатка IV, регулюються законами та перебувають під наглядом приймаючих Держав-членів AIFM.

8. Держави-члени забезпечують, щоб лист повідомлення AIFM, що наведений у пункті 4, та заява, вказана у пункті 5, були оформлені мовою, що використовується у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб електронна передача та оформлення документів, вказані у пункті 6, були прийняті їхніми компетентними органами.

9. У разі істотної зміни будь-яких із відомостей, викладених згідно з пунктом 2 та/або 4, AIFM повинен подати письмове повідомлення про такі зміни в компетентні органи своєї відповідної Держави-члена, принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни, або відразу ж після того, як незапланована зміна відбулася.

Якщо внаслідок запланованої зміни управління AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM інакшим чином не буде дотримуватися цієї Директиви, компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM без невинуватої затримки інформують AIFM про те, що така зміна не може бути запроваджена ним.

Якщо заплановану зміну запроваджено, незважаючи на перший та другий абзаци або якщо відбулася незапланована зміна, внаслідок якої управління AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM інакшим чином більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви, то компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM вживають усіх необхідних заходів відповідно до Статті 46, включаючи, за потреби, пряму заборону маркетингу AIF.

Якщо зміни прийнятні, тому що вони не впливають на відповідність управління AIFM AIF цій Директиві, або ступінь дотримання AIFM цієї Директиви інакшим чином, компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM негайно інформують ESMA тією мірою, наскільки зміни стосуються припинення маркетингу конкретного AIF або додаткових AIF, присутніх на ринку і, якщо доцільно, компетентні органи приймаючих Держав-членів AIFM про ці зміни.

10. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють:

- (a) форму і зміст прикладу листа-повідомлення, як вказано у пунктах 2 та 4;
- (b) форму і зміст прикладу заяви, як вказано у пункті 5;
- (c) форму передачі, як вказано у пункті 5;
- (d) форму письмового повідомлення, як вказано у пункті 9.

Комісії надається право ухвалювати імплементуючі технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

11. Не порушуючи вимоги Статті 43(1), Держави-члени вимагають, щоб AIF, який управляється та маркетинг якого здійснює AIFM, був доступний для маркетингу лише професійним інвесторам.

Стаття 40

Умови маркетингу в Союзі з паспортом AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, яким управляє AIFM, зареєстрований поза межами ЄС

1. Держави-члени забезпечують, щоб належним чином авторизовані AIFM, зареєстровані поза межами ЄС, могли здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF,

зареєстрованого поза межами ЄС, якими вони управляють, професійним інвесторам у Союзі та з паспортом, якщо будуть дотримані умови, викладені у цій Статті.

2. Окрім вимог цієї Директиви стосовно AIFM, зареєстрованих в ЄС, AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має виконувати такі умови:

- (a) між компетентними органами відповідної Держави-члена AIFM та наглядовими органами третьої країни, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, існують відповідні механізми співпраці, з метою забезпечення щонайменше ефективного обміну інформацією, який дозволяє компетентним органам виконувати свої обов'язки відповідно до цієї Директиви;
- (b) третя країна, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, не зазначена FATF в якості некооперативної країни та території;
- (c) третя країна, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, підписала з відповідною Державою-членом та з кожною Державою-членом, у якій планується виведення на ринок паїв або акцій AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, угоду, яка повністю відповідає стандартам, викладеним у Статті 26 Типової податкової конвенції ОЕСР про доходи та капітал, і забезпечує ефективний обмін інформацією з податкових питань, зокрема щодо будь-яких багатосторонніх податкових угод.

Якщо компетентний орган іншої Держави-члена не згоден з оцінкою, зробленою із застосуванням підпунктів (a)-(e) та (g) цього розділу компетентними органами відповідної Держави-члена AIFM, то зацікавлені компетентні органи можуть передати це питання на розгляд ESMA, яке може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

3. AIFM має подати повідомлення у компетентні органи своєї відповідної Держави-члена стосовно кожного AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, з яким він має намір

здійснювати маркетинг у своїй відповідній Державі-члені.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку III.

4. Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного повідомлення згідно з пунктом 3, інформують AIFM про те, чи він може розпочати маркетинг AIF, вказаного у повідомленні, зазначеному у пункті 3, на її території. Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM можуть перешкодити виведенню AIF на ринок тільки у випадку, якщо управління AIFM AIF не відповідає або не буде відповідати вимогам цієї Директиви, або AIFM інакшим чином не відповідає або не буде відповідати вимогам цієї Директиви. У разі позитивного рішення AIFM може почати здійснювати маркетинг AIF у своїй відповідній Державі-члені, починаючи з дати повідомлення компетентних органів з цього питання.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM також інформують ESMA та компетентні органи AIF про те, що AIFM може почати здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF у відповідній Державі-члені AIFM.

5. У випадку, якщо AIFM має намір здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, в інших Державах-членах, ніж його відповідна Держава-член, AIFM має подати повідомлення у компетентні органи своєї відповідної Держави-члена стосовно кожного AIF, зареєстрованого поза межами ЄС, маркетинг якого він має намір здійснювати.

Таке повідомлення має містити документацію та інформацію, викладені у Додатку IV.

6. Компетентні органи відповідної Держави-члена не пізніше ніж через 20 робочих днів після отримання повного комплексу повідомлення згідно з пунктом 5, передають цей повний комплект повідомлення у компетентні органи Держав-членів, у яких планується маркетинг паїв або акцій AIF. Така передача проводиться лише у випадку, якщо управління AIFM AIF

відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви, і якщо AIFM інакшим чином відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM повинні докласти заяву про те, що зацікавлений AIFM уповноважений управляти AIF з конкретною інвестиційною стратегією.

7. Після передачі комплексу повідомлення компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM повинні невідкладно повідомити AIFM про цю передачу. AIFM може почати здійснювати маркетинг AIF у відповідних приймаючих Державах-членах AIFM, починаючи з дати такого повідомлення.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM також інформують ESMA про те, що AIFM може почати здійснювати маркетинг паїв або акцій AIF у приймаючих Державах-членах AIFM.

8. Заходи, вказані у підпункті (h) Додатка IV, регулюються законами та перебувають під наглядом приймаючих Держав-членів AIFM.

9. Держави-члени забезпечують, щоб лист повідомлення AIFM, наведений у пункті 5, та заява, вказана у пункті 6, були оформлені мовою, що використовується у сфері міжнародних фінансів.

Держави-члени забезпечують, щоб електронна передача та оформлення документів, зазначених у пункті 6, були прийняті їхніми компетентними органами.

10. У разі істотної зміни в будь-якій частині відомостей, повідомлених відповідно до пунктів 3 або 5, AIFM повинен подати письмове повідомлення про такі зміни у компетентні органи своєї відповідної Держави-члена, принаймні за 1 місяць до впровадження запланованої зміни, або відразу ж після того, як незапланована зміна відбулася.

Якщо внаслідок запланованої зміни управління

AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM інакшим чином не буде дотримуватися цієї Директиви, то компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM без невинуватої затримки інформують AIFM про те, що така зміна не може бути запроваджена ним.

Якщо заплановану зміну запроваджено, незважаючи на перший та другий абзаци, або якщо відбулася незапланована зміна, внаслідок якої управління AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM інакшим чином більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви, то компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM вживають усіх необхідних заходів відповідно до Статті 46, включаючи, за потреби, пряму заборону маркетингу AIF.

Якщо зміни прийнятні, тому що вони не впливають на відповідність управління AIFM AIF цій Директиві, або ступінь дотримання AIFM цієї Директиви інакшим чином, компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM негайно інформують ESMA тією мірою, наскільки зміни стосуються припинення маркетингу конкретного AIF або додаткових AIF, присутніх на ринку, і, якщо необхідно, компетентні органи приймаючих Держав-членів AIFM про ці зміни.

11. Комісія шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають механізми співпраці, вказані у підпункті (а) пункту 2, щоб розробити загальну основу для сприяння створення таких механізмів співпраці з третіми країнами.

12. 3 метою забезпечення однакового застосування цієї статті ESMA має розробити керівні принципи для визначення умов застосування заходів, прийнятих Комісією щодо механізмів співпраці, вказаних у підпункті (а) пункту 2.

13. ESMA розробляє проекти нормативних технічних стандартів для визначення

мінімального змісту механізмів співпраці, зазначених у підпункті (а) пункту 2, з метою забезпечення того, що компетентні органи як Держави-члена походження, так і приймаючих Держав-членів отримують достатньо інформації, щоб бути в змозі здійснювати свої наглядові та слідчі повноваження відповідно до цієї Директиви.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, зазначені у першому абзаци, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

14. 3 метою забезпечення послідовної гармонізації цієї Статті ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють процедури координації та обміну інформацією між компетентним органом відповідної Держави-члена і компетентними органами приймаючих Держав-членів AIFM.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, зазначені у першому абзаци, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

15. У випадку, якщо компетентний орган відхиляє запит для обміну інформацією відповідно до нормативно-технічних стандартів, вказаних у пункті 14, зацікавлені компетентні органи можуть звернутися з цим питанням до ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього відповідно до Статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

16. 3 метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють:

- (а) форму і зміст прикладу листа-повідомлення, як вказано у пунктах 3 та 5;
- (б) форму і зміст прикладу заяви, вказаної у пункті 6;
- (с) форму передачі, вказаної у пункті 6; та
- (д) форму письмового повідомлення, вказаного у пункті 10.

Комісії надається право ухвалювати імплементуючі технічні стандарти, вказані у першому абзаці, згідно зі Статтею 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

17. Без шкоди для Статті 43(1), Держави-члени вимагають, щоб AIF, який управляється та маркетинг якого здійснює AIFM, був доступний для маркетингу лише професійним інвесторам.

Стаття 41

Умови управління AIF, заснованим в інших Державах-членах, ніж відповідна Держави-член, з боку AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС

1. Держави-члени забезпечують, щоб авторизовані AIFM, зареєстровані поза межами ЄС, могли управляти AIF, зареєстрованими поза межами ЄС, заснованими в іншій Державі-члені, ніж їхні відповідні Держави-члени, безпосередньо або шляхом заснування філії, за умови, що AIFM має дозвіл на управління таким типом AIF.

2. Будь-який AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, який має намір управляти AIF, зареєстрованим в ЄС, заснованим в іншій Державі-члені, ніж його відповідна Держави-член, першого разу повинен повідомляти таку інформацію компетентним органам своєї відповідної Держави-члена:

- (а) Держави-член, у якій він має намір управляти AIF, безпосередньо або шляхом заснування філії;
- (б) програма діяльності із зазначенням, зокрема, послуг, які він має намір виконувати і визначенням AIF, яким він має намір управляти.

3. Якщо AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, має намір заснувати філію, він надає, окрім інформації, вказаної у пункті 2, також інформацію про:

- (а) організаційну структуру філії;
- (б) адресу AIF у Державі-члені походження, звідки можливо отримувати документи;

(с) імена та контактну інформацію осіб, відповідальних за управління філією.

4. Компетентні органи відповідної Держави-члена протягом 1 місяця після отримання повної документації відповідно до пункту 2 або протягом 2 місяців після отримання повної документації відповідно до пункту 3, повинні передати цю документацію у компетентні органи Держави-члена походження AIFM. Така передача проводиться лише у випадку, якщо управління AIFM AIF відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви, і якщо AIFM інакшим чином відповідає і продовжить відповідати вимогам цієї Директиви.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM повинні докласти заяву про те, що зацікавлений AIFM авторизований ними.

Компетентні органи відповідної Держави-члена негайно повідомляють AIFM про передачу. Після отримання повідомлення про передачу AIFM може почати надавати свої послуги у приймаючих Державах-членах AIFM.

Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM також інформують ESMA про те, що AIFM може почати управляти AIF у приймаючих Державах-членах AIFM.

5. Держави-член походження AIFM не висуває до зацікавленого AIFM жодних додаткових вимог стосовно питань, які регулює ця Директива.

6. У випадку зміни будь-якої інформації, повідомленої відповідно до пункту 2 та, якщо доречно, пункту 3, AIFM повинен дати письмове повідомлення про такі зміни в компетентні органи своєї відповідної Держави-члена щонайменше за 1 місяць до впровадження запланованої зміни, або відразу ж після того, як незапланована зміна відбулася.

Якщо внаслідок запланованої зміни управління AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM інакшим чином не буде дотримуватися цієї Директиви, то компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM без невинуватої затримки інформують AIFM про те, що така зміна не може бути запроваджена ним.

Якщо заплановану зміну запроваджено, незважаючи на перший та другий абзаци, або якщо відбулася незапланована зміна, внаслідок якої управління AIFM AIF більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви або AIFM інакшим чином більше не буде відповідати вимогам цієї Директиви, то компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM вживають усіх необхідних заходів відповідно до Статті 46, включаючи, за потреби, пряму заборону маркетингу AIF.

Якщо зміни прийнятні, тому що вони не впливають на відповідність управління AIFM AIF цій Директиві, або ступінь дотримання AIFM цієї Директиви інакшим чином, компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM без невинуватої затримки інформують компетентні органи приймаючих Держав-членів AIFM про ці зміни.

7. З метою забезпечення послідовної гармонізації цієї Статті ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів, що встановлюють інформацію, яка має повідомлятися відповідно до пунктів 2 і 3.

Комісії надається право ухвалювати нормативні технічні стандарти, вказані у першому абзаци, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

8. З метою забезпечення однакових умов застосування цієї статті ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів для створення стандартних форм, шаблонів та процедур для передачі інформації відповідно до пунктів 2 та 3.

Комісії надається право ухвалювати імплементуючі технічні стандарти, зазначені у першому абзаци, згідно зі Статтями 10-14 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 42

Умови маркетингу у Державах-членах без паспорта AIF, що управляються AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС

1. Без шкоди для Статей 37, 39 та 40 Держави-члени можуть дозволити AIFM, зареєстрованим поза межами ЄС, продавати

професійним інвесторам на їхній території паї або акції AIF, якими ті управляють, за дотримання щонайменше таких умов:

- (a) AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, відповідає Статтям 22, 23 та 24 стосовно кожного з AIF, маркетинг якого він здійснює згідно з цією Статтею та Статтями 26-30, причому AIF, маркетинг якого він здійснює згідно з цією Статтею, підпадає під сферу дії Статті 26(1). Компетентні органи та інвестори AIF, вказані у цих Статтях, розглядаються як такі, що відносяться до Держав-членів, у яких здійснюється маркетинг AIF;
- (b) між компетентними органами Держав-членів, у яких здійснюється маркетинг AIF, в тій мірі, наскільки це може бути застосовано, компетентними органами, зацікавленими в AIF, зареєстрованому в ЄС, та наглядовими органами третьої країни, у якій заснований AIF, зареєстрований поза межами ЄС, існують відповідні механізми співпраці з метою системного нагляду за ризиками, задля забезпечення ефективного обміну інформацією, який дозволяє компетентним органам відповідних Держав-членів виконувати свої обов'язки відповідно до цієї Директиви;
- (c) третя країна, у якій заснований AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, або AIF, зареєстрований поза межами ЄС, не вказана FATF як некооперативна країна та територія

Якщо компетентний орган AIF, зареєстрованого в ЄС, не дотримується необхідних механізмів співпраці, як викладено у підпункті (b) першого абзаци, протягом розумного періоду часу, то компетентні органи Держави-члена, у якій планується маркетинг AIF, можуть передати це питання на розгляд ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, покладених на неї згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

2. Для цілей цієї Статті Держави-члени можуть встановити більш суворі правила для AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, стосовно торгівлі паями або акціями AIF з інвесторами на їхній території.

3. Комісія шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та згідно з умовами статей 57 та 58, вживає заходи, що визначають механізми співпраці, вказані у пункті 1, щоб

розробити загальну основу для сприяння створення таких механізмів співпраці з третіми країнами.

4. З метою забезпечення однакового застосування цієї Статті ESMA має розробити керівні принципи для визначення умов застосування заходів, прийнятих Комісією щодо механізмів співпраці, зазначених у пункті 1.

РОЗДІЛ VIII

МАРКЕТИНГ РОЗДРІБНИМ ІНВЕСТОРАМ

Стаття 43

Маркетинг AIF з боку AIFM роздрібним інвесторам

1. Без шкоди для інших інструментів права Союзу, Держави-члени можуть дозволити AIFM продавати роздрібним інвесторам на їхній території паї або частки AIF, якими вони управляють згідно з цією Директивою, незалежно від того, чи маркетинг таких AIF здійснюється всередині країни чи на міжнародній основі, або чи вони є AIF, зареєстрованими в ЄС, чи поза межами ЄС.

У таких випадках Держави-члени можуть встановити більш суворі вимоги до AIF, які пропонуються професійним інвесторам на їхній території згідно з цією Директивою. Однак Держави-члени не встановлюють більш суворих або додаткових вимог до AIF, зареєстрованих в ЄС, заснованих в іншій Державі-члені та присутніх на міжнародному ринку, ніж до тих AIF, які присутні лише на внутрішньому ринку.

2. Держави-члени, які дозволяють продаж AIF роздрібним інвесторам на їхній території до 22 липня 2013 р., повинні проінформувати Комісію та ESMA про:

- (a) типи AIF, з якими AIFM може проводити ринкові операції на їхній території;
- (b) будь-які додаткові вимоги, які ця Держави-член встановлює для маркетингу AIF роздрібним інвесторам.

Держави-члени також інформують Комісію та ESMA про будь-які подальші зміни щодо першого абзацу.

РОЗДІЛ IX КОМПЕТЕНТНІ ОРГАНИ

ГЛАВА 1

Призначення, повноваження та процедури відшкодування збитків

Стаття 44

Призначення компетентних органів

Держави-члени призначають компетентні органи, які повинні виконувати обов'язки, передбачені в цій Директиві.

Вони інформують про це ESMA та Комісію, із зазначенням будь-якого розподілу обов'язків.

Компетентні органи повинні бути державними органами.

Держави-члени вимагають, щоб їхні компетентні органи встановлювали відповідні методи для моніторингу виконання AIFM своїх зобов'язань відповідно до цієї Директиви, у відповідних випадках на основі керівних принципів, розроблених ESMA.

Стаття 45

Відповідальність компетентних органів у Державах-членах

1. Пруденційний нагляд за AIFM є відповідальністю компетентних органів Держави-члена походження AIFM, незалежно від того, чи AIFM управляє та/або здійснює маркетинг AIF у іншій Державі-члені, чи ні, без шкоди для тих положень цієї Директиви, які покладають відповідальність за нагляд на компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM.

2. Нагляд за дотриманням AIFM Статей 12 та 14 є відповідальністю компетентних органів приймаючої Держави-члена AIFM. У якій AIFM управляє та/або здійснює маркетинг AIF через філію у цій Державі-члені.

3. Компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM можуть вимагати від AIFM, який управляє або здійснює маркетинг AIF на її території, через філію або іншим способом, надавати інформацію, необхідну для здійснення нагляду за дотриманням AIFM діючих норм, за які відповідають ці компетентні органи.

Такі вимоги не можуть бути більш суворими, ніж призначені приймаючою Державою-членом AIFM для AIFM, для якого вона є Державою-членом походження, задля моніторингу його відповідності тим самим нормам.

4. Якщо компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM переконаються, що AIFM, який управляє або здійснює маркетинг AIF на її території, через філію або іншим чином, порушив одну з норм, щодо яких вони несуть відповідальність за нагляд за дотриманням, ці органи повинні вимагати від даного AIFM припинити таке порушення та інформувати про це компетентні органи його Держави-члена походження.

5. Якщо зацікавлений AIFM відмовляється надати компетентним органам його приймаючої Держави-члена інформацію, що належить до сфери їхньої відповідальності, або не вживає необхідних заходів для припинення порушення, як вказано у пункті 4, то компетентні органи його приймаючої Держави-члена інформують про це компетентні органи його Держави-члена походження. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM за першої можливості:

- (а) вживають усіх необхідних заходів для забезпечення того, щоб залучений AIFM надав інформацію, запитувану компетентними органами його приймаючої Держави-члена відповідно до пункту 3, або припинив порушення, зазначене у пункті 4;
- (б) запитують необхідну інформацію від відповідних наглядових органів третіх країн.

Характер заходів, вказаних в підпункті (а), повинен бути доведений до відома компетентних органів приймаючої Держави-члена AIFM.

6. Якщо незважаючи на заходи, вжиті компетентними органами Держави-члена походження AIFM відповідно до пункту 5, або через те, що такі заходи виявляються неадекватними або недоступними у Державі-члені, про яку йде мова, AIFM продовжує відмовлятися надавати інформацію, запитувану компетентними органами його приймаючої Держави-члена відповідно до пункту 3, або продовжує порушувати законні або нормативні положення, зазначені у пункті 4 та є чинними у його приймаючій Державі-члені, то компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM можуть, проінформувавши про це компетентні органи Держави-члена походження AIFM, вжити відповідних заходів, включаючи передбачені Статтями 46 та 48, запобігання або покарання подальших порушень, і в міру необхідності, щоб запобігти цьому AIFM ініціювати будь-які подальші операції в приймаючій Державі-члені. Якщо функцією, що виконується у приймаючій Державі-члені AIFM, є управління AIF, то приймаюча держава-член може вимагати від AIFM припинити управління цими AIF.

7. Якщо компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM мають чіткі та очевидні підстави вважати, що AIFM порушує зобов'язання, що випливають із норм, стосовно яких вони не несуть ніякої відповідальності за нагляд за дотриманням, то вони повинні повідомити про такі факти компетентним органам Держави-члена походження AIFM, які вживають належних заходів, зокрема, в разі необхідності, надають запит на додаткову інформацію до відповідних наглядових органах третіх країн.

8. Якщо, незважаючи на заходи, вжиті компетентними органами Держави-члена походження AIFM, або через те, що такі заходи виявилися неадекватними, або через те, що Держава-член походження AIFM виявилася неспроможною діяти протягом розумного періоду часу, AIFM продовжує свою діяльність у спосіб, який явно суперечить інтересам інвесторів відповідного AIF, фінансовій стабільності або цілісності ринку приймаючої Держави-члена AIFM, то компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM, проінформувавши компетентні органи Держави-члена походження

AIFM, вживають усіх належних заходів, щоб захистити інвесторів відповідного AIF, фінансову стабільність та цілісність ринку приймаючої Держави-члена, включаючи можливість перешкоджання такому AIFM надалі торгувати паями або акціями відповідного AIF у приймаючій Державі-члені.

9. Процедура, передбачена у пунктах 7 та 8, застосовується також у випадку, якщо компетентні органи приймаючої Держави-члена мають чіткі та очевидні підстави для незгоди з авторизацією AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, від відповідної Держави-члена.

10. Якщо зацікавлені компетентні органи не погоджуються із будь-яким із заходів, вжитих компетентним органом відповідно до пунктів 4-9, то вони можуть передати це питання на розгляд ESMA, що може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього згідно зі Статтею 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

11. Якщо це доцільно, ESMA має полегшувати проведення переговорів та укладання угод про співпрацю, що вимагаються цією Директивою, між компетентними органами Держав-членів та наглядовими органами третіх країн.

Стаття 46

Повноваження компетентних органів

1. Компетентним органам надаються усі наглядові та слідчі повноваження, необхідні для виконання їхніх функцій. Такі повноваження здійснюються у будь-який з наведених нижче способів:

- (a) безпосередньо;
- (b) у співпраці з іншими органами;
- (c) під їхню відповідальність, шляхом передачі повноважень суб'єктам, яким були делеговані завдання;
- (d) шляхом звернення до встановлених законом компетентних органів.

2. Компетентні органи уповноважені:

- (a) мати доступ до будь-яких документів у будь-якій формі та отримувати їхні копії;
- (b) надавати запит будь-якій особі, пов'язаній з діяльністю AIFM або AIF, на інформацію щодо їхньої діяльності та, якщо необхідно, викликати і допитувати таких осіб з метою отримання інформації;
- (c) проводити внутрішні інспекції на об'єктах з попередженням або без;
- (d) вимагати існуючі записи телефонних розмов та існуючі записи трафіку даних;
- (e) вимагати припинення будь-якої діяльності, що суперечить положенням, прийнятим для запровадження цієї Директиви;
- (f) вимагати замороження або конфіскації активів;
- (g) вимагати тимчасової заборони на професійну діяльність;
- (h) запитувати надання інформації від авторизованих AIFM, депозитаріїв або аудиторів;
- (i) ухвалювати будь-які типи заходів для забезпечення того, щоб AIFM або депозитарії продовжували дотримуватися вимог цієї Директиви, що до них застосовуються;
- (j) вимагати призупинення розміщення, викупу чи погашення паїв в інтересах власників паїв або громадськості;
- (k) скасовувати авторизацію, видану AIFM або депозитарію;
- (l) передавати питання на розгляд у кримінальному провадженні;
- (m) вимагати від аудиторів або експертів проведення перевірок або розслідувань.

3. Якщо компетентний орган відповідної Держави-члена вважає, що авторизований AIFM, зареєстрований поза межами ЄС, порушує свої

зобов'язання згідно з цією Директивою, він повідомляє про це ESMA, із зазначенням причин якомога детальніше.

4. Держави-члени забезпечують, щоб компетентні органи мали повноваження, необхідні для вживання всіх заходів, потрібних для забезпечення впорядкованого функціонування ринків у тих випадках, коли активність одного або декількох AIF на ринку фінансових інструментів може поставити під загрозу упорядковане функціонування цього ринку.

Стаття 47

Повноваження та компетенція наглядового органу ESMA

1. Наглядовий орган ESMA може розробити та регулярно переглядати керівні принципи для компетентних органів Держав-членів про здійснення ними повноважень щодо авторизації, а також про зобов'язання щодо звітування компетентними органами, передбачені цією Директивою.

Наглядовий орган ESMA має додаткові повноваження, зокрема повноваження, наведені у Статті 48(3), для виконання завдань, покладених на нього цією Директивою.

2. Обов'язок зберігати професійну таємницю поширюється на всіх осіб, які працюють або працювали раніше у наглядовому органі ESMA, у компетентних органах або в інших осіб, яким наглядовий орган ESMA делегував завдання, включаючи аудиторів та експертів, найнятих наглядовим органом ESMA. Інформація, на яку поширюється застосування професійної таємниці, не повинна розкриватися іншій особі або органу, окрім випадків, коли таке розкриття необхідне в рамках судового розгляду.

3. Уся інформація, обмін якою здійснюється відповідно до цієї Директиви між наглядовим органом ESMA, компетентними органами, Європейським наглядовим органом ЕВА, Європейським наглядовим органом (Європейською організацією страхування та пенсійного забезпечення), заснованим Регламентом (ЄС) № 1094/2010 Європейського

Парламенту та Ради⁵, і Європейською радою з системних ризиків, вважається конфіденційною, окрім випадків, коли наглядовий орган ESMA, компетентний орган або інший орган стверджує під час передачі інформації, що така інформація може бути розкрита, або коли таке розкриття необхідне в рамках судового розгляду.

4. Відповідно до Статті 9 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, наглядовий орган ESMA може у випадках, коли виконані всі умови, зазначені в пункті 5, вимагати від компетентного органу або компетентних органів вжити, залежно від обставин, будь-яких із таких заходів:

- (a) заборонити маркетинг у Союзі паїв або акцій AIF, якими управляють AIFM, зареєстровані за межами ЄС, або AIF, зареєстрованих за межами ЄС, якими управляють AIFM, зареєстровані у ЄС, що не мають дозволу, який вимагається Статтею 37, або без повідомлення, яке вимагається Статтями 35, 39 та 40, або без дозволу займатися такою діяльністю, виданого відповідними Державами-членами відповідно до Статті 42;
- (b) ввести обмеження для AIFM, зареєстрованих за межами ЄС, що стосуються управління AIF, у разі надмірної концентрації ризику на конкретному ринку на транскордонній основі;
- (c) ввести обмеження для AIFM, зареєстрованих за межами ЄС, що стосуються управління AIF, якщо його діяльність становить ризик контрагента для кредитної установи або інших системно відповідних установ.

5. Наглядовий орган ESMA може прийняти рішення відповідно до пункту 4 та за умови дотримання вимог, викладених у пункті 6, у разі дотримання таких двох умов:

- (a) існує істотна загроза, спричинена чи обтяжена діяльністю AIFM, впорядкованому функціонуванню та цілісності фінансового ринку або стабільності всієї або частини фінансової системи в Союзі, а також існують транскордонні наслідки такої діяльності; та
- (b) відповідний компетентний орган або компетентні органи не вжили заходів щодо усунення загрози, або заходи, які були вжиті, не усувають загрозу достатньою мірою.

6. Заходи, вжиті компетентним органом або компетентними органами відповідно до пункту 4:

⁵ ОВ L 331, 15.12.2010, с. 48.

- (a) повинні ефективно усунути загрозу впорядкованому функціонуванню та цілісності фінансового ринку або стабільності всієї або частини фінансової системи в Союзі чи значно поліпшити здатність компетентних органів контролювати таку загрозу;
- (b) не повинні становити ризик регуляторного арбітражу;
- (c) не повинні чинити негативний вплив на ефективність фінансових ринків, зокрема чинити скорочення ліквідності на ринках або створювати невизначеність для учасників ринку у спосіб, що не сумірний позитивному впливу заходів.

7. Перш ніж звернутися до компетентного органу з проханням вжити або оновити будь-який захід, зазначений у пункті 4, якщо доречно, наглядовий орган ESMA повинен проконсультуватися з Європейською радою з системних ризиків та іншими відповідними органами.

8. Наглядовий орган ESMA повідомляє компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM, зареєстрованого за межами ЄС, та компетентні органи приймаючої Держави-члена AIFM, зареєстрованого за межами ЄС, про який йдеться, про рішення звернутися з вимогою до компетентного органу або компетентних органів щодо вжиття або відновлення заходів, передбачених пунктом 4. У повідомленні має бути вказана щонайменше така інформація:

- (a) AIFM та діяльність, до яких застосовуються заходи, і їхня тривалість;
- (b) причини, з яких наглядовий орган ESMA дотримується думки, що необхідно вжити заходи відповідно до умов і вимог, викладених у цій Статті, зокрема докази таких причин.

9. Наглядовий орган ESMA переглядає свої заходи, згадані у пункті 4, через відповідні проміжки часу, не менше ніж кожні 3 місяці. Якщо після завершення тримісячного періоду захід не підлягає поновленню, його застосування автоматично припиняється. До відновлення заходів застосовуються пункти 5-8.

10. Компетентні органи відповідної Держави-члена AIFM, зареєстрованого за межами ЄС, можуть звернутися до наглядового органу ESMA з вимогою переглянути рішення. Застосовується процедура, викладена у другому підпункті Статті 44(1) Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 48

Адміністративні штрафи

1. Держави-члени встановлюють норми щодо заходів та штрафів, які застосовуються до порушень національних положень, прийнятих відповідно до цієї Директиви, та вживають усіх необхідних заходів для забезпечення дотримання таких норм. Без шкоди для процедур скасування авторизації або права Держав-членів на призначення кримінальної відповідальності, Держави-члени повинні забезпечити, відповідно до їх національного законодавства, можливість застосування відповідних адміністративних заходів або адміністративних штрафів щодо відповідальних осіб, якщо положення, прийняті для імплементації цієї Директиви, не були дотримані. Держави-члени повинні забезпечити, щоб такі заходи були ефективними, пропорційними та стримуючими.

2. Держави-члени повинні забезпечити, щоб компетентні органи могли оприлюднювати для громадськості будь-які заходи або штраф, який буде накладено за порушення положень, прийнятих для імплементації цієї Директиви, якщо таке оприлюднення не буде суттєвою загрозою для фінансових ринків, не завдасть шкоди інтересам інвесторів чи не приведе до невідповідного збитку сторін-учасниць.

3. ESMA складає щорічний звіт про застосування адміністративних заходів і накладення штрафних санкцій у разі порушення положень, прийнятих для імплементації цієї Директиви, різних Державах-членах. З цієї метою компетентні органи повинні надавати ESMA необхідну інформацію.

Стаття 49

Право на оскарження

1. Компетентні органи повинні надавати в письмовій формі причини будь-якого рішення про відмову видачі або скасування авторизації AIFM на управління та/або проведення ринкових операцій з AIF, або будь-якого негативного рішення, прийнятого в ході здійснення заходів, ужитих для імплементації цієї Директиви, і довести їх до відома заявників.

2. Держави-члени забезпечують, щоб будь-яке рішення, ухвалене відповідно до законів, правил або адміністративних положень, прийнятих відповідно до цієї Директиви, було належним чином обгрунтоване і могло бути оскаржено в судовому порядку.

Право на оскарження в судовому порядку також застосовується, якщо щодо заявки на видачу авторизації, у якій було надано всю необхідну інформацію, не було прийнято ніякого рішення протягом 6 місяців після подання заявки.

ГЛАВА 2

Співпраця різних компетентних органів

Стаття 50

Зобов'язання співпрацювати

1. Компетентні органи Держав-членів, у разі потреби, співпрацюють одне з одним і з наглядовим органом ESMA та Європейською радою з системних ризиків з метою виконання своїх обов'язків за цією Директивою або для здійснення своїх повноважень за цією Директивою чи відповідно до національного законодавства.

2. Держави-члени повинні сприяти співпраці, передбаченій цим розділом.

3. Компетентні органи використовують свої повноваження з метою співпраці навіть у тих випадках, коли поведінка, що є предметом розгляду, не становить порушення норми, чинної у відповідній Державі-члені.

4. Компетентні органи Держав-членів своєчасно надавати одне одному та наглядовому органу ESMA інформацію, необхідну для цілей виконання обов'язків за цією Директивою.

Компетентні органи Держави-члена походження AIFM надсилають копію відповідних угод про співпрацю, укладених ними відповідно до Статей 35, 37 та/або 40, приймаючим Державам-членам AIFM, про якого йдеться. Компетентні органи Держави-члена походження AIFM, відповідно до процедур, пов'язаних із діючими нормативно-технічними стандартами, згаданими у Статті 35(14), Статті 37(17) або Статті 40(14), направляють інформацію, отриману від наглядових органів третіх країн відповідно до домовленостей про співпрацю з такими

наглядними органами щодо роботи AIFM, або, у відповідних випадках, відповідно до Статті 45(6) або (7), компетентним органам приймаючої Держави-члена AIFM, про якого йдеться.

У разі, якщо компетентний орган приймаючої Держави-члена вважає, що зміст угоди про співпрацю, укладеної Державою-членом походження AIFM, про який йдеться, відповідно до Статей 35, 37 та/або 40, не відповідає вимогам чинних нормативно-технічних стандартів, компетентні органи звертаються з цим питанням до наглядового органу ESMA, який може діяти відповідно до повноважень, покладених на нього відповідно до Статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

5. У разі, якщо компетентні органи однієї Держави-члена мають чіткі й очевидні підстави підозрювати, що AIFM вчиняє або вчинив дії, які суперечать цій Директиві і не підлягають нагляду цих компетентних органів, вони повідомляють про це наглядовий орган ESMA та компетентні органи приймаючої Держави-члена та Держави-члена походження AIFM, про який йдеться. Органи, що отримують таку інформацію, повинні вжити відповідних заходів, проінформувати наглядовий орган ESMA та повідомити компетентні органи про результати таких заходів, а також, наскільки це можливо, про важливі проміжні події. Цей пункт застосовується без обмеження компетенції органу, який надсилає повідомлення.

6. З метою забезпечення однакового застосування цієї Директиви щодо обміну інформацією, наглядовий орган ESMA може розробити проект впровадження технічних стандартів для визначення умов застосування щодо процедур обміну інформацією між компетентними органами, а також між компетентними органами та наглядовим органом ESMA.

Комісії надаються повноваження укласти згадані у першому пункті проекти впровадження технічних стандартів відповідно до Статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 51

Передача та збереження особистих даних

1. Передача особистих даних між компетентними органами регулюється положеннями Директиви 95/46/ЄС. При передачі особистих даних наглядовим органом ESMA компетентним органам Держави-члена або третьої країни,

наглядовий орган ESMA керується положеннями Регламенту (ЄС) № 45/2001.

2. Дані зберігаються протягом 5 років.

Стаття 52

Розкриття інформації третім країнам

1. Компетентний орган Держави-члена може передавати дані третій країні, аналізуючи дані у кожному конкретному випадку, за умови виконання вимог, викладених у Статті 25 або 26 Директиви 95/46/ЄС, і якщо компетентний орган Держави-члена задоволений тим, що передача необхідна для цілей цієї Директиви. Третя країна не має права передавати дані іншій третій країні без письмового дозволу компетентного органу Держави-члена.

2. Компетентний орган Держави-члена може розкривати виключно інформацію, отриману від компетентного органу іншої Держави-члена, наглядовому органу третьої країни, за умови, що компетентний орган Держави-члена, про яку йдеться, отримав чітку згоду компетентного органу, який передав інформацію, і, у відповідних випадках, інформація розкривається виключно для цілей, для яких цей компетентний орган дав свою згоду.

Стаття 53

Обмін інформацією, пов'язаною з потенційними системними наслідками діяльності AIFM

1. Компетентні органи Держав-членів, відповідальних за авторизацію та/або нагляд за AIFM відповідно до цієї Директиви, передають інформацію компетентним органам інших Держав-членів, у яких вона має важливе значення для здійснення спостереження та реагування на потенційні наслідки діяльності окремих AIFM або AIFM у цілому для стабільності системно значущих фінансових установ і впорядкованого функціонування ринків, на яких діють AIFM. Також слід проінформувати наглядовий орган ESMA та Європейську раду з системних ризиків, які надають цю інформацію компетентним органам інших Держав-членів.

2. Відповідно до умов, викладених у Статті 35 Регламенту (ЄС) № 1095/2010, узагальнена інформація щодо діяльності AIFM, що знаходяться під відповідальністю компетентних органів, передається такими компетентними

органами наглядовому органу ESMA та Європейській раді з системних ризиків.

3. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, які визначають зміст інформації, що підлягає обміну відповідно до пункту 1.

4. Комісія ухвалює виконавчі нормативні акти, які визначають умови та частоту передачі інформації, що підлягає обміну відповідно до пункту 1. Ці виконавчі нормативні акти укладаються відповідно до процедури перевірки, зазначеної в Статті 59(2).

Стаття 54

Співпраця у наглядовій діяльності

1. Компетентні органи однієї Держави-члена можуть подавати запити на співпрацю компетентних органів іншої Держави-члена у наглядовій діяльності або з метою перевірки на місці чи розслідування на території іншої Держави-члена у рамках своїх повноважень за цією Директивою.

Якщо компетентні органи отримують запит для здійснення перевірки на місці чи розслідування на території, вони повинні виконати одну з таких дій:

- (a) здійснити перевірку або розслідування власними силами;
- (b) дозволити органам, які надають запит, здійснити перевірку або розслідування;
- (c) дозволити аудиторам або експертам здійснити перевірку або розслідування.

2. У випадку, зазначеному в пункті (a) пункту 1, компетентний орган Держави-члена, який надав запит на співпрацю, може вимагати від свого персоналу допомагати співробітникам, які здійснюють перевірку або розслідування. Однак, перевірка або розслідування підлягають загальному контролю Держави-члена, на території якого вони здійснюються.

У випадку, зазначеному в підпункті (b) пункту 1, компетентний орган Держави-члена, на території якого здійснюється перевірка або розслідування, може вимагати від свого персоналу допомагати співробітникам, які здійснюють перевірку або розслідування.

3. Компетентні органи можуть відмовити в обміні інформацією або діяти відповідно до запиту про співпрацю у здійсненні розслідування або перевірки на місці лише у таких випадках:

- (a) розслідування, перевірка на місці або обмін інформацією можуть негативно вплинути на суверенітет, безпеку або громадський порядок Держави-члена, до якої звернулися з відповідним запитом;
- (b) щодо тих самих дій і тих самих осіб уже розпочато судовий розгляд до того, як органи влади Держави-члена отримали відповідний запит;
- (c) щодо тих самих дій і тих самих осіб уже було винесено остаточне судове рішення у Державі-члені, до якої звернулися з відповідним запитом.

Компетентні органи повинні інформувати компетентні органи, які звертаються із запитом, про будь-яке рішення, прийняте відповідно до першого підпункту, зазначивши причини такого рішення.

4. З метою забезпечення однакового застосування цієї статті наглядовий орган ESMA може розробити проекти нормативних технічних стандартів з метою впровадження загальних процедур співпраці компетентних органів під час перевірки на місці та розслідування.

Комісії надаються повноваження укласти згадані у першому пункті проекти впровадження технічних стандартів відповідно до Статті 15 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

Стаття 55

Врегулювання спорів

У разі виникнення розбіжностей між компетентними органами Держав-членів щодо оцінки, дій чи бездіяльності одного компетентного органу у галузях, у яких ця Директива передбачає співпрацю чи координацію між компетентними органами більш ніж однієї Держави-члена, компетентні органи можуть передати справу на розгляд наглядовому органу ESMA, який діє згідно з повноваженнями, покладених на нього відповідно до Статті 19 Регламенту (ЄС) № 1095/2010.

РОЗДІЛ X ПЕРЕХІДНІ ТА ЗАКЛЮЧНІ ПОЛОЖЕННЯ

Стаття 56

Здійснення делегування

1. Повноваження укладати підзаконні акти, зазначені у Статтях 3, 4, 9, 12, 14-25, 34-37, 40, 42, 53, 67 та 68, покладаються на Комісію строком на чотири роки, починаючи з 21 липня 2011 р. Комісія повинна скласти звіт щодо делегування повноважень не пізніше ніж за 6 місяців до закінчення чотирирічного періоду. Делегування повноважень автоматично продовжується на періоди однакової тривалості, окрім випадків, коли Європейський Парламент або Рада не відкликають такі повноваження відповідно до Статті 57.

2. Комісія повідомляє про ухвалення підзаконних актів одночасно і Європейський Парламент, і Раду.

3. Повноваження ухвалювати підзаконні акти покладаються на Комісію за умови дотримання вимог Статей 57 та 58.

Стаття 57

Відкликання делегування

1. Делегування повноважень, зазначених у Статтях 3, 4, 9, 12, 14-25, 34-37, 40, 42, 53, 67 та 68, може бути у будь-який момент відкликано Європейським Парламентом або Радою.

2. Установа, яка розпочала внутрішню процедуру прийняття рішення про відкликання делегування повноважень, докладає зусиль, щоб у прийнятний строк проінформувати інші установи та Комісію до прийняття остаточного рішення, зазначивши делеговані повноваження, які можуть бути предметом відкликання, та можливі причини відкликання.

3. Рішення про відкликання припиняє делегування повноважень, зазначених у такому рішенні. Рішення набирає чинності негайно або не пізніше, ніж у зазначену в ньому дату. Рішення не впливає на чинність підзаконних актів, які вже набрали чинності. Рішення друкується в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Стаття 58

Заперечення підзаконних актів

1. Європейський Парламент і Рада можуть заперечувати підзаконні акти впродовж трьох місяців з дати отримання відповідного

повідомлення. З ініціативи Європейського Парламенту чи Ради цей строк продовжується на 3 місяці.

2. Якщо після закінчення зазначеного в пункті 1 строку ні Європейський Парламент, ні Рада не заперечили підзаконний акт, він публікується в Офіційному віснику Європейського Союзу та набирає чинності у дату, зазначену в ньому. Підзаконний акт може бути опублікований в Офіційному віснику Європейського Союзу та набрати чинності до закінчення цього строку, якщо, на обґрунтовану вимогу Комісії, Європейський Парламент і Рада інформують Комісію про свій намір не висувати заперечень.

3. Якщо Європейський Парламент або Рада заперечують укладений підзаконний акт впродовж строку, зазначеного у пункті 1, він не набирає чинності. Відповідно до Статті 296 Угоди про функціонування Європейського Союзу, установа, що заперечує, повинна вказати причини заперечення підзаконного акту.

Стаття 59 **Реалізація заходів**

1. Комісії надає допомогу Європейський комітет із цінних паперів, заснований відповідно до Рішення Комісії 2001/528/ЄС⁶. Цей комітет повинен відповідати визначенню комітету за змістом Регламенту (ЄС) № 182/2011.

2. При посиланні на цей пункт застосовується Стаття 5 Регламенту (ЄС) № 182/2011.

Стаття 60 **Розкриття інформації про відступи**

Якщо Держава-член використовує відступ або варіанти, передбачені Статтями 6, 9, 21, 22, 28, 43 та Статтею 61(5), вона повинна повідомити Комісію про це, а також про будь-які подальші зміни. Комісія публікує інформацію на веб-сайті або в інший легкодоступний спосіб.

Стаття 61 **Перехідні положення**

1. AIFM, що діють відповідно до цієї Директиви, до 22 липня 2013 р. повинні вжити всіх

необхідних заходів з дотримання національного законодавства, що впливають з цієї Директиви, та подати заяву на отримання дозволу впродовж одного року з цієї дати.

2. Статті 31, 32 та 33 не застосовуються до маркетингу паїв або акцій AIF, що підлягають поточній відкритій пропозиції за проспектом, який був розроблений та опублікований відповідно до Директиви 2003/71/ЄС до 22 липня 2013 р., впродовж усього строку дії цього проспекту.

3. AIFM, які управляють AIF закритого типу до 22 липня 2013 р., що не роблять додаткових інвестицій після 22 липня 2013 р., можуть і далі управляти такими AIF без авторизації відповідно до цієї Директиви.

4. AIFM, які здійснюють управління AIF закритого типу, строк підписки яких для інвесторів був закритий до набрання чинності цією Директивою, та створені впродовж періоду, строк дії якого закінчується не пізніше, ніж через 3 роки після 22 липня 2013 р., можуть і далі управляти такими AIF, не дотримуючись положень цієї Директиви, окрім Статті 22 та, у відповідних випадках, Статей 26-30, або подати заявку на отримання дозволу відповідно до цієї Директиви.

5. Компетентні органи Держави-члена походження AIF або, у разі якщо AIF не регулюється ними, – компетентні органи Держави-члена походження AIFM можуть дозволити призначення установ, зазначених у пункті (а) Статті 21(3), що засновані в іншій Державі-члені, у якості депозитарію до 22 липня 2017 р. Застосування цього положення не повинно перешкоджати повному застосуванню Статті 21, за винятком пункту (а) пункту 5 цієї Статті щодо положень про заснування депозитарію.

Стаття 62 **Внесення змін до Директиви 2003/41/ЄС**

До Директиви 2003/41/ЄС вносяться такі зміни:

(1) Пункт (б) Статті 2(2) замінити таким:
«(б) установи, на які поширюється дія Директив 73/239/ЄЕС (*), 85/611/ЄЕС (**), 93/22/ЄЕС (***), 2000/12/ЄС (****), 2002/83/ЄС (*****) та 2011/61/ЄС (*****);

(*) Перша Директива Ради 73/239/ЄЕС від 24 липня 1973 р. про узгодження законів,

⁶ ОВ L 191, 13.07.2009, с. 45.

нормативних актів та адміністративних положень, що стосуються початку та процесу здійснення діяльності з прямого страхування, але не зі страхування життя (ОВ L 228, 16.08.1973, с. 3).

(**) Директива 85/611/ЄЕС від 20 грудня 1985 р. про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень, що стосуються підприємств колективного інвестування в оборотні цінні папери (UCITS) (ОВ L 375, 31.12.1985, с. 3).

(***) Директива Ради 93/22/ЄЕС від 10 травня 1993 р. про інвестиційні послуги у сфері цінних паперів (ОВ L 141, 11.06.1993, с. 27).

(****) Директива 2000/12/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 20 березня 2000 р., пов'язана з початком і процесом здійснення діяльності кредитних організацій (ОВ L 126, 26.05.2000, с. 1).

(*****) Директива 2002/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 5 листопада 2002 р. про страхування життя (ОВ L 345, 19.12.2002, с. 1).

(*****) Директива 2011/61/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2011 р. про управляючих фондами альтернативних інвестицій (ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1)».

(2) Статтю 19(1) замінити таким:

«1. Держави-члени не забороняють установам призначати інвестиційних менеджерів, заснованих у іншій Державі-члені та належним чином уповноважених для цієї діяльності, для управління інвестиційним портфелем відповідно до Директив 85/611/ЄЕС, 93/22/ЄЕС, 2000/12/ЄС, 2002/83/ЄС та 2011/61/ЄС, а також тих, що згадані у Статті 2(1) цієї Директиви».

Стаття 63

Внесення змін до Директиви 2009/65/ЄС

До Директиви 2009/65/ЄС вносяться такі зміни:

(1) Внести таку статтю:

«Стаття 50а

Для забезпечення міжгалузевої узгодженості та для усунення невідповідностей між інтересами фірм, що перетворюють позики на цінні папери та інші фінансові інструменти (ініціатори), та підприємств колективного інвестування, що інвестують у такі цінні папери або інші фінансові інструменти, Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 112а та з урахуванням умов Статей 112b та 112с, вживає заходів, що визначають:

(а) вимоги, які повинні бути виконані ініціатором для того, щоб підприємство колективного інвестування мало можливість інвестувати в цінні папери або інші фінансові інструменти цього типу, видані після 1 січня 2011 р., зокрема вимоги, які гарантують, що ініціатор зберігає чисту економічну частку участі не менше 5 %;

(б) якісні вимоги, яких повинні дотримуватися підприємства колективного інвестування, що інвестують у такі цінні папери або інші фінансові інструменти».

(2) Статтю 112(2) замінити таким:

«2. Повноваження укладати підзаконні акти, зазначені у Статтях 12, 14, 23, 33, 43, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 та 111, покладаються на Комісію строком на чотири роки, починаючи з 4 липня 2011 р. Повноваження укладати підзаконні акти, зазначені у Статті 50а, покладаються на Комісію строком на чотири роки, починаючи з 21 травня 2011 р. Комісія складає звіт щодо делегування повноважень не пізніше, ніж за 6 місяців до закінчення чотирирічного періоду. Делегування повноважень автоматично продовжується на періоди однакової тривалості, окрім випадків, коли Європейський Парламент або Рада не відкликають такі повноваження відповідно до Статті 112а».

(3) Статтю 112а (1) замінити таким:

«1. Делегування повноважень, зазначених у Статтях 12, 14, 23, 33, 43, 50а, 51, 60, 61, 62, 64, 75, 78, 81, 95 та 111, може бути у будь-який момент відкликано Європейським Парламентом або Радою».

Стаття 64

Внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1060/2009

У Регламенті (ЄС) № 1060/2009 перший пункт Статті 4(1) замінити таким:

«1. Кредитні організації, як визначено у Директиві 2006/48/ЄС, інвестиційні фірми, як визначено у Директиві 2004/39/ЄС, страхові підприємства, які підпадають під дію Першої Директиви Ради 73/239/ЄЕС від 24 липня 1973 р. про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень, що стосуються початку та процесу здійснення діяльності з прямого страхування, але не зі страхування

життя*, страхові підприємства, як визначено у Директиві 2002/83/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 5 листопада 2002 р. про страхування життя**, підприємства, що займаються перестрахуванням, як визначено у Директиві 2005/68/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 16 листопада 2005 р. про перестрахування***, підприємства колективного інвестування, як визначено у Директиві 2009/65/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 13 липня 2009 р. про узгодження законів, нормативних актів та адміністративних положень, що стосуються підприємств колективного інвестування в оборотні цінні папери (UCITS)****, установи забезпечення професійного пенсійного страхування, як визначено у Директиві 2003/41/ЄС, та фонди альтернативних інвестицій, як визначено у Директиві 2011/61/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2011 р. про управляючих фондами альтернативних інвестицій****, можуть використовувати кредитні рейтинги для цілей регулювання, тільки якщо вони випущені кредитними рейтинговими агентствами, заснованими у Союзі та зареєстрованими відповідно до цих Правил.

Стаття 65

Внесення змін до Регламенту (ЄС) № 1095/2010

У Статті 1(2) Регламенту (ЄС) № 1095/2010 слова «будь-яке майбутнє законодавство в галузі управляючих фондами альтернативних інвестиційних» замінити словами «Директива 2011/61/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 8 червня 2011 р. про управляючих фондами альтернативних інвестицій*****»

Стаття 66

Перенесення правових норм

1. До 22 липня 2013 р. Держави-члени повинні укласти й опублікувати закони, нормативні акти та адміністративні положення, необхідні для

виконання цієї Директиви. Вони повинні негайно повідомити Комісії текст цих положень і кореляційну таблицю між цими положеннями та цією Директивою.

2. Держави-члени повинні застосовувати закони, нормативні акти та адміністративні положення, згадані в пункті 1, з 22 липня 2013 р.

3. Незважаючи на положення пункту 2, Держави-члени повинні застосовувати закони, нормативні акти та адміністративні положення, необхідні для дотримання Статті 35 та Статей 37-41, відповідно до підзаконних актів, укладених Комісією відповідно до Статті 67(6), та з дати, зазначеної у них.

4. Держави-члени гарантують, що закони, нормативні акти та адміністративні положення, укладені ними відповідно до Статті 36 та Статті 42, припиняють діяти відповідно до підзаконних актів, укладених Комісією відповідно до Статті 68 (6), та з дати, зазначеної у них.

5. Коли Держави-члени вживають заходів, згаданих у пункті 1, вони повинні містити посилання на цю Директиву або супроводжуватися таким посиланням у разі їхньої офіційної публікації.

6. Держави-члени повідомляють Комісії текст основних положень національного законодавства, яке вони укладають у сфері, на яку поширюється дія цієї Директиви.

Стаття 67

Підзаконний акт про застосування Статті 35 та Статей 37-41

1. До 22 липня 2015 р. наглядовий орган ESMA повинен надати Європейському Парламенту, Раді та Комісії:

- (а) висновок про функціонування паспорту для AIFM, зареєстрованих в ЄС, що управляють та/або реалізують AIF, зареєстровані у ЄС, відповідно до Статей 32 та 33, про функціонування маркетингу AIF, зареєстрованих за межами ЄС, що здійснюється AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах, а також про функціонування управління та/або маркетингу AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у

* ОВ L 228, 16.08.1973, с. 3.

** ОВ L 345, 19.12.2002, с. 1.

*** ОВ L 323, 09.12.2005, с. 1.

**** ОВ L 302, 17.11.2009, с. 32.

***** ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1.

***** ОВ L 174, 01.07.2011, с. 1.

Державах-членах відповідно до чинних національних режимів, викладених у Статтях 36 та 42; та

- (b) рекомендації щодо застосування паспорта на маркетинг AIF, зареєстрованих за межами ЄС, AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах та управління та/або маркетинг AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у Державах-членах відповідно до правил, викладених у Статті 35 та у Статтях 37-41.

2. Висновок та рекомендації наглядового органу ESMA щодо застосування паспорта на маркетинг AIF, зареєстрованих за межами ЄС, AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах та управління та/або маркетинг AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у Державах-членах, зокрема, ґрунтується на:

- (a) стосовно функціонування паспорта для AIFM, зареєстрованих у ЄС, що здійснюють управління та/або маркетинг AIF, зареєстрованих у ЄС:

- (i). користі від використання паспорта;
 (ii). проблемах, що виникають у зв'язку з:

- ефективною співпрацею між компетентними органами;
- ефективним функціонуванням системи повідомлень;
- захистом інвесторів;
- посередництвом наглядового органу ESMA, зокрема кількістю випадків та ефективністю такого посередництва;

- (iii). ефективністю збору й обміну інформацією щодо спостереження за системними ризиками національними компетентними органами, наглядовим органом ESMA та Європейською радою з системних ризиків;

- (b) стосовно функціонування маркетингу AIF, зареєстрованих за межами ЄС, AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах та управління та/або маркетингу AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у Державах-членах відповідно до застосовних національних режимів:

- (i). відповідності AIFM, зареєстрованих у ЄС, усім вимогам, встановленим у цій Директиві, за винятком Статті 21;

- (ii). відповідності AIFM, зареєстрованих за межами ЄС, Статтям 22, 23 та 24 щодо кожного AIF, маркетинг якого здійснює AIFM, та, у відповідних випадках, Статтям 26-30;

- (iii). існуванні між компетентними органами Держави-члена, у якій здійснюється маркетинг AIF, наскільки це доцільно, та компетентними органами Держави-члена походження AIF, зареєстрованого в ЄС, та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, наскільки це доцільно, та наглядовими органами третьої країни, де засновано AIF, зареєстрований поза межами ЄС, а також ефективності механізмів співпраці з метою системного нагляду за ризиками, що відповідає міжнародним стандартам;

- (iv). будь-яких питаннях, що стосуються захисту прав інвесторів;

- (v). будь-яких ознак здійснення регулювання та нагляду третьої країни, які могли б стати на заваді ефективному здійсненню компетентними органами своїх наглядових функцій відповідно до цієї Директиви;

- (c) стосовно функціонування обох систем – потенційних порушеннях правил ринку та конкуренції (рівноправне партнерство) або будь-яких загальних чи конкретних труднощів, з якими зіткнулися AIFM, зареєстровані у ЄС, під час реєстрації чи здійснення маркетингу AIF, якими вони управляють, у будь-якій третій країні.

3. З цією метою з моменту набуття чинності національними законами, нормативними актами та адміністративними положеннями, необхідними для виконання цієї Директиви, та до надання висновку наглядового органу ESMA, згаданого у пункті (a) пункту 1, компетентні органи Держави-члена повинні щоквартально надавати наглядовому органу ESMA інформацію про AIFM, які здійснюють управління та/або маркетинг AIF під їхнім контролем, або за заявою паспортного режиму, передбаченого цією Директивою, або відповідно до своїх національних режимів, а також інформацію, необхідну для оцінки елементів, вказаних у пункті 2.

4. У тих випадках, коли наглядовий орган ESMA вважає, що не існує істотних перешкод щодо захисту інвесторів, порушення правил ринку,

конкуренції та спостереження за системними ризиками, що перешкоджають застосуванню паспорта на маркетинг AIF, зареєстрованих за межами ЄС, AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах та управління та/або маркетинг AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у Державах-членах відповідно до правил, викладених у Статті 35 та у Статтях 37-41, наглядовий орган ESMA повинен надати позитивні рекомендації.

5. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають зміст інформації, яку необхідно надати відповідно до пункту 2.

6. Комісія укладає підзаконний акт впродовж 3 місяців з моменту отримання позитивної рекомендації та висновку від наглядового органу ESMA та з урахуванням критеріїв, перелічених у пункті 2, та цілей цієї Директиви, як ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів та ефективного спостереження за системними ризиками відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, із зазначенням дати, у яку в усіх Державах-членах починають застосовуватися правила, викладені у Статті 35 та Статтях 37-41.

Якщо щодо підзаконного акту, зазначеного в першому абзаці, існують заперечення відповідно до Статті 58, Комісія повинна укласти підзаконний акт повторно таким чином, щоб правила, викладені у Статті 35 та Статтях 37-41, могли доцільно застосовуватися у всіх Державах-членах відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58 пізніше, з урахуванням критеріїв, перелічених у пункті 2, та цілей цієї Директиви, як ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів та ефективного спостереження за системними ризиками.

7. Якщо наглядовий орган ESMA не надасть рекомендацій упродовж строку, зазначеного в пункті 1, Комісія звертається по рекомендацію, яка буде надана у новий строк.

Стаття 68

Підзаконний акт про припинення застосування Статей 36 та 42

1. Через 3 роки після набрання чинності підзаконним актом, що згадується у Статті 67(6), відповідно до якого в усіх Державах-членах

застосовуються правила, викладені у Статті 35 та Статтях 37-41, наглядовий орган ESMA повинен надати Європейському Парламенту, Раді та Комісії:

- (a) висновок про функціонування паспорта для AIFM, зареєстрованих в ЄС, що здійснюють маркетинг AIF, зареєстрованих поза межами ЄС, на території Союзу відповідно до Статті 35, та для AIFM, зареєстрованих поза межами ЄС, що здійснюють управління та/або маркетинг AIF на території Союзу відповідно до Статей 37-41, та про функціонування маркетингу AIF, зареєстрованих поза межами ЄС, що здійснюється AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах, та про функціонування управління та/або маркетингу AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у Державах-членах відповідно до чинних національних режимів, викладених у Статтях 36 та 42; та
- (b) рекомендації про припинення існування національних режимів, встановлених Статтями 36 та 42, за умови наявності паспорта відповідно до правил, викладених у Статті 35 та Статтях 37-41.

2. Висновок та рекомендації наглядового органу ESMA щодо припинення існування національних режимів, встановлених Статтями 36 та 42, зокрема, ґрунтуються на:

- (a) стосовно функціонування паспорта для AIFM, зареєстрованих у ЄС, що здійснюють маркетинг AIF, зареєстрованих поза межами ЄС, на території Союзу, та для AIFM, зареєстрованих поза межами ЄС, що здійснюють управління та/або маркетинг AIF на території Союзу:
 - (i). користі від використання паспорта;
 - (ii). проблемах, що виникають у зв'язку з:
 - ефективною співпрацею між компетентними органами;
 - ефективним функціонуванням системи повідомлень;
 - зазначенням відповідної Держави-члена;
 - ефективним виконанням компетентними органами своїх наглядових функцій, якому перешкоджають закони, нормативні акти або адміністративні положення третьої країни, якими керується AIFM, чи обмеження наглядових та слідчих

- повноважень наглядових органів цієї третьої країни;
- захистом інвесторів;
 - доступом інвесторів у Союзі;
 - впливом на країни, що розвиваються;
 - посередництвом наглядового органу ESMA, зокрема кількістю випадків та ефективністю такого посередництва;
- (iii). переговорах, укладанні, існуванні та чинності необхідних угод про співпрацю;
- (iv). чинності збору й обміну інформацією щодо спостереження за системними ризиками національними компетентними органами, наглядовим органом ESMA та Європейською радою з системних ризиків;
- (v). результатах експертних оцінок, зазначених у Статті 38;
- (b) стосовно функціонування маркетингу AIF, зареєстрованих за межами ЄС, AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах та управління та/або маркетингу AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у Державах-членах відповідно до застосовних національних режимів:
- (i). відповідності AIFM, зареєстрованих у ЄС, усім вимогам, встановленим у цій Директиві, за винятком Статті 21;
 - (ii). відповідності AIFM, зареєстрованих за межами ЄС, Статтям 22, 23 та 24 щодо кожного AIF, маркетинг якого здійснює AIFM, та, у відповідних випадках, Статтям 26-30;
 - (iii). існуванні між компетентними органами Держави-члена, у якій здійснюється маркетинг AIF, наскільки це доцільно, та компетентними органами Держави-члена походження AIF, зареєстрованого в ЄС, та наглядовими органами третьої країни, у якій засновано AIFM, зареєстрованого поза межами ЄС, наскільки це доцільно, та наглядовими органами третьої країни, де засновано AIF, зареєстрований поза межами ЄС, а також ефективності механізмів співпраці з метою системного нагляду за ризиками, що відповідає міжнародним стандартам;
 - (iv). будь-яких питаннях, що стосуються захисту прав інвесторів;
 - (v). будь-яких ознаках здійснення регулювання та нагляду третьої країни, які могли б стати на заваді ефективному здійсненню компетентними органами Союзу своїх
- наглядових функцій відповідно до цієї Директиви;
- (c) стосовно функціонування обох систем – потенційних порушеннях правил ринку та конкуренції (рівноправне партнерство) або потенційному негативному впливу на доступ інвесторів чи інвестування в або в інтересах країн, що розвиваються;
- (d) кількісній оцінці, якою визначається кількість юрисдикцій третіх країн, у яких створюється AIFM, що здійснює маркетинг AIF у Державі-члені, або за заявою паспортного режиму, згаданого у Статті 40, або відповідно до національних режимів, згаданих у Статті 42.
3. З цією метою з моменту набуття чинності підзаконними актами, згаданими у Статті 67(6), та до надання висновку наглядового органу ESMA, згаданого у пункті (а) пункту 1 цієї Статті, компетентні органи повинні щоквартально надавати наглядовому органу ESMA інформацію про AIFM, які здійснюють управління та/або маркетинг AIF під їхнім контролем, або за заявою паспортного режиму, передбаченого цією Директивою, або відповідно до своїх національних режимів.
4. У тих випадках, коли наглядовий орган ESMA вважає, що не існує істотних перешкод щодо захисту інвесторів, порушення правил ринку, конкуренції та спостереження за системними ризиками, що перешкоджають припиненню національних режимів відповідно до Статей 36-42 та виготовленню паспорта на маркетинг AIF, за межами ЄС, управляючими AIFM, зареєстрованими в ЄС, у Державах-членах, та управління та/або маркетингу AIF, що здійснюється AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, у Державах-членах відповідно до правил, викладених у Статті 35 та у Статтях 37-41, єдиному можливому режиму провадження такої діяльності відповідними AIFM у Союзі, наглядовий орган ESMA повинен надати позитивні рекомендації.
5. Комісія, шляхом ухвалення підзаконних актів відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, вживає заходів, що визначають зміст інформації, яку необхідно надати відповідно до пункту 2.
6. Комісія укладає підзаконний акт впродовж 3 місяців після отримання позитивної рекомендації та висновку від наглядового органу

ESMA та з урахуванням критеріїв, перелічених у пункті 2, та цілей цієї Директиви, як ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів та ефективного спостереження за системними ризиками відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58, із зазначенням дати, у яку національні режими, встановлені у Статтях 36 і 42, повинні бути припинені, а паспортний режим, передбачений Статтею 35 та Статтями 37-41, повинен стати єдиним та обов'язковим режимом, що застосовується в усіх Державах-членах.

Якщо щодо підзаконного акту, зазначеного в першому абзаці, існують заперечення відповідно до Статті 58, Комісія укладає підзаконний акт повторно таким чином, щоб національні режими, встановлені у Статтях 36 та 42, припинилися, а паспортний режим, передбачений Статтею 35 та Статтями 37-41, став єдиним та обов'язковим режимом, що застосовується в усіх Державах-членах відповідно до Статті 56 та з урахуванням умов Статей 57 та 58 пізніше, з урахуванням критеріїв, перелічених у пункті 2, та цілей цієї Директиви, як ті, що стосуються внутрішнього ринку, захисту інвесторів та ефективного спостереження за системними ризиками.

7. Якщо наглядовий орган ESMA не надасть рекомендацій упродовж строку, зазначеного в пункті 1, Комісія звертається по рекомендацію, яка буде надана у новий строк.

Стаття 69 **Аналіз**

1. До 22 липня 2017 р. Комісія на основі консультацій з громадськістю та у світлі обговорень з компетентними органами починає аналіз застосування та сфери застосування цієї Директиви. Комісія аналізуватиме досвід, накопичений при застосуванні цієї Директиви, її вплив на інвесторів, AIF або AIFM у Союзі та в третіх країнах, а також ступінь досягнення цілей цієї Директиви. У разі потреби Комісія пропонуватиме відповідні поправки. Аналіз повинен містити загальний огляд застосування викладених у цій Директиві правил і досвіду, накопиченого при їх застосуванні, зокрема:

(а) маркетинг AIFM, зареєстрованими в ЄС, AIF, зареєстрованих поза межами ЄС, що відбувається через національні режими;

- (b) маркетинг AIFM, зареєстрованими поза межами ЄС, AIF у Державах-членах, що відбувається через національні режими;
- (c) управління та маркетинг AIF у Союзі AIFM, авторизованими відповідно до цієї Директиви, що відбувається через паспортний режим, передбачений цією Директивою;
- (d) маркетинг AIF особами чи від імені осіб, які не є AIFM;
- (e) інвестування у AIF професійними європейськими інвесторами чи від їхнього імені;
- (f) вплив правил діяльності депозитарію, викладених у Статті 21, на ринок депозитаріїв у Союзі;
- (g) вплив вимог прозорості та звітності, викладених у Статтях 22-24, 28 та 29, на оцінку системного ризику;
- (h) потенційний негативний вплив на роздрібних інвесторів;
- (i) вплив цієї Директиви на функціонування та життєздатність фондів прямих інвестицій та венчурних фондів;
- (j) вплив цієї Директиви на доступ інвесторів у Союзі;
- (k) вплив цієї Директиви на інвестиції в або в інтересах країн, що розвиваються;
- (l) вплив цієї Директиви на захист компаній, акції яких не котируються на біржі, або на емітентів, передбачений Статтями 26-30 цієї Директиви, та на рівноправне партнерство між AIF та іншими інвесторами після придбання основних часток або отримання контролю над компаніями, не зареєстрованими на біржі, або емітентами.

Аналізуючи маркетинг та/або управління AIF, згадані в пунктах (а), (b) і (c) першого підпункту, Комісія аналізує доцільність покладання додаткових наглядових функцій у цій галузі на наглядовий орган ESMA.

2. Для цілей аналізу, згаданого в пункті 1, Держави-члени щорічно надають Комісії інформацію про AIFM, які здійснюють управління та/або маркетинг AIF під їхнім наглядом, відповідно до паспортного режиму, передбаченого цією Директивою, або відповідно до національних режимів, зазначивши дату, у яку було перенесено нормативні положення паспортного режиму, та, за потреби та у відповідних випадках, у їхній юрисдикції. Наглядовий орган ESMA надає Комісії інформацію про всіх AIFM, зареєстрованих поза

межами ЄС, які авторизовані або запросили авторизацію відповідно до Статті 37.

Інформація, зазначена в першому та другому підпунктах, повинна включати:

- (a) інформацію про те, де засновано AIFM, про які йдеться;
- (b) у відповідних випадках, ідентифікацію AIF, зареєстрованих у ЄС, управління та/або маркетинг яких вони здійснюють;
- (c) у відповідних випадках, ідентифікацію AIF, зареєстрованих поза межами ЄС, управління якими здійснюють AIFM, зареєстровані у ЄС, але маркетинг яких не здійснюється в Союзі;
- (d) у відповідних випадках, ідентифікацію AIF, зареєстрованих поза межами ЄС, маркетинг яких здійснюється в Союзі;
- (e) інформацію про застосовний режим, національний чи союзний, відповідно до якого AIFM провадять свою діяльність; і
- (f) будь-яку іншу інформацію, що стосується розуміння того, як діють на практиці управління та маркетинг AIF управляючими AIFM у Союзі.

3. В аналізі, згаданому в пункті 1, необхідно належним чином врахувати розвиток подій на міжнародному рівні та обговорення з третіми країнами та міжнародними організаціями.

4. Після завершення аналізу Комісія повинна своєчасно надати звіт Європейському Парламенту та Раді. За потреби, Комісія вносить пропозиції, зокрема щодо внесення змін до цієї Директиви, беручи до уваги цілі цієї Директиви та її вплив на захист інтересів інвесторів, порушення правил ринку та конкуренції, спостереження за системними ризиками та потенційний вплив на інвесторів, AIF або AIFM в Союзі та в третіх країнах.

Стаття 70

Набрання чинності

Ця Директива набирає чинності на двадцятий день після її публікації в Офіційному віснику Європейського Союзу.

Стаття 71

Адресати

Цю Директиву адресовано Державам-членам.
Укладено у Страсбурзі 8 червня 2011 р.

Від імені Європейського Парламенту

Президент

Й. БУЗЕК (J. BUZEK)

Від імені Ради

Президент

Е. ГЬОРИ (E. GYŐRI)

ДОДАТОК I

1. Здійснюючи управління AIF, AIFM виконує щонайменше такі функції з управління інвестиціями:
 - (a) управління портфелем;
 - (b) управління ризиками.
2. Інші функції, які AIFM може виконувати додатково в процесі колективного управління AIF:
 - (a) адміністративні:
 - (i). юридичні послуги та послуги управління бюджетом;
 - (ii). запити клієнтів;
 - (iii). оцінка та ціноутворення, зокрема податкові декларації;
 - (iv). контроль за дотриманням регуляторних вимог;
 - (v). ведення реєстру акціонерів/власників паїв;
 - (vi). розподіл прибутку;
 - (vii). розміщення і викуп паїв/акцій;
 - (viii). розрахунки за контрактом, зокрема відправлення сертифікатів;
 - (ix). ведення записів;
 - (b) маркетинг;
 - (c) діяльність, пов'язана з активами AIF, а саме послуги, необхідні для задоволення фідучіарних обов'язків AIFM, управління об'єктами, діяльність з управління нерухомістю, рекомендації підприємствам щодо структури капіталу, виробнича стратегія та пов'язані з нею питання, рекомендації та послуги, пов'язані зі злиттям і купівлею підприємств та інші послуги, пов'язані з управлінням AIF, компаніями та іншими активами, у які він інвестував.

(d)

ДОДАТОК II ПОЛІТИКА ВИНАГОРОДИ

1. При встановленні та застосуванні загальної політики винагороди, включаючи заробітну плату та дискреційні пенсійні виплати, для категорій співробітників, включаючи управлінців вищого рівня, працівників, що беруть на себе істотні ризики, співробітників, що виконують функції управління, а також для співробітників, винагорода яких знаходиться у тій самій категорії, що й винагорода управлінців вищого рівня та працівників, що беруть на себе істотні ризики, професійна діяльність яких має суттєвий вплив на профілі ризику AIFM чи AIF, управління якими вони здійснюють, AIFM дотримуються перелічених нижче принципів таким чином і у тій мірі, що відповідає їхньому розміру, внутрішній організації, а також характеру, масштабу та складності їхньої діяльності:
 - (a) політика винагороди відповідає принципам і сприяє безпечному та ефективному управлінню ризиками та не сприяє ризикованим діям, що не узгоджуються з профілями ризиків, правилами або установчими документами AIF, управління якими вони здійснюють;
 - (b) політика винагороди відповідає бізнес-стратегії, цілям, цінностям та інтересам AIFM та AIF, управління якими вони здійснюють, або інвесторів таких AIF, та включає заходи для уникнення конфлікту інтересів;
 - (c) керівний орган AIFM при виконанні наглядових функцій укладає та періодично аналізує загальні принципи політики винагороди та несе відповідальність за її здійснення;
 - (d) принаймні один раз на рік політика винагороди підлягає центральному та незалежному внутрішньому аналізу на предмет відповідності правилам і процедурам винагороди, укладеним керівним органом при виконанні наглядових функцій;
 - (e) винагорода персоналу, який бере участь у виконанні контрольних функцій, здійснюється відповідно до досягнення цілей, пов'язаних з його функціями, незалежно від результативності сфер діяльності, які він контролює;
 - (f) винагорода посадових осіб вищого рівня, що виконують функції управління ризиками та дотримання відповідності, безпосередньо контролюється комітетом з винагород;
 - (g) у тих випадках, коли винагорода пов'язана з продуктивністю, загальна сума винагороди базується на поєднанні оцінки результативності особи та бізнес-одиниці або AIF, про який йдеться, та загальних результатів AIFM, а при оцінці індивідуальної результативності враховуються критерії як фінансового, так і нефінансового характеру;
 - (h) оцінка результативності встановлюється у багаторічних рамках, що відповідають життєвому циклу AIF, управління якими здійснює AIFM, для того, щоб гарантувати, що процес оцінки ґрунтується на довгостроковій результативності, і що виплата компонентів винагороди, що залежать від результативності, розподіляється протягом періоду, який бере до уваги політику викупу AIF та їхні інвестиційні ризики;
 - (i) гарантована змінна винагорода є винятковою, відбувається тільки в контексті найму нових співробітників та обмежується першим роком;
 - (j) фіксовані та змінні компоненти загальної винагороди мають бути збалансовані належним чином, а фіксований компонент має являти собою досить високу частку від загальної суми винагороди, щоб забезпечити функціонування повністю гнучкої політики щодо змінних компонентів винагороди, зокрема можливість не виплачувати змінний компонент винагороди;
 - (k) виплати, пов'язані з достроковим припиненням договору, відображають результативність у часовому розрізі та сконструйовані таким чином, щоб не винагороджувати невдалі дії;
 - (l) вимірювання результативності, що використовується для розрахунку змінних компонентів винагороди або для об'єднання змінних компонентів винагороди, включає комплексний механізм регулювання для інтеграції всіх відповідних типів поточних і майбутніх ризиків;
 - (m) відповідно до правової структури AIF, його правил або установчих документів, значна частина, у будь-якому випадку щонайменше 50 % від змінного компоненту винагороди, складається з паїв або акцій AIF, про який йдеться, або з еквівалентних часток участі, або з інструментів, пов'язаних з акціями, або з еквівалентних безготівкових інструментів, окрім випадків, коли на керівництво AIF припадає менше 50 % від загального портфеля, яким управляє AIFM, у таких випадках вимога мінімальних 50 % не застосовується.

Інструменти, зазначені в цьому пункті, підлягають відповідній політиці зберігання, призначеній для вирівнювання преміальної винагороди з інтересами AIFM та AIF, якими він управляє, а також інвесторами таких AIF. Держави-члени або їхні компетентні органи, залежно від обставин, можуть встановлювати обмеження на типи та види цих інструментів або заборонити певні інструменти. Цей пункт застосовується як до частини змінного компоненту винагороди, що відстрочується відповідно до пункту (n), так і до частини змінного компоненту винагороди, що не відстрочується;
 - (n) значна частина, у будь-якому випадку щонайменше 40 % від змінного компоненту винагороди, відстрочується протягом певного періоду, обґрунтованого з точки зору життєвого циклу та політики викупу AIF, про який йдеться, та відповідає характеру ризиків AIF, про який йдеться.

Період, зазначений у цьому пункті, має складати від трьох до п'яти років, окрім випадків, коли життєвий цикл AIF, про який йдеться, коротший; винагорода, що виплачується за відстрочкою, переходить не швидше, ніж на

пропорційній основі; якщо змінний компонент винагороди є великою сумою, відстрочується виплата щонайменше 60 % від суми;

- (o) змінний компонент винагороди, зокрема відстрочений компонент, виплачується або переходить тільки за умови, що він є стійким відповідно до фінансового становища AIFM в цілому та виправданим відповідно до результативності бізнес-одиниці, AIF та особи, про яких йдеться.

Загальний змінний компонент винагороди, як правило, зменшується, якщо мають місце зменшення чи наявність негативних фінансових показників AIFM чи AIF, про які йдеться, беручи до уваги як поточну компенсацію, так і скорочення виплат раніше зароблених сум, зокрема через штрафи або механізми повернення раніше виплачених коштів;

- (p) пенсійна політика повинна відповідати бізнес-стратегії, цілям, цінностям і довгостроковим інтересам AIFM та AIF, яким він управляє.

Якщо співробітник залишає AIFM до виходу на пенсію, одноразові пенсійні виплати утримуються AIFM впродовж 5 років у вигляді інструментів, визначених у пункті (m). При досягненні співробітником пенсійного віку одноразові пенсійні виплати виплачуються співробітнику у вигляді інструментів, визначених у пункті (m), з урахуванням 5-річного періоду зберігання;

- (q) співробітники беруть на себе зобов'язання не використовувати особисті стратегії хеджування або страхування, пов'язаного з винагородою та відповідальністю, аби не підірвати вплив вирівнювання ризиків, впроваджений у механізми винагороди;

- (r) змінний компонент винагороди не виплачується шляхом засобів або методів, які полегшують ухилення від вимог цієї Директиви.

2. Принципи, викладені в пункті 1, застосовуються до винагороди будь-якого типу, що застосовується AIFM, до будь-яких сум, які виплачуються безпосередньо AIF, зокрема до валового прибутку та до передачі паїв або акцій AIF, що виконується задля переваг тих категорій співробітників, включаючи управлінців вищого рівня, працівників, які беруть на себе істотні ризики, співробітників, які виконують функції управління, а також співробітників, винагорода яких належить до тієї самої категорії, що й винагорода управлінців вищого рівня та працівників, які беруть на себе істотні ризики, професійна діяльність яких має суттєвий вплив на профілі ризику AIF, якими вони управляють.

3. AIFM, що вважаються великими з точки зору свого розміру або розміру AIF, якими вони управляють, своєї внутрішньої організації та характеру, масштабів і складності своєї діяльності, повинні заснувати комітет з винагород. Комітет з винагород повинен мати змогу грамотно та незалежно розглядати питання політики та практики винагороди, а також засоби винагороди, створені для управління ризиками.

Комітет з винагород відповідає за підготовку рішень щодо винагороди, зокрема за ті, що мають наслідки для ризику та управління ризиками AIFM або AIF, про які йдеться, і які повинні бути прийняті керівним органом при здійсненні наглядових функцій. Комітет з винагород повинен очолювати член керівного органу, який не здійснює виконавчих функцій в AIFM, про який йдеться. Члени комітету з винагород повинні бути членами керівного органу, які не здійснюють виконавчих функцій в AIFM, про який йдеться.

ДОДАТОК III
ДОКУМЕНТАЦІЯ ТА ІНФОРМАЦІЯ, ЯКІ НАДАЮТЬСЯ У РАЗІ ЗАПЛАНОВАНОГО МАРКЕТИНГУ В ДЕРЖАВІ-
ЧЛЕНІ ПОХОДЖЕННЯ AIFM

- (a) Лист-повідомлення, що містить програму дій з ідентифікації AIF, маркетинг яких має намір здійснювати AIFM, та інформацію про те, де будуть засновані AIF;
- (b) правила або установчі документи AIF;
- (c) ідентифікація депозитарія AIF;
- (d) опис AIF або будь-яка інформація про нього, доступна інвесторам;
- (e) інформація про місце заснування майстер-AIF, якщо AIF є фондом-фідером AIF;
- (f) будь-яка додаткова інформація, вказана в Статті 23(1), про кожен AIF, маркетинг яких має намір здійснювати AIFM;
- (g) якщо доречно, інформація про процедури, встановлені для запобігання маркетингу паїв або акцій AIF роздрібним інвесторам, зокрема у випадку, коли AIFM покладається на діяльність незалежних організацій з надання інвестиційних послуг щодо AIF.

ДОДАТОК IV

ДОКУМЕНТАЦІЯ ТА ІНФОРМАЦІЯ, ЯКІ НАДАЮТЬСЯ У РАЗІ ЗАПЛАНОВАНОГО МАРКЕТИНГУ В ДЕРЖАВІ-ЧЛЕНІ, ЩО НЕ Є ДЕРЖАВОЮ-ЧЛЕНОМ ПОХОДЖЕННЯ AIFM

- (a) Лист-повідомлення, що містить програму дій з ідентифікації AIF, маркетинг яких має намір здійснювати AIFM, та інформацію про те, де будуть засновані AIF;
- (b) правила або установчі документи AIF;
- (c) ідентифікація депозитарія AIF;
- (d) опис AIF або будь-яка інформація про нього, доступна інвесторам;
- (e) інформація про місце заснування майстер-AIF, якщо AIF є фондом-фідером AIF;
- (f) будь-яка додаткова інформація, вказана в Статті 23(1), про кожен AIF, маркетинг яких має намір здійснювати AIFM;
- (g) ідентифікація Держави-члена, у якій заплановано маркетинг паїв або акцій AIF професійним інвесторам;
- (h) інформація та процедури, встановлені для маркетингу AIF, та, якщо доречно, інформація про процедури запобігання маркетингу паїв або акцій AIF роздрібним інвесторам, зокрема у випадку, коли AIFM покладається на діяльність незалежних організацій з надання інвестиційних послуг щодо AIF.